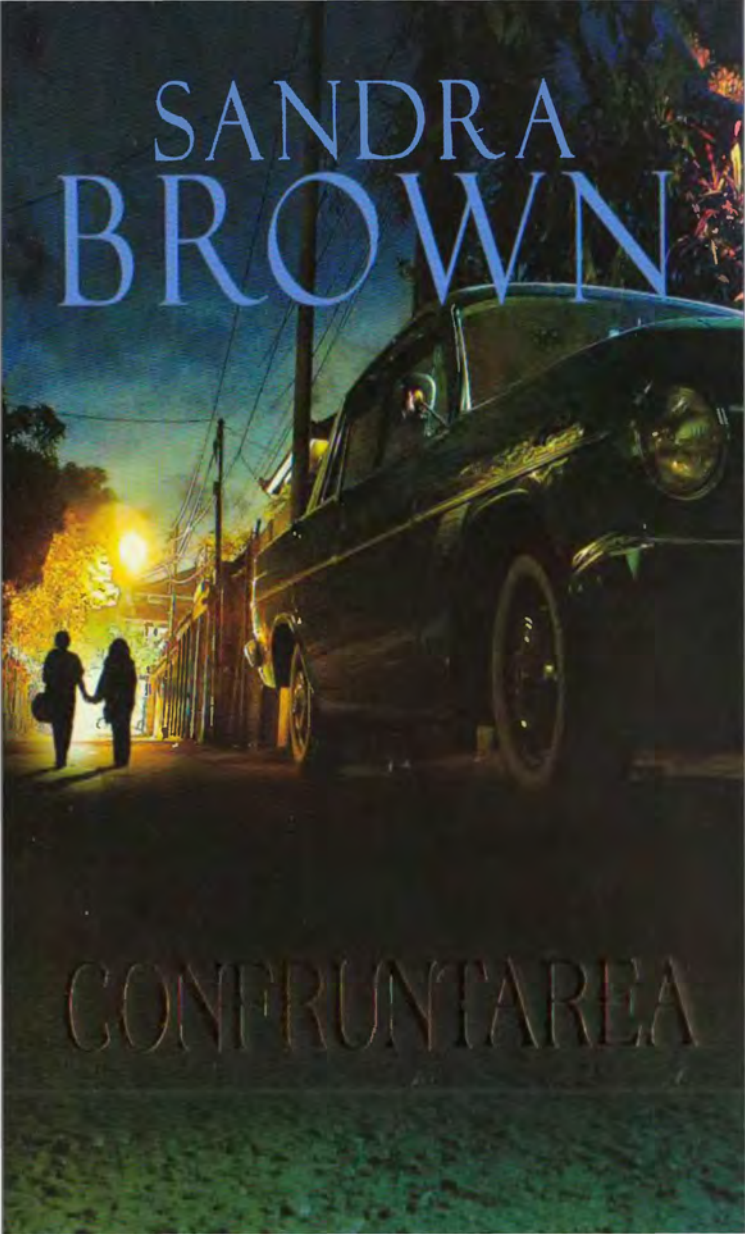

SANDRA
BROWN

CONFRUNTAREA

capitolul 1

– Tocmai am auzit știrile la radioul din mașină, spuse Tiel McCoy când Gully răspunse la telefon.

Tiel începuse discuția fără politețuri inutile. Nu avea nevoie de nici o altă introducere, iar Gully, probabil, aștepta telefonul ei.

– Tu ești, Tiel? Cum e în concediu? întrebă el prefăcându-se mirat.

Concediul ei începuse chiar în acea dimineață, după ce plecase din Dallas și se îndreptase spre vest pe autostradă. La Abilene se oprise ca să-și vadă unchiul, care locuia de cinci ani într-un cămin de bătrâni. Unchiul Pete era un bărbat înalt și bine făcut, cu un simț al umorului bine dezvoltat, amator de picnicuri cu costiță pe grătar și meciuri de baseball în parc.

Astăzi mâncaseră împreună niște crochete de pește, mazăre din conservă și se uitaseră la un episod din *Guiding Light*. Tiel îl întrebase dacă îl mai putea ajuta cu ceva cât mai era acolo cu el – să-i scrie vreo scrisoare sau să-i cumpere vreo revistă. El îi zâmbise cu tristețe și îi mulțumise că a venit să-l vadă, după care fusese dus la culcare, ca un copil, de către o asistentă.

Tiel ieșise din azil și inspirase aerul fierbinte al Texasului, dornică să scape de senzația apăsătoare din azil. Se simțea ușurată că își îndeplinise obligația de familie. Ca să-și alunge remușcărilor, se gândea la concediu.

Afară era prea cald pentru luna mai. La azil nu găsisese nici un loc la umbră unde să parcheze, și acum în mașină era atât de cald încât putea să coacă prăjituri pe bord.

Pornise aerul condiționat la maxim și căută un post care să difuzeze și altă muzică decât country.

– O să mă distrez de minune. O să-mi priască concediul. Mă bucur că am luat această decizie. Acest dialog intern o ajuta să se convingă pe sine că vacanța era un lucru bun. Înainte de concediu, se gândea la această plecare ca la un laxativ amar.

Din cauza căldurii avea impresia că autostrada se ondulează în fața ei aproape hipnotizând-o. Conducea în mod automat, gândurile îi zburau, radioul era doar un zgomot de fundal. Când auzi știrile, totul luă viteză – mașina, pulsul lui Tiel și mintea ei.

Scotoci grăbită prin geantă, scoase telefonul mobil și îl sună pe Gully pe linia directă. Intră direct în subiect, fără vorbe de prisos:

– Dă-mi detalii.

– Ce spun la radio?

– Că fiica lui Russell Dendy a fost răpită la Fort Worth, de un elev de liceu.

– Păi, cam asta-i povestea, îi confirmă Gully.

– Poate asta e povestea, dar eu vreau detalii.

– Ești în concediu, Tiel.

– Renunț la concediu. Întorc la următoarea ieșire de pe autostradă. Tiel se uită la ceasul de pe bord. Ajung acolo la...

– Stai un pic. Unde ești acum?

– Cam la optzeci de kilometri de Abilene.

– Hmm.

– Ce e, Gully? Își simțise palmele umede. Stomacul i se strânse, senzație pe care o avea ori de câte ori mirosea o poveste de senzație. Acel flux de adrenalină era de neconfundat.

– Te duci spre Angel Fire, nu?

– Da.

–Partea de nord-est de New Mexico... Da, asta-i. Probabil că Gully se uita pe o hartă în timp ce vorbea.

–Nu, las-o baltă. Nu e cazul să preiei reportajul ăsta, Tiel. O să te încurce prea tare.

Gully o testa și ea era conștientă de intenția lui, însă în clipa aceea nu-i păsa. Voia reportajul ăsta. Răpirea fiicei lui Russell Dendy era o știre foarte mare și avea toate șansele să devină senzațională.

–Nu-mi pasă dacă fac un ocol. Spune-mi unde să mă duc.

–Bine, zise el pe un ton nevinovat, dacă insiști.

–Insist.

–O.K. Nu departe de unde ești, tu acum ajungi la bretea de acces pe autostrada 208. Ia-o spre sud, spre San Angelo. La sud de San Angelo o să te intersectezi...

–Gully, câți kilometri o să ocolesc?

–Credeam că nu-ți pasă.

–Nu-mi pasă, dar aș vrea să știu.

–Păi, să vedem. O să faci cam... cinci sute de kilometri.

–De la Angel Fire? întrebă ea amărâtă.

–De unde te afli acum. Nu mai contează cât îți ia ca să ajungi la San Angelo.

–Cinci sute...?

–Într-o direcție.

Tiel oftă, dar avu grijă ca Gully să nu audă.

–Deci, merg pe autostrada 208 la sud de San Angelo, și de acolo?

Proptise volanul cu un genunchi, ținea telefonul cu stânga și nota cu dreapta. Mintea ei zbura. Pasiunea pentru meseria ei era mai puternică decât nevoia de odihnă. Gândul la serile plăcute petrecute într-un balansoar, pe o verandă, spulberat de agitația caracteristică, interviuri, blițuri.

Dar se pripea. Îi lipseau amănuntele importante. Când îi ceru aceste date, Gully o refuză:

—Nu acum, Tiel. Sunt foarte ocupat, iar tu ai de condus cinci sute de kilometri. Când ajungi acolo, o să-ți dau mai multe amănunte.

Frustrată și enervată pentru că Gully era atât de zgârcit cu amănuntele, ea îl întreabă:

—Care spuneai că e numele orașului.

—Hera.

*

Autostrada era încadrată pe ambele părți de o prerie fără sfârșit, pe care din când în când se vedeau păscând cirezi de vite. Sondele petroliere se conturau la orizont. Din când în când prin fața mașinii se rostogolea câte un ghem mare de iarbă uscată purtat de vânt. După ce trecuse de San Angelo, traficul se împuținase considerabil.

Ciudat mai este viața asta, se gândi ea.

În mod normal ar fi zburat la New Mexico. Dar, cu câteva zile în urmă, se hotărâse să meargă cu mașina la Angel Fire, ca să-l viziteze pe unchiul Pete, dar și ca să intre în atmosfera de concediu. Lunga călătorie cu mașina ar fi ajutat-o să se relaxeze, să se dezmoștească, astfel încât înainte de a sosi în stațiunea montană să se afle deja într-o stare psihică potrivită vacanței.

Acasă, în Dallas, se mișca cu viteza luminii, mereu pe fugă, mereu sub presiunea timpului. În această dimineață, când ajunsese la marginea vestică a orașului Fort Worth, după ce lăsase în urmă aglomerația citadină și concediul devenise o realitate, începuse să se gândească la zilele relaxante ce o așteptau. Visase la pârâiașe limpezi, la plimbări pe poteci umbrite de plop, la aer proaspăt,

la diminețile liniștite pe care urma să le petreacă cu o ceașcă de cafea și un roman bun.

Nu va mai avea program fix, va lenevi ore întregi, ceea ce era minunat. Tiel McCoy avea nevoie de odihnă. Amânase deja de trei ori acest concediu.

– Dacă nu-ți iei zilele astea, le pierzi, îi amintise Gully. Și păcat de ele, că se strânseseră destule.

Gully încercase să-i explice cât de bine se va simți și cum își va aduna resurse noi după o vacanță. Și toate astea i le spunea un om care nu-și luase decât câteva zile de concediu în ultimii patruzeci și ceva de ani – inclusiv săptămâna de spitalizare când își scosese vezica biliară.

Iar când ea îi amintise de acest lucru, Gully o certase:

– Exact asta este și ideea. Vrei să ajungi o fosilă urâtă, zbârcită și patetică ca mine? Apoi atinse punctul sensibil: Dacă îți iei concediu, nu înseamnă că-ți ratezi cariera. Nu e că pierzi jobul când te vei întoarce.

Tiel înțelese sensul ascuns al vorbelor lui. Era supărată că el își dăduse seama de adevăratul motiv pentru care nu-și lua concediu, fie și câteva zile. Cu greu se hotărî să plece pentru o săptămână. Și-a făcut toate rezervările și planul de călătorie. Dar orice plan putea fi flexibil să suporte câteva modificări. Și orice jurnalist ar fi fost flexibil cu planurile făcute când afla vestea răpirii fiicei lui Dendy.

Tiel ținea receptorul telefonului public între vârfurile degetelor, scârbită de jegul care-l acoperea.

– Ei, Gully. Am ajuns. De fapt, nu prea. M-am rătăcit. Gully chicoti.

– Ești prea nerăbdătoare și nu te mai poți concentra pe unde o iei?

– Vorbești de parcă am trecut pe lângă o mare metropolă fără s-o observ. Chiar tu ai spus că locul ăsta nici măcar nu apare pe hartă.

Îi dispăruse simțul umorului de când îi înțepenisise fundul și începuse să o doară spatele de la atâtea ore de condus mașina. De când vorbise cu Gully, oprise o singură dată, și atunci pentru că era absolut necesar. Era flămândă, însetată, obosită, nervoasă, o durea corpul și era moleșită de la căldură. Aerul condiționat nu prea mai făcea față. Un duș acum ar fi mers de minune.

Întrebarea lui Gully nu o făcuse să se simtă mai bine.

– Cum ai reușit să te rătăcești?

– M-am rătăcit după apusul soarelui. Peisajul este neschimbat pe sute de kilometri. Iar după ce a apus soarele, a fost și mai rău. Te sun de la un magazin dintr-un oraș cu opt sute douăzeci și trei de locuitori, după cum scrie pe indicatorul de la intrare, dar părerea mea este că cei de la recensământ au umflat cifra. Magazinul ăsta este singurul loc luminat pe o rază de câțiva kilometri. Se numește Rojo, și nu mai știu cum.

– Flats. Rojo Flats se numește.

Bineînțeles că Gully știa denumirea aceluia cătun necunoscut. Probabil știa și numele primarului. Gully știa tot. Era o enciclopedie ambulantă. Colecționa informațiile așa cum colecționează fustangiii numerele de telefon ale fetelor.

Postul de televiziune la care lucra Tiel avea un director de știri, dar care exercita această funcție dintr-un birou mochetat cu ușile închise și era mai degrabă administrator și contabil, decât un adevărat șef.

Omul din tranșee, cel care lucra direct cu reporterii, ziariștii, fotografii și editorii, cel care aranja programele, care asculta reportaje lacrimogene și care hărțuia pe toată lumea, dacă era nevoie, cel care conducea, de fapt, toată

activitatea postului era Gully, redactorul care se ocupa cu distribuirea reportajelor.

El lucra la postul de televiziune încă de la înființarea acestuia, la începutul anilor '50, și hotărâse că va pleca de acolo doar cu picioarele înainte. Mai degrabă ar fi murit decât să se pensioneze. Lucra câte șaisprezece ore pe zi și îi părea rău că pierde restul timpului. Avea un vocabular colorat, deținea un șir de povești din tinerețe și se părea că nu mai avea o altă viață în afara știrilor. Prenumele lui era Yarborough, dar puțini și-l mai aminteau. Toți îi spuneau Gully.

– Îmi dai sau nu reportajul ăsta?

Gully nu se lăsa prea ușor.

– Și planurile tale de vacanță?

– Sunt în vacanță.

– Mda.

– Sunt în vacanță! Nu renunț la săptămâna de concediu. Doar că o mai amân puțin.

– Și ce zice noul tău iubit?

– Ți-am mai spus de o mie de ori că nu există nici un nou iubit.

El râse răgușit, un râs de fumător înrăit; știa prea bine că ea minte și că știe că el n-o crede.

– Ai caietul deschis?

– Ăăă, da.

Dacă receptorul acela era plin de microbi, probabil că acum migraseră pe ea. Resemnată, și-l puse pe umăr și îl țină cu obrazul, pentru a scoate din geantă un carnețel și un pix, pe care le așeză pe mica teighea metalică de sub telefonul atârnat pe perete.

– Spune!

– Numele tânărului este Ronald Davison, începutu Gully.

– Am auzit asta la radio.

—I se spune Ronnie. Este în ultimul an de liceu, ca și fiica lui Dendy. Nu va absolvi cu laude, dar se pare că e un student de nota 8. N-a avut nici un fel de probleme până acum. A ieșit din biroul dirigintei, apoi a plecat din parcare la liceu cu Toyota lui, cu Sabra Dendy, pasager în față.

—Copilul lui Russ Dendy?

—Singurul lui copil.

—Se ocupă și FBI de caz?

—FBI, poliție, tot ce poartă uniformă și insignă se ocupă de cazul ăsta. Toți cer jurisdicție și vor să le aparțină cazul.

Tiel avu nevoie de câteva clipe ca să proceseze amplitudinea acestei știri. Micul hol în care era amplasat telefonul ducea la toaletele publice. Pe o ușă era desenată o fată într-o fustă cu franjuri. Și, absolut previzibil, pe cealaltă, silueta unui tânăr cowboy în pantaloni de piele, cu o pălărie cu boruri largi.

Pe hol Tiel îl observă pe bărbatul arătos care tocmai intra în magazin. Era înalt, suplu și avea o pălărie cu boruri largi. Acesta o salutase pe casieră, al cărei păr încrețit de un permanent prost era vopsit într-o nuanță oribilă de ocru.

În apropierea lui Tiel se afla un cuplu de bătrâni în căutare de suvenir, care nu se grăbeau să se întoarcă la rulota lor. Tiel presupunea că rulota staționată la pompă aparținea acestora. Doamna citea, prin lentile bifocale, ingredientele conținutului unui borcan aflat pe raft. Tiel o auzi exprimându-și uimirea:

—Ardei iuți în aspic. Dumnezeu!

Cei doi se apropiară de Tiel, îndreptându-se fiecare către toaleta corespunzătoare.

–Să nu stai mult, Gladys, spuse bărbatul. Avea picioarele albe, subțiri, fără păr și arăta caraghios în pantalonii scurți kaki și în încălțărilor cu tălpi groase.

–Tu vezi-ți de treaba ta, replică bătrânica și când trecu pe lângă Tiel îi făcu acesteia cu ochiul în sensul că „noi suntem mai deștepte decât bărbații ăștia“. Într-o altă situație, Tiel i-ar fi considerat pe bătrânei simpatici, dar acum citea cu atenție tot ce notase, aproape cuvânt cu cuvânt, din ceea ce-i spusese Gully.

–Ai spus „pasager în față“. Ciudat când vine vorba de răpire, Gully.

–Poți să păstrezi un secret? Gully coborî vocea mult. Sunt terminat dacă se află ceva înainte de următorul nostru buletin de știri. Suntem înaintea tuturor celorlalte canale de televiziune și ziare din stat.

Tiel simți furnicături pe pielea capului, așa cum i se întâmpla ori de câte ori afla ceva ce nu știau alții sau când descoperea câte un detaliu care o plasa în fruntea altor reporteri, când știrea ei îi putea aduce vreun premiu sau invidia colegilor, ori râvnitul post de la *Nine Live*.

–Cui aș putea să-i spun, Gully? Lângă mine am un tânăr cowboy care-și cumpără niște bere, doi bătrânei, din alt stat, presupun după accent, și doi mexicani care nu vorbesc engleza. Cei doi mexicani intraseră între timp în magazin și vorbeau în spaniolă, în timp ce-și încălzeau niște burrito într-un cuptor cu microunde. Gully spuse:

–Linda...

–Linda? Ea a primit reportajul?

–Tu ești în concediu, ai uitat?

–Într-un concediu pe care m-ai forțat să-l iau! exclamă Tiel.

Linda Harper, o reporteră al dracului de bună, era rivala ei. Pe Tiel o deranja faptul că Gully îi dăduse Lindei un

reportaj care, de fapt, ar trebui să-i aparțină ei. Cel puțin așa vedea ea lucrurile.

– Vrei să mă ascuți sau nu? o întrebă Gully arțăgos.

– Spune.

Bătrânelul ieși de la toaletă, merse până la capătul holului și se opri ca să o aștepte pe nevastă-sa. Ca să-și mai omoare timpul, scoase o cameră video dintr-o pungă de plastic și începu să meșterească.

– Linda i-a luat un interviu celei mai bune prietene a Sabrei Dendy în după-amiaza asta. Acum ține-te bine: fata este gravidă cu copilul lui Ronnie Davison, în opt luni. Au ținut secret sarcina.

– Glumești! Și familia Dendy nu a aflat?

– Din spusele prietenei Sabrei, nimeni nu a știut. Până aseară. Cei doi le-au dat vestea părinților lor, iar Russ Dendy a înnebunit de furie.

Mintea lui Tiel o luase înainte, completând necunoscutele.

– Așadar, nu este o răpire. Este o poveste modernă gen Romeo și Julieta.

– N-am spus asta.

– Dar...?

– Dar asta este și părerea mea. O părere a prietenei și confidentei Sabrei Dendy. Ea pretinde că Ronnie Davison este înnebunit după Sabra și că nu i-ar face nici un rău. Spunea că Russell Dendy luptă de un an împotriva acestei legături: nimeni nu e suficient de bun pentru fiica lui, sunt prea tineri să știe ce vor, trebuie să termine liceul etcetera. Cred că înțelegei cum stau lucrurile.

– Da.

Tiel înțelegea foarte bine, mai ales că nu Tiel McCoy se afla în mijlocul situației, ci Linda Harper. Drace! Tocmai acum și-a găsit momentul să plece în concediu?!

– Mă întorc diseară, Gully.

–Nu.

–Încep să cred că m-ai trimis în călătoria asta pentru a mă împiedica să mă întorc.

–Nu e adevărat.

–La ce distanță sunt de El Paso?

–El Paso? Ce treabă ai la El Paso?

–Sau San Antonio. Care dintre ele este mai aproape. Aș putea să ajung acolo diseară și să iau primul avion de dimineață. Ai vreun orar de curse la îndemână? Când este primul zbor spre Dallas?

–Ascultă-mă, Tiel. Reportajul este deja repartizat. Bob se ocupă de partea juridică, iar Linda de prieteni, profesori și familie. Steve aproape că s-a mutat în casa familiei Dendy, așadar va fi prezent, în caz că apare vreun mesaj cu cerere de răscumpărare, lucru de care mă îndoiesc. Mai mult, probabil că acești tineri își vor face apariția înainte de a ajunge tu la Dallas.

–Atunci ce dracului caut eu aici, în pustietatea asta? Bătrânelul o privi curios peste umăr.

–Ascultă, șuieră Gully. Mai ții minte prietena? Sabra i-a spus acum câteva săptămâni că cei doi s-ar putea să plece în Mexic.

Îmbunată de faptul că se afla mai aproape de frontiera cu Mexicul decât de Dallas, Tiel îl întrebă:

–Unde anume în Mexic?

–Nu știe. Sau n-a vrut să spună. Linda cu greu a scos informația asta de la ea. Fata nu voia să-și trădeze prietena. Singurul lucru pe care i l-a mai spus a fost că tatăl lui Ronnie – tatăl lui biologic (maică-sa s-a recăsătorit) – este de partea lor. Cândva s-a oferit să-i ajute dacă vor avea nevoie. Acum o să-ți pară rău că ai urlat la mine când ai să afli unde trăiește el. Ia ghici?

–Hera.

–Ești mulțumită?

Tiel ar fi trebuit să-și ceară scuze, dar n-o făcu.

– Cine mai știe de asta?

– Nimeni. Dar se va afla. Avantajul nostru constă în faptul că Hera este un orașel foarte mic.

– Mie-mi spui? mormăi ea.

– Când vor afla, le va lua mult timp să ajungă acolo, chiar și cu elicopterul. Dar tu deja ești acolo.

– Gully, te iubesc! spuse ea fericită. Spune-mi pe unde s-o iau.

Bătrânica ieși de la toaletă și se apropie de soțul ei. Îl certă pentru faptul că umbla la camera video și îi ceru să o pună înapoi în pungă, cât mai funcționa.

– De parcă tu te pricepi la camere video, replică bătrânelul.

– Eu am citit instrucțiunile, spre deosebire de tine.

Tiel își vârî degetul în ureche ca să-l audă mai bine pe Gully.

– Cum se numește tatăl? Presupun că Davison.

– Am adresa și numărul de telefon.

Tiel își notă grăbită datele.

– Și am programată o întâlnire cu el?

– Mă ocup acum de asta. S-ar putea să nu vrea să apară la televizor.

– Îl fac eu să fie de acord.

– Trimit un elicopter cu un fotograf.

– Dă-mi-l pe Kip, dacă se poate.

– Vă puteți întâlni la Hera. Vei face interviul mâine, imediat ce vorbim cu Davison. Pe urmă poți să-ți continui călătoria.

– Dacă nu apare și altceva.

– Nu, am să-ți pun o condiție. Tiel îl și vedea dând încăpățânat din cap. Tu te ocupi doar de partea asta; pe urmă pleci la Angel Fire. Și cu asta, am terminat discuția.

– Bine. De ce să nu fie de acord acum? Pe urmă putea să se certe cu el, dacă mai apărea ceva.

– Bine, să vedem. Cum să ieși din Rojo Flats... Probabil că harta se afla chiar în fața lui, pentru că după câteva secunde începu să-i dea instrucțiuni precise. Nu-ți ia mult până acolo. Ți-e somn?

Niciodată nu era mai trează ca atunci când lucra la un reportaj. Problema era, de fapt, că nu reușea să doarmă.

– O să cumpăr ceva cu cofeină.

– Să mă suni când ajungi acolo. Ți-am rezervat o cameră la singurul motel din localitate. Îl găsești ușor. Mi s-a spus că se află lângă un semafor – singurul. Te vor aștepta ca să-ți dea cheia de la cameră. Apoi o întrebă pe un ton ironic: O să se supere noul tău iubit?

– Gully, îți spun pentru ultima oară că nu există nici un iubit.

Tiel închise telefonul și formă numărul noului ei iubit.

Joseph Marcus muncea la fel de mult ca și ea. Pentru că urma să plece a doua zi devreme, Tiel își zise că el încă era la birou, ca să-și pună lucrurile în ordine înainte de plecare. Avusese dreptate. Joseph răspunse la telefon la al doilea apel.

– Ești plătit pentru ore suplimentare? îl tachină ea.

– Tiel? Bună. Mă bucur că m-ai sunat.

– Ziua de muncă s-a terminat de mult. Mă temeam că n-o să te mai prind.

– Răspund din reflex. Unde ești?

– La capătul pământului.

– E totul bine? Ai vreun necaz cu mașina sau ceva?

– Nu, totul e OK. Te-am sunat din două motive. Primul, pentru că mi-e dor de tine.

Așa trebuia să-l ia. Ca să știe că această călătorie mai era valabilă, doar că o amâna puțin. Trebuia să-l asigure

că totul era bine și abia pe urmă să-i spună că intervenise ceva.

– Dar m-ai văzut aseară.

– Da, dar pentru scurtă vreme, și ziua de azi a fost lungă. Apoi, te-am sunat să-ți amintesc să-ți pui costum de baie în bagaje. Jacuzzi de la complex este pentru uzul locatarilor.

După o scurtă pauză, el spuse:

– Da, e bine că m-ai sunat. Trebuia să vorbesc cu tine. Ceva în vocea lui o făcu să nu se aștepte la ceva bun.

Tiel așteptă ca el să continue.

– Te-aș fi putut suna pe mobil azi, dar nu aveam curaj să-ți spun... De fapt... Îmi pare atât de rău. Nici nu-ți poți imagina cât de rău îmi pare.

Tiel privea fix găurile multiple făcute în pereții care înconjurau telefonul public. Privi atât de intens, fără să clipească, încât găurile începură să se suprapună.

– Din păcate nu pot să plec mâine.

Tiel își ținuse răsuflarea. Acum expiră adânc, ușurată. Schimbarea lui de plan era în favoarea ei și îi reducea din sentimentul de vinovăție.

Înainte ca ea să spună ceva, Joseph continuă:

– Știu cât de mult ai așteptat această călătorie. La fel ca și mine, se grăbi el să adauge.

– Lasă, nu mai fi supărat, Joseph. Adevărul este că te-am sunat să-ți spun că și eu mai am nevoie de încă câteva zile ca să ajung la Angel Fire. Așa că nu mă deranjează o scurtă amânare. Am putea să ne întâlnim, să zicem, marți și nu mâine?

– Nu înțelegi, Tiel. Nu mai putem pleca împreună deloc.

Găurelele se suprapuseră din nou.

– Ah, înțeleg. Ce păcat. Ei...

–Am avut probleme. Nevastă-mea a găsit biletul de avion și....

–Scuze, repetă, te rog, că n-am înțeles.

–Am spus că nevasta mea a găsit...

–Ești însurat?

–Ăăă... Da. Credeam că știi.

–N-am știut. Mușchii feței i se încordaseră. Nu ți-a trecut deloc prin minte să-mi spui de doamna Marcus.

–Pentru că soția mea nu are nici o legătură cu tine, cu noi. De fapt, nu mai am o căsnicie adevărată de multă vreme. O să-ți explic cum stau lucrurile și o să înțelegi.

–Ești însurat. De data asta era o afirmație, nu mai era o întrebare.

–Tiel, ascultă-mă...

–Nu, nu. Nu te ascult, Joseph. Închid telefonul, nenorocitul!

Tiel mai ținu o vreme receptorul până să-l atârne din nou în furcă, acel receptor de care îi fusese scârbă să se atingă cu zece minute în urmă. Se sprijini de telefon, cu fruntea de metalul perforat, și continua să țină strâns în mână receptorul.

Însurat. Totul era prea frumos ca să fi fost adevărat, iar el era într-adevăr frumos.

Joseph Marcus cel arătos, musculos, prietenos, inteligent, șarmant, plin de succes și de bani, era însurat. Dacă soția lui n-ar fi găsit biletul de avion, Tiel ar fi avut o relație cu un bărbat însurat.

Se chinuia să nu vomite și avu nevoie de ceva timp ca să-și revină. O să-și lingă rănila mai târziu, o să-și reproșeze faptul că a fost o fraieră și o să-l înjure. Acum însă avea treabă.

Mărturisirea lui Joseph o șocase. Apoi o cuprinse furia. Se simțea rănită, dar, mai mult decât orice, era supărată

că fusese atât de naivă și de credulă. Cu atât mai mult, nu avea să-i permită ticălosului să-i taie cheful de lucru.

Munca era pentru Tiel un refugiu, o alinare. Când era fericită, lucra. Când era tristă, lucra. Când era bolnavă, lucra. Munca era leac pentru toate, pentru orice... chiar și pentru profunda dezamăgire dureroasă pe care o simțea acum.

Își regăsi mândria, împreună cu notițele legate de reportajul despre răpirea fiicei lui Dendy și cu instrucțiunile lui Gully. Gata! Trebuia să se mobilizeze.

După întunericul din hol, lumina fluorescentă din magazin părea anormal de puternică. Cowboy-ul plecase, bătrânii se uitau prin niște reviste, iar cei doi mexicani mâncau și discutau liniștit.

Tiel simți privirile lor, când trecu pe lângă ei în drum spre frigidere. Unul îi spuse ceva celuilalt și ambii izbucniră în râs. Era ușor de ghicit ce tip de comentariu făcuse. Din fericire, spaniola ei era mult prea slabă.

Tiel deschise frigiderul și alege un pachet cu șase cutii de Cola. De pe un raft cu gustări luă o pungă de semințe. Când era studentă la colegiu descoperise că spartul de semințe sărate, ca să le mănânce miezul, era un bun exercițiu pentru a se ține trează atunci când studia. Spera să funcționeze și la condus. Se gândi dacă să ia și o cutie cu caramelle învelite în ciocolată. Faptul că bărbatul cu care se întâlnea de câteva săptămâni se dovedise a fi căsătorit nu era un motiv să exagereze. Dar, dacă ar fi avut să se bucure de ceva...

Camera de luat vederi din colțul tavanului explodă, bucățile de sticlă și metal se împrăștiară peste tot.

Instinctiv, Tiel se ghemuise din cauza zgometului. Camera de luat vederi nu explodase din senin. Un tânăr intrase în magazin și trăsese în ea cu un pistol pe care apoi îl îndreptă spre casieră.

—Acesta este un jaf, spuse tânărul inspirat din filme, anunț inutil, de altfel, deoarece lucrurile vorbeau de la sine.

Tânărul i se adresă fetei care intrase odată cu el în magazin:

—Sabra, fii atentă la ceilalți. Dacă mișcă cineva, spune-mi.

—Bine, Ronnie.

Măi să fie, se miră Tiel. Acum chiar că reportajul e al meu.

Nici măcar nu mai era nevoie să meargă până la Hera. Povestea venise singură la ea.

capitolul 2

–Hei, tu! Ronnie Davison îndreptă pistolul spre Tiel. Vino aici. Culcă-te pe podea. Tiel reacţionează cu întârziere din cauza uimirii, dar dădu drumul la punga de seminţe şi la Cola, după care se întinse cu faţa la pământ. Acum, după ce-şi mai revenise după primul şoc, voia să-l întrebe pe agresor de ce combina o răpire cu un jaf armat. Se îndoia însă că Ronnie i-ar fi răspuns la întrebare. Mai mult, până nu afla ce aveau de gând Ronnie şi Sabra, poate că era mai bine să nu se dea de gol că este reporter şi că ştie cine sunt.

–Veniţi aici şi aşezaţi-vă, le strigă el bătrânilor. Hei, voi doi! îndreptă arma spre cei doi mexicanii. Acum! Mişcaţi-vă!

Bătrâneii se conformară imediat, dar mexicanii rămaseră la locurile lor.

–Vă împuşc dacă nu veniţi aici! strigă Ronnie. Fără să ridice capul sau să-l întoarcă, Tiel spuse:

–Ei nu ştiu engleză.

–Taci din gură!

Ronnie Davison se duse spre cei doi mexicanii şi se făcu înţeles cu ajutorul pistolului. Mişcându-se încet, fără nici un chef, cei doi se alăturară celor doi bătrâni.

–Măinile la ceafă!

Toţi se conformară, speriaţi, ordinului.

De-a lungul anilor, Tiel lucrase la zeci de reportaje în care oameni nevinovaţi, care ajunseseră să fie martori la o crimă, erau adeseori găsiţi la locul crimei cu faţa în jos, împuşcaţi în ceafă, din simplul motiv că fuseseră în locul

nepotrivit, la momentul nepotrivit. Oare așa va lua sfârșit și viața ei?

Surprinzător, nu era speriată pe cât era de furioasă. Nu reușise să facă în viață tot ce și-ar fi dorit! Snowboardingul părea un lucru extraordinar, dar nu apucase să-l încerce. De fapt, nu-și făcuse timp pentru așa ceva. Nu fusese niciodată la Napa Valley. Și-ar fi dorit să mai vadă Parisul o dată, dar de data asta nu ca o liceeană supravegheată, ci de una singură, liberă să se plimbe pe bulevarde.

Mai existau și alte lucruri pe care nu apucase să le facă. Chiar și reportajele pe care le-ar fi ratat dacă ar fi murit acum. Linda Harper ar fi primit postul la *Nine Live*, în locul ei. Și asta nu o încânta prea tare.

Dar nu toate visele ei aveau legătură cu cariera ei. Împreună cu prietenele ei, care nu erau căsătorite, glu-meau în legătură cu vârsta lor, dar în sinea ei auzea prea bine de ticăitul ceasului biologic. Dacă murea în seara asta, nașterea unui copil ar fi fost unul din marile ei vise rămase neîmplinite.

Și mai era încă ceva. Lucrul acela mare. Vina care îi alimenta ambiția. Nu încercase încă să facă pasul cel mare. Încă nu regretase cuvintele grele, usturătoare, care, în mod tragic, fuseseră profetice. Trebuia să trăiască pentru a repara greșeala.

Tiel își ținu respirația, așteptându-și moartea.

Dar Davison, momentan, era preocupat de altceva.

– Tu, ăla din colț, strigă el. Vino aici imediat! Altfel îi omor pe bătrâni. Viața lor depinde de tine.

Tiel ridică fruntea doar cât să privească în oglinda mică din colțul tavanului. Tiel greșise când a presupus că bărbatul cu pălărie de cowboy plecase. Îl văzu în oglindă cum pune la loc, calm, o carte. Bărbatul își scoase pălăria, o așază pe un raft și se îndreptă spre Davison. Tiel avu

pentru o clipă impresia că-l cunoștea de undeva, dar își zise că i se părea numai, pentru că-l văzuse când intrase în magazin.

Ochii lui, încadrați de multe riduri de expresie, erau fixați pe Ronnie Davison. Fața lui strictă impunea respect și Ronnie înțelese asta foarte bine. Nervos, muta pistolul dintr-o mână în alta, până când cowboy-ul se întinse jos, lângă cei doi mexicani, cu mâinile strânse la ceafă.

În acest timp, casiera golea conținutul sertarului de bani într-un sac de plastic. Era clar că acest magazin aflat la capătul lumii nu era prevăzut cu sistem de alarmă. Din câte își putea da seama Tiel, erau bani mulți în sacul pe care Sabra Dendy îl luase de la casieră.

— Am luat banii, Ronnie, spuse fiica unuia dintre cei mai bogați oameni din Fort Worth.

— Bine, răspunse tânărul, nesigur cum să acționeze în continuare. Hei, tu, i se adresă casierei speriate: Așază-te lângă ceilalți.

Femeia, care nu cântărea mai mult de patruzeci de kilograme, nu știa de creme cu factor de protecție solară. Tiel remarcase că pielea care-i atârna de pe brațele slabe îi era tare zbârcită.

Fiecare avea felul lui de a se manifesta în fața fricii. Bătrâneii nu mai respectară ordinul dat de Ronnie de a ține mâinile la ceafă. Și mâna dreaptă a bărbatului strângea mâna stângă a soției sale.

Până aici a fost, se resemnă Tiel. Acum o să ne omoare.

Închise ochii și încercă să spună o rugăciune, dar trecuseră ani de când nu mai făcuse așa ceva și uitase versurile din Biblia Sfântului James. Ar fi vrut ca rugăciunea ei să fie clară, solemnă, suficient de convingătoare ca să-l

distragă pe Dumnezeu de la toate celelalte rugăciuni care îi erau adresate în acea clipă.

Dar probabil că Dumnezeu nu era de acord cu motivele ei pur egoiste de a trăi, așa încât tot ce putu ea să rostească în acea clipă fu: „Dumnezeule, nu mă lăsa să mor“.

Când un țipăt rupse tăcerea, Tiel se gândi că acesta venea dinspre casieră. O privi rapid pe femeia de lângă ea, ca să vadă ce pățise, însă ea se ruga în șoaptă, nu striga.

Sabra Dendy era cea care urlase, și după aceea continuă să scâncescă:

– Vai, Dumnezeule! Ronnie!

Băiatul se grăbi spre ea.

– Sabra? Ce s-a întâmplat? Ce-i cu tine?

– Cred că... Vai, Dumnezeule!

Tiel nu se mai putu abține și ridică fruntea să vadă ce se întâmplă. Fata tremura toată și privea la lichidul care i se scurgea pe picioare.

– Mi s-a rupt apa.

Ronnie își întoarse capul și o privi pe Tiel.

– Ce spune?

– I s-a rupt apa. Tiel pronunțase cuvintele rar, aparent calmă. De fapt, inima îi bătea nebunește. Incidentul îl putea determina să termine mai repede treaba, adică să-i împuște pe toți și pe urmă să se ocupe de problema iubitei sale.

– Da, tinere. Liniștită, bătrânica se ridică și i se adresa cu un curaj nebănuț. Ea naște acum.

– Ronnie? Ronnie? Sabra își strânse fusta între picioare, de parcă voia să se împotrivească naturii. Îndoi genunchii, apoi se lăsă pe podea, văitându-se. Ce ne facem acum?

Fata era foarte speriată. Nici ea și nici Ronnie nu păreau a ști ce e ăla un jaf armat. Și nici ce este o naștere. Prinzând puțin curaj, Tiel se ridică.

– Vă propun...

– Tu să taci din gură, strigă Ronnie. Tăceți cu toții din gură! Îndreptă pistolul spre ei și îngenunche lângă Sabra.

– Au dreptate? Asta înseamnă că vine copilul?

– Cred că da, zise Sabra cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji. Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. Cât durează... cât mai este până naști?

– Nu știu. Depinde, cred.

– Te doare?

Lacrimile nu se mai opreau.

– Mă doare de vreo două ore.

– De două ore! strigă el speriat.

– Dar m-a durut puțin. Nu foarte rău.

– De ce nu mi-ai spus nimic?

– Dacă este pe cale să nască... interveni din nou Tiel.

– Ți-am spus să taci! strigă Ronnie.

– Dacă stă să nască de mai multă vreme, continuă ea, ținându-l cu privirea, ar trebui să apelezi la un doctor. Imediat!

– Nu, spuse Sabra repede. N-o asculta, Ronnie. I se agăță de mână. Mă simt bine. Mă...

Durerea îi schimonosi fața, iar respirația îi era grea.

– Vai, Dumnezeuule! Vai, Iisuse!

Ronnie se uită lung la Sabra, mușcându-și buza. Mâna în care ținea pistolul începu să-i tremure.

Unul din mexicani, cel mai scund, sări în picioare și se repezi la cei doi tineri.

– Nu! strigă Tiel.

Cowboy-ul încercă să-l prindă pe mexican de picior, dar nu reuși.

Ronnie trase.

Glonțul sparse ușa de sticlă a frigiderului și sparse un borcan.

Mexicanul se opri. Până să se oprească de tot, inerția îi făcu trupul să se balanseze ușor înainte și înapoi.

—Stai acolo că te împușc! Fața lui Ronnie, congestionată, îl făcu pe mexican să-și regândească decizia. Cel mai înalt îi vorbi prietenului său în spaniolă, pe un ton imperativ. Acesta se retrase în locul de unde pornise și se culcă la pământ.

Tiel îl urmărea cu privirea.

—Ai fi putut să o iei direct în țeastă, îi zise Tiel nervoasă. Păstrează-ți curajul pentru altă dată, da? N-am de gând să fiu omorâtă din pricina prostiei tale.

Deși nu înțelegea limba, acesta înțelese sensul cuvintelor. Ochii lui se umplură de ură pentru că fusese apostrofat de o femeie, dar lui Tiel puțin îi păsa. Ea își întoarse privirea către cei doi tineri. Acum, Sabra stătea întinsă pe o parte, cu genunchii îndoiți. Pentru moment părea liniștită.

În schimb, Ronnie era pe punctul de a-și pierde cumpătul. Lui Tiel nu-i venea să creadă: într-o singură după-amiază, băiatul putea să devină dintr-un elev liniștit un criminal cu sânge rece. Tiel era sigură că Ronnie nu avea de gând să omoare pe cineva, chiar și în legitimă apărare. Dacă ar fi vrut să-l împuște pe mexican ar fi făcut-o cu ușurință. Acum era la fel de speriat ca toți ceilalți de faptul că apăsase pe trăgaci. Tiel bănuia că băiatul greșise ținta intenționat și că trăsesese cu pistolul doar ca să-i sperie pe ostatici.

Sau se înșela?

După spusele lui Gully, Ronnie Davison provenea dintr-o familie destrămată. Tatăl său locuia undeva de parte, așa că nu-l putuse vizita des. Ronnie locuia cu mama sa și cu tatăl său vitreg. Îl afectase asta cumva pe

Ronnie? Nu cumva avea tulburări de personalitate din cauza separării forțate de tatăl său și era stăpânit de ură și de neîncredere? Sau poate își ascunsese impulsurile criminale, așa cum, împreună cu Sabra, ascunseseră și sarcina? Nu cumva fusese scos din sărite de reacția lui Russell Dendy la auzul veștii? Băiatul era disperat, iar disperarea putea cauza acțiuni necugetate.

Dacă Tiel mai spunea ceva, probabil că ar fi prima împușcată. Dar ea nu putea să stea pur și simplu acolo și să aștepte să moară fără măcar să încerce să se opună.

—Dacă îți pasă măcar puțin de fata asta...

—Ți-am mai spus să taci din gură!

—Încerc doar să împiedic o nenorocire, Ronnie. De vreme ce tinerii se adresaseră unul celuilalt pe nume, n-ar fi trebuit să-l mire că ea știa cum îl cheamă. Dacă nu încerci să o ajuți pe Sabra, o să regreti toată viața. Băiatul asculta, așa că Tiel profită. Presupun că bebelușul este al tău.

—Și tu ce naiba crezi?! Bineînțeles că este al meu.

—Atunci sunt sigură că te preocupă sănătatea lui și a Sabrei. Ea are nevoie de un medic.

—Nu o asculta, Ronnie, spuse Sabra cu un glas stins. Mă doare mai puțin acum. Poate că este o alarmă falsă. O să mă simt mai bine dacă mă odihnesc puțin.

—Aș putea să te duc la un spital. Trebuie să fie vreunul pe aici pe aproape.

—Nu! Sabra se ridică și îl scutură de umeri. O să afle! O să vină după noi! Nu! Plecăm cu mașina în Mexic în seara asta! Acum avem și bani, o să reușim.

—Aș putea să-l sun pe tata...

Sabra scutură din cap.

—Probabil că tatăl meu a ajuns deja la el. I-o fi dat și bani. Ne descurcăm noi, Ronnie, și vrem să o facem singuri. Ajută-mă! Să plecăm de aici. În timp ce încerca

să se ridice în picioare, venise o altă contracție, iar durerea o făcu să se chircească pe jos ținându-se de pânțele ei mare. Vai, Dumnezeuule, vai, Doamne!

– Sunteți nebuni! Înainte chiar de a-și da seama ce face, Tiel era deja în picioare.

– Hei! strigă Ronnie. Jos!

Tiel nu-l mai luă în seamă, trecu pe lângă el și îngenunche lângă fata aflată în suferință.

– Sabra? O luă de mână. Strânge-mă tare până trece durerea. O să fie mai bine așa.

Sabra o strânse de mână așa de tare încât lui Tiel îi fu teamă că-i va rupe degetele. Reuși să suporte durerea și, împreună, depășiră durerile contracției. Când trăsăturile feței se relaxară, Tiel îi șopti:

– Te simți mai bine acum?

– Hmm. Apoi întreabă îngrijorată: Unde este Ronnie?

– Este aici.

– Nu te las, Sabra!

– Cred că ar trebui să-i spui să sune la 911, i se adresă Tiel fetei.

– Nu.

– Dar ești în pericol, tu și copilul.

– O să ne găsească. O să ne prindă.

– Cine? întreabă Tiel, deși știa răspunsul. Russell Dendy avea reputația unui om de afaceri foarte dur. Din câte știa ea, nu și-l putea imagina mai blând în relațiile personale. Brusc, Ronnie spuse:

– Du-te lângă ceilalți, cucoană. Nu e treaba ta.

– Ba este și treaba mea din clipa în care mi-ai fluturat un pistol prin față și mi-ai amenințat viața.

– Du-te la locul tău!

– Nu.

– Uite ce e, cucoană...

Băiatul tresări în clipa în care o mașină opri în parcare. Farurile aprinse erau îndreptate spre magazin.

— La dracu'! Hei, cucoană! Se apropie de casieră și o împinse cu vârful pantofului. Ridică-te. Stinge luminile și încuie ușa.

Femeia scutură din cap, incapabilă să audă ce i se spune sau să-și dea seama de situația în care se afla.

— Fă ce-ți cere, o îndemnă bătrânica. O să fie bine atâta vreme cât facem ce spune el.

— Grăbește-te! Mașina se opri în fața unei pompe de benzină. Stinge luminile și încuie ușa!

Femeia se ridică nesigură în picioare.

— Eu închid abia la ora unsprezece. Mai sunt zece minute.

Dacă n-ar fi fost acea situație încordată, Tiel ar fi râs de cât de conștiincioasă era sărmana femeie. Ronnie spuse:

— Hai, acum. Înainte să coboare cineva din mașină. Femeia intră după teighea și stinse luminile de afară.

— Acum încuie ușa.

Casiera folosi un alt comutator și ușa se închise cu un țăcănit metalic.

— Cum o deschizi? o întrebă Ronnie.

E isteț, își zise Tiel. Nu voia să fie sechestrați înăuntru.

— E comutatorul ăsta, îi răspunse casiera, arătându-i-l. Cowboy-ul și cei doi mexicani stăteau la pământ, cu fața în jos și cu mâinile la ceafă, astfel încât nu puteau fi văzuți de bărbatul care se apropia de ușa.

Tiel și Sabra erau și ele ascunse de rafturi.

— Nu mișcă nimeni!

Ronnie porni spre bătrânica și, luând-o de un braț, o ridică în picioare.

— Nu, protestă soțul ei. Las-o în pace!

— Taci din gură! îi strigă Ronnie. Dacă mișcă cineva, o împușc.

—N-o să mă împuște, Vern, i se adresă bătrânica cu calm soțului. O să fie bine, dacă ne păstrăm cu toții calmul.

Bătrâna urmă instrucțiunile lui Ronnie și se ghemui împreună cu el în spatele unui frigider pentru băuturi răcoritoare. Pe deasupra acestuia, Ronnie ținea în vizor ușa.

Clientul, constatând că ușa este închisă, strigă:

—Donna! Ești aici? De ce ai stins lumina?

Donna, ținându-se de teighea, rămase mută.

Clientul își lipise fruntea de geam și privea în interiorul magazinului.

—Acolo ești, spuse el, văzând-o. Ce s-a întâmplat?

—Răspunde-i, o îndemnă Ronnie în șoaptă.

—Mi-e rău, spuse ea destul de tare ca să se audă prin ușă.

—La dracu', nu ești atât de bolnavă. Deschide. N-am nevoie decât de puțină benzină și de niște bere.

—Nu pot, strigă ea plângând.

—Haide, Donna. Nu durează mult și pe urmă plec. Nu-i încă unsprezece. Deschide ușa.

—Nu pot.

Brusc, vocea ei deveni un țipăt ascutit:

—Are o armă și ne omoară pe toți. Donna se lăsă în jos după teighea.

—La dracu'!

Tiel nu știa cine pronunțase cuvintele, dar în mod cert asta gândea și ea. Și mai gândea că, dacă Ronnie n-a împușcat-o pe casieră, ar fi fost în stare s-o împuște ea însăși.

Bărbatul de la ușă se dădu înapoi, se împiedică când se întoarse și o rupse la fugă spre mașină. Anvelopele scrâșniră, în timp ce mașina făcu un ocol pentru a intra pe autostradă.

Bătrânelul aproape că plângea:

—Nu-i face rău soției mele. Te implor, te rog, nu-i face rău lui Gladys. Nu-i face rău lui Gladys a mea.

—Taci, Vern. Sunt bine.

—De ce ai făcut asta? o admonesta Ronnie pe Donna: De ce? Tipul ăla o să anunțe poliția. Suntem cu toții prinși aici. La naiba, de ce ai făcut asta?

Vocea lui exprima neputință și teamă. Tiel își zise că el era la fel de speriat ca și ceilalți. Poate chiar mai speriat. Pentru că, indiferent de cum s-ar fi rezolvat situația aici, el urma să se confrunte nu numai cu justiția, ci și cu mânia lui Russell Dendy. Să-l ajute Dumnezeu!

Tânărul îi ceru vânzătoarei să iasă de după tezghea ca s-o poată vedea.

Tiel habar n-avea dacă femeia l-a ascultat sau nu. Era atentă la față, care avea acum altă contracție.

—Strânge-mă de mână, Sabra. Respiră.

Nu asta trebuia să facă femeile când nașteau? Să respire? Așa văzuse în filme. Pufăiau și răsuflau și... urlau.

—Respiră, Sabra.

—Hei, hei! strigă brusc Ronnie. Unde pleci? Treci la loc și întinde-te. Hei, *ascultă ce-ți spun!*

Nu era momentul să-l enerveze pe Ronnie, iar Tiel tocmai voia să-i spună celui ce făcea asta să termine cu prostiile. Ridică privirea și nu mai spuse nimic când cowboy-ul îngenunchease lângă Sabra.

—Pleacă de lângă ea! Ronnie lipi pistolul de tâmpla cowboy-ului, dar acesta nu-i dădu nici o atenție.

Mâinile muncite și mari atinseră pântecul fetei și-l palpară ușor.

—Pot s-o ajut eu. Bărbatul avea o voce răgușită, de parcă n-ar mai fi vorbit de mult, de parcă tot praful din Texas i se adunase pe corzile vocale. Îl privi pe Ronnie. Oamenii îmi spun Doctorul.

–Ești doctor? întrebă nedumerită Tiel. El o privi calm și repetă:

–Eu pot s-o ajut, răspunse el calm, uitându-se în ochii lui Tiel.

capitolul 3

– Să n-o atingi! răcni Ronnie. Ia-ți labelle de pe ea!
Bărbatul continuă să palpeze atent abdomenul fetei.

– Este în prima sau în a doua fază a travaliului. Fără să știu ce dilatație are, e greu să spun exact când o să nască. Dar contracțiile sunt dese, așa că bănuiesc că...

– Bănuiești?

Fără să-i dea atenție lui Ronnie, Doctorul o mângâie pe umăr pe Sabra încercând să o liniștească.

– Este prima ta naștere?

– Da, domnule.

– Poți să-mi spui Doctore.

– Bine.

– Când au început durerile?

– Întâi m-am simțit puțin ciudat, știi? Of, cred că nu ai cum să știi.

– Nu am o experiență personală. Spune-mi ce ai simțit.
Doctorul zâmbi.

– Ceva ca înainte de ciclu.

– Te durea jos, aici? Ca niște crampe puternice?

– Da. Și mă durea și spatele. Am crezut că e din cauza oboselii, că am mers mult cu mașina, dar era din ce în ce mai rău. N-am vrut să spun nimic.

Fata îl privi pe Ronnie, care se uita îngrijorat la ea peste umerii lați ai Doctorului. Era atent la fiecare cuvânt, dar ținea în continuare pistolul îndreptat spre cei aliniați pe podea ca niște bețe de chibrit.

– Când au început durerile și contracțiile? o întrebă Doctorul.

– Cam pe la trei după-amiază.

—Dumnezeule, Sabra, gemu Ronnie. De opt ore? De ce nu mi-ai spus?

Ochii fetei se umplură iar de lacrimi.

—Pentru că aş fi stricat toate planurile noastre. Îmi doream să fiu cu tine, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

—Şşş. Tiel o băt看 pe mână. Dacă plângi o să te simţi şi mai rău. Gândeşte-te că vine bebeluşul vostru. Nu se poate să mai dureze mult. Se uită la Doctor. Nu-i aşa?

—Greu de spus la prima naştere.

—Dar cât estimezi că mai durează?

—Cam două, trei ore. Se ridică şi se uită fix în ochii lui Ronnie. O să nască la noapte. Depinde de tine cât de grele sau de uşoare vor fi travaliul şi naşterea. Trebuie dusă la spital, unde sunt condiţii adecvate şi personal medical. Şi copilul va avea nevoie de îngrijire după ce se va naşte. Asta-i treaba. Care-i decizia ta?

Sabra scoase un nou tipăt de durere. Doctorul se aplecă şi urmări contracţia, ținând mâinile pe abdomenul fetei. Era încruntat şi asta o îngrijoră pe Tiel.

—Ce e? îl întrebă ea.

—Nu e bine.

—Ce e?

El scutură din cap, dându-i de înţeles că nu dorea să discute despre asta în faţa fetei. Dar Sabra Dendy nu era proastă. Remarcă şi ea îngrijorarea.

—Ceva nu e bine, nu?!

—Da, dar nimic grav. Doar o complicaţie.

—Ce anume?

—Copilul este întors cu spatele.

Lui Tiel i se opri respiraţia. O auzi pe Gladys țățâind cu regret.

—Asta înseamnă că bebeluşul... Sabra făcu o pauză ca să-şi tragă răsuflarea... Este aşezat invers.

Doctorul confirmă privind-o cu seriozitate.

—Da, copilul tău este așezat invers. Nu are capul în jos, cum ar trebui.

Sabra începu să tremure.

—Ce se poate face?

—Uneori nu este nevoie să intervii. Copilul revine singur în poziția de naștere.

—Ce se poate întâmpla în cel mai rău caz?

Doctorul îl privi pe Ronnie, care pusese această întrebare.

—Se face o cezariană, ca să nu supui mama și copilul unei nașteri foarte chinuitoare. Nașterea pe cale naturală poate să pună în pericol viața copilului. Acum că ai aflat toate astea, ai să lași pe cineva să sune la 911 pentru ca Sabra să poată fi ajutată?

—Nu! strigă fata. Nu vreau să merg la spital. Nu vreau! Doctorul o luă de mână.

—Sabra, s-ar putea să moară copilul...

—Tu mă poți ajuta.

—Nu am instrumentele necesare!

—Poți! Știu că poți!

—Sabra, te rog, ascultă-l, o imploră Tiel. Știe el ce spune. O astfel de naștere poate pune în pericol viața ta și a copilului vostru. Te rog, spune-i lui Ronnie să asculte sfatul Doctorului. Lasă-ne să sunăm la 911.

—Nu, spuse ea, scuturând din cap cu încăpățănare, voi nu înțelegeți! Tata s-a jurat că nici eu și nici Ronnie n-o să vedem copilul după naștere. Vrea să-l dea!

—Mă îndoiesc că...

Sabra nu-i permise lui Tiel să termine ce voia să spună.

—A zis că acest copil nu este mai mult decât un cățel nedorit, pe care l-ar închide într-un țarc. Și când spune el ceva, vorbește serios. O să ne ia copilul și n-o să-l mai

vedem niciodată. Și o să ne și despartă. Așa a spus și o va face!

Sabra începu să plângă în hohote.

— Ah, sărăcuții, șopti Gladys.

Tiel se uită peste umăr la ceilalți. Vern și Gladys se ridicaseră în șezut și stăteau rezemați unul de celălalt. Amândoi priveau scena cu tristețe.

Cei doi mexicani discutau în șoaptă între ei, aruncând în jur priviri dușmănoase. Tiel spera să nu pună ceva la cale împotriva lui Ronnie. Donna, vânzătoarea, încă mai era întinsă cu fața la podea și murmură:

— Pe dracu' sărăcuții. Erau să mă omoare.

După ce luă hotărârea, Ronnie îl privi pe Doctor și spuse ferm:

— Sabra dorește să o ajuți tu.

Doctorul părea gata să izbucnească. Apoi se calmă și se răzgândi:

— Bine. Pentru moment, voi face tot ce pot. Voi începe cu un examen intern.

— Vrei să spui...

— Da. Trebuie să știu cum stă cu dilatația. Îmi trebuie ceva cu care să mă dezinfectez pe mâini.

— Am eu o soluție de curățat fără apă, îi spuse Tiel. Antibacteriană.

— E bună, dă-mi-o.

Tiel dădu să se ridice, dar Ronnie o opri.

— Ia chestia aia și vino înapoi. Nu uita, te urmăresc. Tiel se duse unde-și lăsase geanta, Cola și semințele. Scoase din geantă punga de plastic cu soluție dezinfectantă, apoi, atrăgându-i atenția lui Vern, mimă că ține o cameră video la ochi. La început, acesta privi nedumerit, dar Gladys îl înghiontise și îi șopti ceva la ureche. Dând din cap, el arătă spre raftul cu reviste. Tiel își aminti că ei le răsfoiau când începuse jaful.

Tiel se întoarce cu sticluța de dezinfectant și i-o dădu Doctorului.

—N-ar trebui să punem ceva sub ea?

—Avem noi în rulotă niște pampersî. Știi, când dormim...

—Gladys! exclamă Vern, șocat evident de mărturisirea ei.

—Sunt foarte buni, spuse Tiel, amintindu-și de pampersii de somn pe care îi văzuse la unchiul Pete, la căminul de bătrâni. Aceștia le ajutau pe asistente să nu schimbe așternuturile de fiecare dată când se întâmpla vreun accident de acest fel, destul de frecvent la bătrâni. Mă duc să îi aduc.

—Aiurea, spuse Ronnie, nefiind de acord cu această idee. Nu te duci tu. Se duce bătrânul. Ea, arată el cu pistolul spre Gladys, rămâne pe loc.

Gladys îl bătu pe Vern pe genunchiul uscățiv.

—Nu-ți face griji, iubitele.

—Sigur? Dacă ți se întâmplă ceva...

—Nu mi se întâmplă nimic. Băiatul ăsta are alte griji acum. Vern își ridică corpul scheletic de pe podea, se scutură pe fundul pantalonilor scurți și se îndreptă spre ușă.

—Da, dar să știi că nu pot să trec prin geam.

Ronnie o împunse pe Donna cu pistolul. Aceasta începu imediat să-l implore să n-o omoare. El îi spuse să-și țină gura și să deschidă ușa. Donna se conformă imediat.

La ușă, Ronnie schimbă o privire plină de înțeleșuri cu bătrânelul.

—N-ai grijă, mă întorc, îl liniști bătrânul. N-aș îndrăzni să fac ceva care să pună în pericol viața soției mele. Și, cu toate că Davison avea vreo douăzeci de kilograme în plus și era cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât el, bătrânul îl avertiză: Dacă îi faci vreun rău, te omor.

Ronnie deschise ușa și Vern se strecură afară. Încercarea lui de a fugi era de-a dreptul comică. Tiel îl urmări cu privirea până când ajunse la pompa de benzină și se urcă în mașină.

Doctorul o ajută încă o dată pe Sabra să reziste unei contracții. După ce durerea trecu, fata se liniști și închise ochii. Tiel îl privi pe Doctor.

—Ce ți-ar mai trebui? Niște mănuși. Să văd ce găsesc.

—Niște oțet.

—Oțet obișnuit?

—Îhî. După o mică pauză, Doctorul spuse: Te porți foarte bine în situații critice.

—Mulțumesc.

Cei doi continuă să aibă grijă de fată, care, pentru moment, părea că adormise.

—Ea o să fie bine? întrebă încet Tiel.

—Da, dacă voi putea s-o ajut.

—Hei, ce tot șușotiți voi acolo? interveni Ronie.

—Doctorul are nevoie de niște mănuși. Voiam s-o întreb pe Donna dacă are în magazin așa ceva.

—Bine, întreab-o.

Tiel plecă de lângă Sabra și se duse la teighea. Donna stătea în spatele teighelei și aștepta să-i deschidă ușa lui Vern. Ea o privi bănuitoare pe Tiel.

—Ce vrei?

—Donna, te rog, liniștește-te! Nu faci decât să agravezi situația. Acum suntem în siguranță.

—În siguranță? Ha! Este pentru a treia oară...

—Când ești jefuită?!

—Nu am noroc. Prima dată, au fost trei. Au venit bine mersi, au golit casa și m-au încuiat în camera frigorifică. Dacă n-ar fi venit lăptarul, aș fi murit. A doua oară, un tip mascat m-a lovit în cap cu patul pistolului. Am avut o contuzie și n-am mai putut lucra timp de șase săptămâni,

așa de tare mă durea capul și îmi vomitam și sufletul. Se învârtea totul cu mine. Pieptul mic i se ridică și ea expiră resemnată. E doar o problemă de timp. Nu am noroc și până la urmă unul tot o să mă omoare. Crezi că o să ne lase să fumăm?

— Dacă ți-e așa de frică, de ce nu încerci să-ți cauți un alt loc de muncă?

Donna o privi pe Tiel de parcă aceasta și-ar fi pierdut mințile.

— Îmi place ceea ce fac, îmi place aici.

Era cât se poate de logic, se gândi Tiel.

— Ai cumva mănuși de latex? Din cele folosite de medici. Donna își scutură capul.

— Am doar mănuși de cauciuc pentru menaj. Cred că mai sunt vreo două perechi dedesubt, unde ținem substanțele de curățat.

— Mulțumesc. Hai calmează-te, Donna.

Când trecu pe lângă Gladys, Tiel se aplecă și șopti:

— E bandă în camera video?

— Pentru două ore, încuviință bătrâna. Doar dacă nu a zăpăcit-o Vern când a umblat la ea.

— Și dacă ți-o aduc ...

— Hei! strigă Ronnie. Ce tot șușotiți acolo?

— Îi e teamă pentru bărbatul ei. Am vrut s-o liniștesc.

— Uite-l că vine, spuse Gladys, arătând spre ușă. Donna acționa mecanismul de deschidere și Vern intră tropotind, acoperit tot, în afară de picioarele lui slăbănoage, de o grămadă de păături și așternuturi.

— Sunt curate toate. Dacă le scap din mână, se murdăresc. Doamna ar trebui să aibă un loc comod pe care să stea și m-am gândit că sunt bune; am adus și niște prosoape curate.

— Ai procedat cât se poate de bine, Ronnie, spuse Tiel. Poți să verifici lucrurile astea, i se adresă ea lui Ronnie.

În afară de pampersii de noapte, bătrânelul mai adusese din mașină două perne, două păături, două cearșafuri curate și mai multe prosoape. Ronnie nu găsi nimic ascuns printre ele și îi dădu voie lui Tiel să pregătească un culcuș, în timp ce Sabra se sprijinea de Doctor.

Tiel folosi doar un cearșaf, păstrându-le pe celelalte pentru mai târziu. După ce termină, Doctorul o așează pe fată. Ea se culcă cuminte. Tiel puse un pampers sub șoldurile fetei.

– Nu sunt pentru ceea ce credeți voi, spuse Vern.

Tiel și Doctorul se uitară în același timp spre bătrân, surprinși de faptul că acesta se aplecase spre ei. Nu suferim de incontinență urinară, preciză el.

Tiel de-abia reuși să-și ascundă zâmbetul.

– Dar noi n-am pus întrebări.

– Suntem în luna de miere, le explică Vern în șoaptă. O facem în fiecare noapte. Și ziua, dacă simțim nevoia. Știți cum sunt însurățele. Pampersii ăștia nu sunt foarte comozi pentru cel de dedesubt, dar nici unul din noi nu vrea să stea pe zona udă și așa nu trebuie să schimbăm așternuturile de fiecare dată.

Bătrânelul le făcu cu ochiul, se întoarse și se conformă ordinelor lui Ronnie de a merge lângă ceilalți. Se așează lângă soția lui care îl strânse în brațe și îl sărută apăsător pe obraz, lăudându-l pentru curajul său.

Tiel rămăsese cu gura căscată, astfel că atunci când o închise se auzi un clănțănit de dinți. Se uită la Doctor, care urmărea atent contracțiile Sabrei, și văzu pe buzele lui subțiri un zâmbet ușor. O privi pe Tiel pe sub sprâncene, o surprinse că se uită la el și scoase un sunet înfundat ce semăna cu un hohot de râs.

– Mănuși?

– Ce ai zis?

– Ai întrebat de mănuși?

– A, da, două perechi de cauciuc.

El scutură din cap.

– La fel de bine puteau fi și mănuși din piele. Niște oțet?

– Aduc imediat.

– Și tifon, dacă găsim.

Tiel îi ceru permisiunea lui Ronnie să caute prin magazin; găsi mai multe recipiente din plastic pline cu oțet, o cutie cu tifon steril și un pachet de pampersi pentru copii. Le luă. La întoarcere îi mai atrase ceva atenția. În mod spontan, mai luă și două cutii cu vopsea de păr, care îi întregiră colecția.

Când ajunse înapoi, Sabra îl asculta atentă pe Doctor.

– Nu va fi plăcut, dar o să încerc să fac în așa fel încât să nu te doară, bine?

Fata dădu din cap și privi plină de speranță spre Tiel.

– Te-a mai examinat cineva, Sabra? o întrebă ea.

– O dată. Când am început să iau anticoncepționale. Tiel o privi întrebătoare, iar Sabra coborî ochii jenată. Nu le-am mai luat pentru că mă îngrășam.

– Așadar, ai mai fost examinată, deci știi cum se face.

– Probabil că nu va fi mai rău ca prima dată. Nu, Doctore?

– O să fac în așa fel încât să fie cât mai puțin dureros și neplăcut.

– Voi fi acolo dacă ai nevoie de ceva. Tiel o strânse rapid de mână.

– Nu pleca, stai cu mine. Te rog! Fata o trase pe Tiel spre ea ca să-i spună ceva.

– Este drăguț Doctorul, zise fata în șoaptă. Se comportă și vorbește ca un doctor, dar nu arată ca un doctor, dacă înțelegi ce vreau să spun. Sabra se chinui să zâmbească.

– Da, înțeleg.

– Așa că mă simt cam ciudat, că el trebuie să... știi tu?
Poți să mă ajuți să-mi scot chiloții?

Tiel se încordă și se uită la Doctor.

– Vrei să ne lași singure o clipă, te rog?

– Bineînțeles.

– Ce se întâmplă, vru să afle Ronnie, când Doctorul se ridică.

– Doamna are nevoie de puțină intimitate. Fără mine. Și fără tine.

– Dar eu sunt prietenul ei.

– Exact de aia nu vrea să o privești acum.

– Are dreptate, Ronnie, spuse Sabra. Te rog.

Băiatul se îndepărtă odată cu Doctorul. Tiel îi ridică Sabrei fusta și o ajută pe aceasta să-și tragă chiloții de pe coapse.

– Dă-mi-i, spuse Tiel cu blândețe, luând obiectul umed de lenjerie, pe care Sabra jenată îl strânse în pumn și-l făcu cât o minge de ping-pong.

– Iartă-mă, este scârbos.

– Sabra, nu-ți mai cere scuze. Eu nu am născut nicio dată, dar sunt sigură că n-aș fi în stare să fiu atât de tare ca tine. Acum e mai bine?

Bineînțeles că nu era. Observase fața schimonosită de durerea Sabrei, care avea iar o contracție.

– Doctore?

Acesta veni imediat, și-și puse mâinile pe pântecul fetei.

– Sper nespun de mult să se întoarcă singur.

– Sper să fie fată, spuse Sabra printre gâfâieli.

– Da? Doctorul zâmbi.

– Și lui Ronnie i-ar plăcea să fie fată.

– Fetele sunt grozave.

Tiel îl privi pe furiș. Avea oare fete? se întrebă ea. Ea ar fi zis că este un singuratic. Și necăsătorit. Poate pentru

că arăta exact ca bărbatul din reclamele Marlboro. Nu ți-l puteai închipui alături de o soție și copii.

Poate... Tiel continua să aibă impresia că-l mai văzuse undeva pe Doctor. Probabil că asemănarea lui cu cel din reclama Marlboro o făcea să i se pară o figură cunoscută.

Când durerea se mai potoli, Doctorul puse mâinile pe genunchii ridicați ai fetei.

— Încearcă să te relaxezi măcar puțin. Și să-mi spui când fac ceva și te doare, da?

— A, așteaptă. Tiel se întinse după vopseaua de păr și o deschise. Sesizând privirea nedumerită a Doctorului, ea îi explică: are și mânuși. Nu sunt extraordinare, poate că nici nu ți se potrivesc, adăugă ea uitându-se la mâinile lui mari, dar mai bine astea decât deloc.

— Te-ai gândit bine.

Doctorul dezlipise mânușile de plastic de pe foaia cerată pe care erau prinse și-și introduse atent mâinile în ele. Deși erau cam fixe, el îi mulțumi lui Tiel. Apoi o liniști din nou pe Sabra spunându-i că o să facă tot posibilul să nu o chinuie prea tare.

— Poate că așa te vei simți mai bine. Tiel acoperi genunchii fetei cu celălalt cearșaf.

Doctorul aprobă din ochi.

— Relaxează-te, Sabra. Nici n-ai să știi când am și terminat. Sabra respiră adânc și închise strâns ochii. Mai întâi o să te șterg puțin cu tifon. Apoi o să te clătesc cu oțet. S-ar putea să fie cam rece.

În timp ce turna oțet, tamponând cu tifon, cu foarte multă grijă, el o întreabă cum se simte.

— Bine, răspunse ea timidă. Tiel se trezi că-și ține răsuflarea.

— Respiră adânc, Sabra. Te ajută să te relaxezi. Hai s-o facem împreună. Inspiră adânc. Acum dai aerul afară. La penetrare, Sabra tresări. Tiel încercă să-i distragă

atenția. Expiră, îi zise ea. Încă puțin. Te descurci foarte bine.

Dar lucrurile nu mergeau chiar bine. Citi asta pe chipul Doctorului. Acesta își retrase mâna dintre coapsele fetei, ascunzându-și îngrijorarea și lăudând-o cât de bine s-a descurcat.

Își scoase mănușile și luă dezinfectantul, cu care se frecă bine pe mâini și pe antebrațe.

—E totul bine?

Ronnie fu cel care puse întrebarea, dar Doctorul i se adresează tot Sabrei:

—Nu te-ai dilatat prea mult.

—Ce înseamnă asta?

—Asta înseamnă că ceva nu este în regulă cu travaliul.

—Nu este în regulă?

—Nu vreau să fii îngrijorată, încerc să fac tot posibilul să fie bine. Ținând cont de durerile puternice și dese pe care le ai, cervixul tău ar trebui să fie mai dilatat. Copilul încearcă să iasă, dar corpul tău încă nu este pregătit total pentru naștere.

—Și ce poți să faci?

—Eu nu pot să mai fac nimic, Ronnie, dar tu poți. Ai putea să încetezi cu toată nebunia asta și s-o duci pe Sabra la un spital unde să primească îngrijiri medicale.

—Ți-am mai spus-o. Nu!

—Nu, repetă și Sabra.

În clipa aceea sună telefonul.

capitolul 4

Sunetul neașteptat și strident îi făcu pe toți să tresară. Donna, vânzătoarea, era cel mai aproape de telefon.

– Ce fac? întrebă ea speriată.

– Nimic!

– Ronnie, poate ar fi bine s-o lași să răspundă, îi sugeră Tiel.

– Pentru ce? Probabil că n-are nici o legătură cu mine.

– Probabil. Dar dacă are legătură cu tine? Nu vrei să știi cum stau lucrurile în cazul tău?

Ronnie procesă ideea câteva secunde, apoi îi spuse Donnei să răspundă la telefon.

– Alo? Femeia ascultă câteva clipe, apoi spuse: Bună, șerifule. Nu, nu era beat. Ți-a zis bine, băiatul ăsta ne ține închiși și ne amenință cu arma.

Brusc, fața clădirii fu scăldată de o lumină strălucitoare. Toți cei aflați înăuntru fuseseră atât de preocupați de starea Sabrei, încât nu sesizaseră sosirea celor trei mașini de poliție, care-și aprinseseră acum farurile. Tiel înțelesese că șeriful suna dintr-una din mașinile parcate în spatele pompelor de benzină.

Ronnie se ascunse după niște rafturi și strigă:

– Spune-le să stingă luminile astea nenorocite, altfel împușc pe cineva!

Donna transmise mesajul. Ascultă ce-i comunică șeriful, după care spuse:

– Cam optsprezece ani, cred. Îl cheamă Ronnie.

– Închide gura!

Ronnie îndreptă pistolul spre ea. Donna țipă și scăpă receptorul din mână.

Farurile s-au stins, aproape simultan la două dintre mașini, iar la câteva secunde și la cea de-a treia.

Sabra gemu.

Doctorul spuse:

– Ronnie, ascultă-mă, te rog.

– Nu. Taci din gură și lasă-mă să mă gândesc. Tânărul era agitat, în timp ce Doctorul îi vorbea pe un ton liniștit și grav.

– Tu poți să rămâi aici și să-ți vezi de treabă, dacă vrei. Dar ar fi bine s-o lași pe Sabra să plece. Poliția o va duce la spital, unde trebuie să ajungă cât mai repede.

– Nu vreau să plec, spuse fata. Nu plec fără Ronnie.

– Sabra, gândește-te la copilul vostru, o îndemnă Tiel.

– Dar mă gândesc la copilul nostru, hohoti ea. Dacă tati pune mâna pe copil, n-o să-l mai văd niciodată! Nu vreau să renunț la el. Și nici la Ronnie.

Văzând că pacienta sa era mult prea agitată, Doctorul încercă să o liniștească:

– Bine, bine. Dacă nu vrei să pleci, ești de acord să vină aici un doctor?

– Dar tu ești doctor, interveni Ronnie.

– Nu sunt doctorul de care are nevoie Sabra și nu am echipamentul necesar. Nu am nimic să-i dau ca să-i treacă durerea. O să se chinuie tare, Ronnie. Pot interveni complicații pe care nu sunt pregătit să le rezolv. Vrei să riști viața Sabrei și a copilului? Dacă continui să te opui, exact asta o să faci. Ai putea să-l pierzi pe unul dintre ei, poate chiar pe amândoi. Și pe urmă, indiferent cum se va termina totul, eforturile voastre ar deveni inutile.

Tiel era foarte emoționată. Ea nu ar fi putut formula mai bine această rugămintă.

Tânărul analiză cuvintele Doctorului câteva clipe, apoi o împinse pe Tiel spre teighea, spre receptorul care se bălăngănea în aer. Când Donna scăpase receptorul din

mână, se auzise o voce de bărbat care întreba agitat ce se întâmplă. Acum, nu se mai auzea nimic.

—Tu te pricepi la vorbe, îi spuse Ronnie lui Tiel. Vorbește tu.

Tiel se ridică în picioare și trecu grăbită pe lângă Sabra și pe lângă Doctor, apoi pe lângă rafturi și merse spre teijhea. Formă rapid 911. Când răspunse centralista, Tiel spuse:

—Vreau să mă sune urgent șeriful. Și nu pune întrebări. Șeriful știe că este o urgență. Spune-i să sune la telefonul din spatele magazinului.

Închise înainte ca femeia de la celălalt capăt al firului să aibă timp să recite tot textul prevăzut de lege, care ar fi făcut-o să piardă timp prețios.

Se lăsase o liniște grea și tensionată. Gladys și Vern stăteau lipiți unul de celălalt. Când Tiel aruncă o privire spre ei, Vern îi arată discret punga cu aparatul. Reușise să pună mâna pe ea fără să-și dea seama Ronnie. Era un Casanova bătrân, dar descurcăreț. Și asta putea fi subiect bun de reportaj, își zise Tiel. Numai că acum avea altul mult mai bun, în care ea nu era doar reporterul, ci un participant direct implicat. Gully avea să fie încântat. Dacă nici reportajul ăsta n-o să-i asigure locul dorit la *Nine Live...*

Deși se aștepta să sune telefonul, Tiel sări în sus ca arsă când îl auzi. Răspunse imediat.

—Cine e? Tiel evită răspunsul printr-o întrebare. Ești șeriful?

—Marty Montez.

—Șerif Montez, eu am fost desemnată purtător de cuvânt. Sunt unul dintre ostatici.

—Sunteți în pericol?

—Nu, răspunse ea calm și hotărât.

—Sunteți amenințați cu ceva?

–Nu.

–Dă-mi cât mai multe detalii.

Tiel îi povesti pe scurt despre încercarea de jaf care debutase cu distrugerea camerei video de supraveghere.

–Toată acțiunea s-a întrerupt atunci când complicele lui a intrat în travaliu.

–În travaliu? Adică a început să nască?

–Da. Ea naște.

După o pauză mai lungă, în care Tiel auzi respirația greoaie a unui bărbat gras, acesta zise:

–Domnișoară, spuneți-mi, hoții sunt cumva un cuplu de liceeni?

–Da.

–Ce tot întreabă? dori Ronnie să afle. Tiel acoperi receptorul cu palma.

–M-a întrebat dacă Sabra are dureri și i-am răspuns că da.

–Dumnezeule! Apoi le spuse încet ajutoarelor sale că cei care au luat ostatici în benzinărie sunt copiii de la Fort Worth. Este cineva rănit? continuă șeriful.

–Nu. Suntem cu toții bine.

– Cine se află înăuntru? Câți ostatici?

–Patru bărbați și două femei, în afară de mine.

–Văd că știi să vorbești. Nu cumva ești domnișoara McCoy?

Tiel încercă să-și ascundă uimirea față de Ronnie, care asculta foarte atent și îi urmărea mimica.

–Da. Nu este nimeni rănit.

–Ești domnișoara McCoy și nu vrei ca ei să afle că ești reporter de televiziune? Înțeleg. Șeful tău, un tip pe nume Gully, m-a sunat de două ori și m-a rugat să te caut. Mi-a spus că ai plecat din Rojo Flats și că trebuia să-l suni urgent...

—Ce spune? Întrebă nervos Ronnie. Tiel îl întrerupse pe șerif.

—Ar fi bine pentru noi toți dacă ați trimite de urgență un medic. Dacă e posibil un obstetrician.

—Spune-i să aducă cu el tot ce este nevoie pentru o naștere grea, fu mesajul transmis de Doctor.

—Medicul trebuie să știe că bebelușul este așezat invers, adăugă Doctorul.

După ce Tiel transmise toate aceste informații, șeriful o întrebă cine îi dăduse aceste indicații.

—E cineva aici numit Doctorul.

—Glumești!

—Nu, nu glumesc. E aici.

—Doctorul este unul dintre ostatici, îl auzi ea spunând mai departe. Și Doctorul spune că fiica lui Dendy are nevoie urgentă de un specialist, nu?

—Da, șerifule. Și cât mai repede. Suntem tare îngrijorați pentru ea și pentru copil.

—Dacă se predau, o ducem rapid la un spital. Garantez pentru asta.

—Mi-e teamă că nici nu poate fi vorba de așa ceva.

—Nu o lasă Davison?

—Nu, spuse Tiel. Ea nu vrea să plece.

—La dracu', ce porcărie pe capu' meu, zise șeriful oftând adânc. Bine, să văd ce pot face.

—Șerifule, nu pot să-ți spun cât de mult suferă fata. Și...

—Continuă, domnișoară McCoy. Ce este?

—Situația se află sub control, spuse ea pe un ton foarte calm. Suntem bine. Vă rog să nu luați măsuri drastice.

—Înțeleg, domnișoară McCoy. Fără acțiuni exagerate, focuri de armă, echipe de intervenție specială și din astea, da?

– Exact. Tiel răsuflă ușurată. Până acum nu a fost rănit nimeni.

– Și sper nici să nu fie.

– Mă bucur că gândiți așa. Vă rog, vă implor, chemați un doctor cât mai repede!

– Mă ocup imediat de asta. Notează-ți numărul de telefon la care mă poți găsi.

Tiel memoră numărul. Șeriful Montez îi ură baftă și închise. Tiel puse receptorul în furcă, bucuroasă de faptul că telefonul era un tip vechi și nu avea speaker. Ar fi fost posibil ca Ronnie să vrea să asculte convorbirea.

– Încearcă să aducă urgent un medic.

– Îmi pare bine, spuse Doctorul.

– Când o să ajungă aici? întrebă agitat Ronnie.

– Cât mai repede posibil. Voi fi sinceră cu tine, să știi că și-au dat seama cine sunteți voi doi.

– La dracu', mugi Ronnie. Ce-o să se întâmple acum?

*

– Au fost găsiți!

Russel Dendy aproape că îl răsturnă pe agentul FBI care întâmplător îi stătea în cale în momentul în care se auzi tipătul din camera vecină. Nu-și ceru scuze omului care-și vărsase cafeaua fierbinte pe el și se năpusti în biblioteca devenită, din acea dimineață, cartier general.

– Unde sunt? I-a făcut vreun rău fiicei mele? Cum se simte Sabra?

Agentul special William Calloway conducea acțiunea. Era un bărbat înalt, subțire, cu început de chelie, care arăta mai degrabă a funcționar de bancă decât a agent federal, dacă nu i s-ar fi văzut pistolul atârând la șold. Și comportamentul lui era oarecum atipic. Era calm și vorbea liniștit. Russell Dendy îi pusese răbdarea la încercare.

După ce Dendy intră în încăpere și începu să pună prea multe întrebări odată, Calloway îi făcu semn să se liniștească și continuă să vorbească la telefon.

Dendy apăsă nervos pe un buton al telefonului și în încăpere se auzi o voce de femeie.

—Sunt în Rojo Flats. E la capătul lumii, la sud-vest de San Angelo. Sunt înarmați. Au încercat să jefuiască un magazin într-o benzinărie, dar s-au împotmolit. Acum au luat niște ostatici în magazin.

—Să-l ia dracu' de puști! Dendy lovi cu forță în birou. A făcut din fata mea un infractor! Și ea nu înțelegea de ce nu-mi place de el!

Calloway îi făcu semn încă o dată să vorbească mai încet.

—Ai spus că sunt înarmați. Există victime?

—Nu, domnule. Dar fata trebuie să nască.

—În magazin?!

—Da.

Dendy înjură grosolan, dar se mai potoli.

—O ține împotriva voinței ei!

—După spusele unui ostatic care a vorbit cu șeriful, fata nu vrea să plece, continuă femeia.

—I-a sucit mințile, i-a spălat creierul, izbucni Dendy. Agentul FBI continuă să asculte liniștit de parcă nu l-ar fi auzit.

—Se pare că unul dintre ostatici are cunoștințe medicale. Se ocupă de ea, dar au cerut și un obstetrician.

Dendy lovi din nou cu pumnul în biroul masiv.

—Vreau ca Sabra să iasă de acolo, mă înțelegi?! Repede!

—Vă înțelegem, domnule Dendy, spuse Calloway începând să-și piardă răbdarea.

—Nu-mi pasă dacă va trebui să puneți dinamită ca s-o puteți scoate de acolo!

—Poate, dar mie îmi pasă. După afirmațiile purtătorului de cuvânt, nu a fost nimeni rănit.

—Fiica mea urmează să nască! Într-un magazin!

—Și o vom duce la spital cât putem de repede, însă n-am de gând să pună în pericol viața ostaticilor, a fiicei dumneavoastră sau a domnului Davison.

—Ascultă, Calloway, dacă ai de gând să stai cu mâinile în sân...

—Eu hotărâsc ce măsuri vor fi întreprinse în această situație, nu dumneavoastră. S-a înțeles?!

Russell Dendy avea reputația unui mare ticălos. După ce-l cunoscuse, Calloway nu-și schimbase deloc părerea despre milionar.

Dendy conducea cu o mână de fier mai multe corporații. Nu era obișnuit să cedeze; nu suporta nici măcar ca altcineva să se pronunțe asupra modului în care conducea lucrurile. Afacerile lui nu erau în nici un caz democratice și nici familia nu cunoștea acest termen. Doamna Dendy nu făcuse altceva toată ziua decât să plângă și să aprobe tot ce spunea soțul ei în legătură cu viața lor de familie și cu relația pe care o aveau cu fiica lor. Ea a fost de acord cu tot ce a spus soțul ei și nu a făcut nici un fel de comentarii personale.

De la bun început, Calloway se îndoiește că ar fi vorba de o răpire. Mai degrabă era valabilă cealaltă variantă: Sabra Dendy fugise de acasă împreună cu iubitul ei pentru a scăpa de tatăl său autoritar.

După ce Calloway îl pusese la punct, Russ Dendy spumega de furie.

—Mă duc direct acolo!

—Nu vă sfătuiesc să faceți asta.

—De parcă îmi pasă mie de ce mă sfătuiești tu.

—Nu avem loc în elicopterul nostru pentru mai multe persoane, încercă agentul să-l facă pe Dendy să se răzgândească.

—Atunci o să plec cu avionul meu personal.

Ieși din cameră furios și începu să țipe ordine către oamenii din anturajul lui, care așteptau tăcuți până când ordinele urlate ale șefului îi puseră în mișcare. Aceștia îl urmară ca o turmă. Doamna Dendy fusese total ignorată, nefiind invitată să-l însoțească.

Calloway închise speakerul și luă receptorul, ca să audă mai bine ce spunea agenta.

—Cred că ai auzit tot, zise el.

—Văd că ai mâinile pline, Calloway.

—Și încă ceva. Cum sunt forțele locale?

—Din câte am înțeles, Montez este un șerif bun, dar situația îl depășește și pare destul de deștept ca să-și dea seama. A cerut întăriri de la poliția federală și de la patrulele de autostradă.

—Crezi că o să-i deranjeze prezența noastră?

—Îi deranjează întotdeauna, răspunse agenta sec.

—Ei bine, treaba a pornit ca o răpire. Nu-mi schimb părerea până nu aflu mai multe.

—Cred că Montez o să fie fericit să-ți paseze răspunderea. Vrea să împiedice orice act de eroism, să evite orice vărsare de sânge.

—Atunci suntem pe aceeași lungime de undă. Eu cred că avem de-a face cu doi copii speriați, ajunși într-o încurcătură din care nu mai știu cum să iasă. Ce știe despre ostatici?

—Unul a fost identificat de șeriful Montez ca fiind un fermier din zonă. Vânzătoarea lucrează de multă vreme la magazin. Toată lumea din Rojo Flats o cunoaște. Și mai este și domnișoara McCoy, care a vorbit cu șeriful Montez la telefon.

–Ce e cu ea?

–Este reporter la o televiziune din Dallas.

–Tiel McCoy?!

–Deci o cunoști?

O cunoștea și și-o aminti imediat: subțire, cu părul blond tuns scurt, ochi deschiși la culoare. Albaștri sau poate verzi. Apărea aproape în fiecare seară la televizor. Calloway o văzuse și în afara studioului, printre reporterii aflați la locul infracțiunilor investigate de el. Era agresivă, dar cu bun-simț. Reportajele ei erau întotdeauna bune, obiective. Era frumoasă și foarte feminină, iar felul în care lucra impunea respect.

Calloway nu era prea încântat că o ziaristă de calibrul ei se afla în mijlocul acestei povești. Era un element fără de care el s-ar fi descurcat mult mai bine.

–Minunat, asta ne mai lipsea. Avem deja un reporter la locul acțiunii, chiar în miezul lucrurilor.

Calloway își trecu mâna peste ceafă. Îl aștepta o noapte lungă. Presupunea că acel orașel, de care nu mai auzise, urma să fie plin de reporteri, în doar câteva ore.

–Ce-ți spune intuiția, Calloway, băiatul ăla chiar a răpit-o pe fiica lui Dendy?

–Eu mă întreb doar de ce s-a hotărât ea atât de greu să fugă de acasă, răspunse imediat Calloway.

capitolul 5

Așteptând medicul cu instrumentarul necesar, Doctorul luă o foarfecă și o pereche de șireturi din magazin și le puse la fiert într-un vas folosit pentru fierberea apei pentru băuturile calde. Aduse apoi din rafturi șervețele sanitare, bandă adezivă și niște saci de plastic pentru gunoi.

O întrebă pe Donna dacă aveau aspirator nazal pentru copii. Dat fiind că aceasta se holba la el, Doctorul îi explică:

—Îmi tebuie o pompiță din cauciuc, ca să aspir mucozitățile din nasul și din gâtul copilului.

Donna își scărpină umărul scheletic.

—Nu prea avem cerere pentru așa ceva. Ronnie se enervă când Doctorul puse mâna pe vasul cu apă clocotită și îi ceru lui Gladys să toarne apa, lucru pe care bătrânica îl făcu cu multă plăcere.

Așteptarea deveni insuportabilă. Cei dinăuntru observă că se adunaseră din ce în ce mai multe mașini. Distanța dintre pompele de benzină și intrarea în magazin rămăsese liberă. Dar, zona dintre pompe și autostradă se umpluse de mașini de poliție. Când nu mai rămăsese loc, mașinile începură să parcheze pe ambele margini ale autostrăzii. Mașinile nu mai veneau în viteză și cu sirene, dar prezența lor părea tot mai amenințătoare.

Tiel se întreba dacă același lucru se întâmpla și în spatele clădirii. La asta se gândea și Ronnie când o întrebă pe Donna dacă exista vreo intrare prin spate.

—Te referi la holul care duce la toaletă? Vezi ușa aia? Acolo este o magazie. Acolo m-au încuiat nebunii când au jefuit magazinul data trecută.

—Eu te-am întrebat dacă există o ușă în spate.

—Este una din oțel, blocată pe interior cu o bară metalică. Și balamalele sunt pe dinăuntru. Este atât de grea încât de-abia pot s-o deschid pentru aprovizionare.

Dacă Donna spunea adevărul, nimeni nu putea intra prin spate fără zgomot. Ronnie și ar fi dat seama dacă ar fi existat vreo tentativă în acest sens.

—Și toaletele? Au ferestre? Donna scutură din cap în semn că nu.

—E adevărat, interveni Gladys. Am fost eu acolo. Puțină aerisire ar fi fost binevenită.

După ce se liniști, Ronnie își împărți atenția între Sabra, ostatici și agitația de afară. Tiel plecă de lângă Sabra și îl întrebă pe Ronnie dacă putea să-și ia geanta.

—Mi s-au uscat lentilele de contact. Am nevoie de soluția care le umezește.

Ronnie aruncă o privire spre geanta care stătea pe tejghea. Tiel o lăsase acolo, după ce scosese dezinfectantul de mâini pentru Doctor. Părea să șovăie dacă să-i dea sau nu voie. Ea spuse:

—Nu durează mult. Și nici nu pot s-o las pe Sabra singură. Are nevoie de o femeie lângă ea.

—Bine. Dar să știi că sunt cu ochii pe tine. Nu uita asta.

Tânărul brava. În realitate era speriat și obosit, dar stătea încă cu degetul pe trăgaci. Tiel nu voia deloc să-l provoace.

Merse până la tejghea și Ronnie o urmări cum cotrobăie prin geantă în căutarea sticlutei. Când o găsi, își înclină capul pe spate ca să-și pună picăturile.

—Ce naiba?, înjură ea încet, punând un deget la ochi. Își scoase lentilele, mai căută prin geantă după altă substanță și începu să-și curețe lentilele în soluția turnată în palmă.

Fără să se întoarcă spre Gladys sau Vern, le spuse în șoaptă:

—Aveți bandă în camera video?

Vern, dragul de el, își verifica cuticulele la mâna stângă și calm, ca un băiat de altar, îi confirmă.

—Și baterii noi, adăugă Gladys, în timp ce-și dădea ciorapul în jos spre gleznă. Se uită la felul cum arăta și îl trase la loc. Este gata de înregistrare. Pregătit. Plănuisem să ne distrăm.

—Așteaptă...

Tiel nu apucă să le întoarcă spatele când Vern începu să tușească puternic. Gladys sări în picioare, puse geanta lor pe tejghea aproape de Tiel, apoi începu să-l bată grijulie pe spate pe soțul ei.

—Vai, Dumnezeu, Vern, sper că nu te-a apucat una din crizele tale. Ar fi culmea să te îneci cu saliva exact acum.

Tiel își puse la loc lentilele de contact și clipi de câteva ori ca să se poziționeze bine. Apoi, în timp ce toți, inclusiv Ronnie, îi priveau pe Vern care respira din greu și horcăia, încercând să-și recapete răsuflarea, și pe Gladys care îl bătea pe spate ca pe un covor, Tiel puse mâna pe camera video din geantă. Era obișnuită cu camerele video pentru amatori, așa că descoperi imediat butonul de pornire. Apăsă pe înregistrare, puse camera video pe un raft, camuflând-o printre pachetele de țigări, și se rugă la Dumnezeu să nu fie observată. Nu-și făcea iluzii în privința calității filmării, dar aparatele de filmat pentru amatori se dovediseră prețioase cu mai multe ocazii, inclusiv pentru filmul făcut de Zapruder în timpul asasinatului

lui J.F. Kennedy sau când l-au bătut pe Rodney King la Los Angeles.

Tusea lui Vern se potolise. Gladys îi ceru voie lui Ronnie să-i aducă bărbatului ei o sticlă cu apă.

Tiel puse la loc în geantă flacoanele pentru lentile și era pe cale să-și scoată mâna, când dădu peste reportofonul ei. Folosea acel reportofon la interviuri, chiar și pe înregistrări video. Când scria reportajul, nu mai trebuia să stea în cabină și să se uite la imagine ca să audă interviul. Sunetul era înregistrat și pe reportofon.

Nu-l luase cu ea în mod intenționat. Reportofonul fusese uitat acolo, pitit pe fundul genții ei, așteptând să fie scos și pus în funcțiune.

Luă repede reportofonul și-l strecură în buzunarul pantalonilor. Exact atunci Sabra țipă cu putere. Înnebunit, Ronnie întoarse capul după Tiel.

– Vin, spuse ea.

Făcându-le semn cu degetul mare îndreptat în sus celor doi complici, se grăbi să ajungă la Sabra.

Doctorul era foarte îngrijorat.

– Durerile ei sunt mai rare, dar când vin sunt foarte puternice. Unde naiba e medicul ăla? De ce nu-l aduc mai repede?!

Tiel tamponă fruntea umedă de transpirație a Sabrei cu un tifon umezit în apă rece.

– Când o să ajungă aici, oare o să se descurce? Ce-o să poată face în situația dată?

– Să sperăm că se descurcă. Sau poate că o să-i convingă pe Ronnie și pe Sabra că este nevoie de o cezariană.

– Și dacă n-o să reușească nici una, nici alta?

– Va fi rău, spuse el trist. Pentru toți.

– Te descurci fără aspirator?

– Să sperăm că are medicul. Normal ar fi să aibă în trusă.

—Și dacă dilatația nu va fi suficient de mare?

—Mă bazez pe natură. Poate că bebelușul se va întoarce singur. Se mai întâmplă.

Tiel o mângâie pe Sabra, care se pare că adormise. Etapele finale ale nașterii nu începuseră încă și ea era deja epuizată.

—E bine că poate să mai aștească câte puțin.

—Organismul ei știe că va avea nevoie de toate resursele pe care le are.

—Mi-aș fi dorit să nu sufere atât.

—Da, durerile sunt îngrozitoare, spuse el, ca pentru sine. Un doctor ar putea să-i facă o injecție ca să-i mai atenueze durerea. Ceva care să nu facă rău pruncului. Din păcate, cu cât se apropie mai mult de naștere, cu atât mai periculoasă devine administrarea de medicamente.

—Nu poate să-i facă o injecție în coloană? Parcă asta se mai face în etapa finală a travaliului.

—Mă îndoiesc că o să riște în condițiile astea. Dar cine știe?

—Eu cred că nașterea pe cale naturală este o prostie. Poate multe femei nu ar fi de acord cu mine, dar asta este convingerea mea fermă.

—Ai copii?

Când îi întâlnește privirea, Tiel se fâstâci total.

—A, nu. Tiel îi evită privirea. Vreau să spun că, dacă aș fi într-o asemenea situație, eu aș cere din prima să mi se administreze calmante.

—Te înțeleg perfect.

Și Tiel avu impresia că el chiar o înțelesese. Când îl privi din nou, el era atent la Sabra.

—Tu ai copii, Doctore?

—Nu.

—Mai devreme ai spus ceva despre fete, lucru care m-a făcut să cred că...

—Nu. Degetele lui erau pe încheietura mâinii Sabrei, pentru a-i lua pulsul. Ar fi trebuit să am tensiometru. Cu siguranță că doctorul o să aducă și un fetoscop.

—Ce e ăla?

—Aparat care măsoară bătăile inimii la copil. În spital folosesc ecograful, dar eu m-aș fi mulțumit și cu un fetoscop.

—Unde ai făcut studii medicale?

—Mă gândesc, continuă el, ignorând întrebarea ei, dacă o să-i poată face o epiziotomie.

Tiel se crispă la gândul unei operații și la delicatețea zonei.

—Cum ar putea să-i facă asta?

—Nu e un lucru plăcut, dar dacă nu o face, s-ar putea rupe perineul prea tare și asta ar fi și mai neplăcut.

—Îmi pui nervii la încercare, Doctore.

—Cred că nervii tuturor au văzut clipe mai bune. Ridică privirea spre ea. Să știi că mă bucur că ești aici.

Privirea lui era la fel de intensă ca și ultima dată, dar, de data asta, ea nu întoarce capul în altă parte.

—Nu fac, practic, nimic.

—Este mare lucru pentru ea că ești aproape. Dacă are dureri spune-i să nu se împotrivească. Când încordează mușchii, face mai rău. Să lase durerea să-și facă treaba ei.

—Este ușor de zis.

—Este ușor de zis pentru mine, recunosc el cu un zâmbet trist. Respiră împreună cu ea. Inspiră adânc pe nas, expiră pe gură.

—Respirația asta mă ajută și pe mine.

—Te descurci de minune. Sabra se simte mai bine cu tine. Îi anihilezi timiditatea.

—A și recunoscut, săraca, că îi este rușine de tine.

– Mi se pare de înțeles. Este foarte tânără.

– Mi-a spus că nu arăți ca un doctor.

– Nu, cred că nu arăt ca unul.

– Ești doctor?

– Sunt fermier.

– Așadar, ești un cowboy adevărat?

– Cresc cai, am o cireadă de vite și un camion. Cred că toate astea îmi dau dreptul să spun că sunt fermier.

– Atunci de unde știi...

Țârâitul telefonului întrerupse conversația lor. Ronnie smulse receptorul din furcă.

– Alo? La telefon Ronnie Davison. Unde este medicul?

Făcu o pauză ca să asculte, iar Tiel își dădu seama după expresia feței lui că era foarte supărat de ce auzea.

– FBI? Pentru ce? Dar n-am răpit-o, domnule Calloway! Am vrut să fugim de acasă. Da, domnule, și pe mine mă preocupă asta! Nu. Nu. Nu vrea să meargă la spital!

Ronnie mai ascultă, apoi privi spre Sabra.

– Bine. Dacă ajunge telefonul până la ea.

Ronnie trase telefonul spre Sabra, întinzând firul la maximum.

– Un agent FBI dorește să vorbească cu tine.

– E OK dacă se ridică. De fapt, s-ar putea chiar să-i facă bine, interveni Doctorul.

El și cu Tiel o sprijiniră pe Sabra și o puseră pe picioare. Sabra merse cu greu și luă receptorul de la Ronnie.

– Alo? Nu, domnule. E adevărat ce v-a spus Ronnie. Nu plec fără el. Nici măcar la spital. Din cauza tatălui meu! A spus că îmi ia copilul și el întotdeauna se ține de cuvânt. Își reținu cu greu lacrimile. Bineînțeles că am venit cu Ronnie de bunăvoie. Am...

Își ținu respirația și îl prinse de cămașă pe Doctor.

Acesta o susținu și o duse înapoi la culcușul improvizat, unde o așază cu multă grijă. Tiel îngenunche lângă ea și,

după cum o instruisese Doctorul, o convinsese pe Sabra să se relaxeze, să nu se opună contracțiilor și să respire.

Ronnie vorbea nervos la telefon.

—Domnule Calloway, Sabra nu mai poate vorbi. Are o contracție. Unde este medicul promis? Privi pe geam. Da, îl văd. Bineînțeles că îi dau drumul.

Ronnie trânti receptorul în furcă și puse telefonul pe tejghea. Porni spre ușă, apoi, dându-și seama că s-ar fi expus prea tare, se adăposti după rafturi.

—Casiero, așteaptă să ajungă până la ușă și numai după aceea o deschizi. După ce intră, o închizi la loc. Ai înțeles?

—Drept cine mă iei, crezi că sunt tâmpită?

Donna așteaptă până ce medicul trase de ușă, după care apăsă pe buton. Medicul intră, apoi se auzi clinchetul metalic al ușii, care se închidea.

Medicul privi nervos ușa din spatele lui, după care se prezentă:

—Mă numesc, ăăă, doctor Cain Scott.

—Vino aici!

Doctorul Scott Cain era un bărbat simpatic, de înălțime mijlocie, în vârstă de vreo treizeci și ceva de ani. Cu o privire speriată el se uită la toți cei adunați în fața tejghelei. Gladys îi făcu cu mâna.

Medicul privi din nou spre Ronnie.

—Îmi făceam treaba la spital atunci când am fost sunat. Nici nu mi-ar fi trecut prin minte că o să fiu chemat la o asemenea urgență.

—Doctore, cu tot respectul, nu prea avem mult timp de discuții.

Tiel împărtășea părerea Doctorului. Evident că timidului Cain Scott nu-i convenea deloc că fusese implicat în povestea asta. Unde mai pui că nici nu înțelesese încă gravitatea situației.

Doctorul îl întrebă dacă fusese informat despre starea Sabrei.

— Mi s-a spus că este în travaliu și că s-ar putea ivi complicații.

Doctorul îl îndrumă spre fata întinsă pe jos.

— E vreo problemă? îl întrebă Cain pe Ronnie, privind temător spre pistol.

— Deschide geanta.

— Ăăăă? A, sigur.

Medicul desfăcu grăbit geanta neagră și o întinse spre Ronnie, pentru ca acesta să o verifice.

— Bine, gata. Te rog, ajut-o. Se simte foarte rău.

— Așa se pare, zise medicul, observând că Sabra avea o nouă contracție și gemea.

În mod instinctiv, ea căută mâna lui Tiel. Tiel o strânse tare și o încurajă.

— A sosit medicul, Sabra. Acum totul o să fie bine. O să vezi.

Doctorul îi oferi medicului informațiile necesare.

— Are șaptesprezece ani. Este primul ei copil. Prima sarcină.

Cei doi se așezară lângă fată, Doctorul în dreapta ei, iar Cain la picioare; Tiel se afla în stânga fetei.

— De când este în travaliu?

— Primele dureri au apărut pe la amiază, apa i s-a rupt în urmă cu două ore. Durerile s-au accentuat după asta, iar în ultima jumătate de oră s-au mai domolit.

— Bună, Sabra.

— Bună.

Medicul puse mâinile pe pântecul ei și o examinează palpând-o ușor.

— Copilul e întors, nu-i așa, întrebă Doctorul, așteptând confirmarea diagnosticului său.

— Da.

– Crezi că poți să-l întorci?

– Este foarte greu.

– Ai experiență în așa ceva?

– Am mai asistat la nașteri de acest fel.

Nu era răspunsul așteptat. Doctorul îl întrebă:

– Ai adus un tensiometru?

– Este în geantă.

Medicul continuă s-o examineze pe Sabra, palpându-i ușor abdomenul. Doctorul îi întinse tensiometrul, dar Cain nu-l luă, căci vorbea cu Sabra.

– Relaxează-te și totul va fi bine.

Ea se uită la Ronnie și zâmbi plină de speranță.

– Cât mai durează până vine copilul, doctore Cain?

– E greu de spus. Copiii au planurile lor. Aș prefera să te duc la spital, cât mai e timp.

– Nu.

– Ar fi mult mai bine pentru tine și pentru copil.

– Nu pot să plec de aici, din cauza tatălui meu.

– Este foarte îngrijorat pentru tine, Sabra. De altfel, e chiar afară. Mi-a zis să-ți spun că...

Trupul Sabrei se crispă.

– Tata e aici? Avea un glas strident, ascuțit, speriat. Ronnie?

Vestea îl îngrijoră și pe Ronnie.

– Cum a ajuns aici?

Tiel o bătu pe umăr încercând să o liniștească.

– Fii calmă. Nu te mai gândești acum la tatăl tău. Gândește-te numai la copil. Numai asta trebuie să te intereseze acum. Restul se va rezolva.

Sabra începu să plângă.

Doctorul se aplecă spre medic și îi șopti supărat:

– De ce dracu' i-ai spus asta? Nu puteai să taci din gură?

Medicul îl privi dezolat.

—Am crezut că o să se liniștească aflând că tatăl ei este aici. N-au avut timp să-mi dea detalii. N-am știut că vestea asta o va supăra atât de tare.

Doctorului îi venea să-l strângă de gât pe Cain, iar Tiel îi împărtășea impulsul. Era așa de supărat încât buzele lui subțiri de-abia se mișcau când vorbea.

—Nu era dilatată suficient când am examinat-o. Dar a trecut o oră de atunci.

Medicul dădu din cap.

—Ce dilatație avea?

—Cam opt, poate zece centimetri.

—Hmm.

—Ticălosule!

Urletul prelung al Doctorului o făcu pe Tiel să ridice brusc capul. Oare auzise bine? Se părea că da, deoarece Cain îl privea consternat.

—Ticălosule! repetă Doctorul.

Ceea ce se petrecu după aceea rămase foarte neclar în memoria lui Tiel. Nu reușise să-și amintească precis derularea evenimentelor.

capitolul 6

Mașina FBI-ului, parcată pe porțiunea de beton dintre autostradă și stația de benzinărie, era dotată cu echipamentele necesare desfășurării forțelor, supravegherii și comunicării. Era un post de comandă pe roți, din Midland – Odessa, mobilizat și trimis la Rojo Flats. Ajunsesese la câteva minute după sosirea elicopterului de la Fort Worth, în care se afla Calloway.

În apropiere exista o pistă de aterizare, folosită doar de avioanele mici care pulverizau insecticidele. Avionul particular îl adusese pe Dendy la Odessa, unde îl aștepta un elicopter închiriat care să-l ducă până în Rojo Flats. După ce sosise, Dendy intrase imediat în mașina FBI și ceruse să afle situația exactă și modul în care avea să acționeze Calloway.

Dendy îi sâcâia pe agenți, iar Calloway rezistase cu greu tupeului milionarului, care acum începuse să-i dea și lecții.

Toți erau cu ochii pe monitorul care transmitea imagini din afara magazinului, de la o cameră amplasată acolo. L-au urmărit pe Cain cum intră în magazin, cum stă cu spatele la ușă pentru câteva clipe, înainte de a dispărea în interior.

–Și dacă nu merge? întrebă Dendy. Ce facem?

–Voi hotărî pe loc ce e de făcut.

–Vrei să spui că nu ai un plan de rezervă? Ce naiba cauți tu aici, Calloway?

Se priviră furioși în vreme ce agenții din mașină stăteau așteptând să vadă cine va exploda primul, Dendy

sau Calloway. Culmea, afirmația șerifului Montez fu cea care complică situația și mai mult.

—Pot să vă scutesc eu de emoții inutile spunându-vă că planul acesta nu va merge.

În semn de politețe, agentul Calloway îl invitase și pe șerif în mașină.

—Doctorul nu este prost deloc, continuă Montez. O să aveți necazuri, pentru că l-ați trimis pe agentul ăla acolo.

—Mulțumesc, șerifule, spuse înțepat Calloway.

La doar câteva secunde după afirmația șerifului, auziră împușcături. Două focuri unul după altul și un al treilea ceva mai târziu. La primele două, toți au înțepenit. Cel de-al treilea îi puse în mișcare. Începură să se agite și să vorbească toți deodată.

—Dumnezeule! urlă Dendy.

Camera de luat vederi nu ajuta cu nimic. Calloway înșfăcă niște căști ca să audă ce spuneau cei aflați în fața magazinului.

—Au fost împușcături! strigă Dendy. Ce se întâmplă, Calloway? Mi-ai spus că fiica mea nu va fi în pericol!

—Stați jos și tăceți din gură, domnule Dendy, sau o să vă scot cu forța din mașina asta, strigă Calloway enervat.

—Dacă o încurci, eu o să te scot cu forța dracului de pe planeta asta!

Fața lui Calloway deveni albă de furie.

—Măsurați-vă cuvintele, domnule. Tocmai ați amenințat un ofițer federal. Apoi ordonă unui ofițer să-l scoată pe Dendy din mașină.

Trebuia să afle imediat cine trăsese și dacă era cineva rănit sau mort și, în plus, nu mai suporta ieșirile lui Dendy.

Dendy izbucni:

—Nu mă mișc de aici!

Calloway îl lăsă pe tatăl furios pe mâna ofițerilor și se întoarse spre pupitru ca să ceară informații de la agenții aflați afară.

*

Tiel privi stupefiată cum Scott Cain scoase un pistol din cizmă și îl îndreptă spre Ronnie.

—FBI! Lasă arma jos!

Sabra țipă.

Doctorul continua să-l înjure din inimă pe Cain.

—Și noi care am așteptat în tot acest timp să vină un medic! strigă el. Și ai venit tu! Ce porcărie!

Tiel se ridică rapid în picioare și îl imploră.

—Nu, te rog! Nu trage!

Îi era teamă că avea să-l vadă pe Ronnie Davison ciuruit chiar în fața ei.

—Nu ești medic! strigase tânărul. Ne-au promis un doctor! Sabra are nevoie de un doctor!

—Lasă arma jos, Davison! Acum!

—La dracu', am pierdut atâta timp de pomană. Venele de pe gâtul Doctorului se umflaseră de mânie. Dacă agentul n-ar fi avut în mână un pistol, Tiel era convinsă că Doctorul l-ar fi strâns de gât. Sabra este în pericol! Își poate pierde viața! Voi, agenții federali, nu puteți înțelege asta?!

—Ronnie, fă ce spune el, îl imploră Tiel. Predă-te. Te rog.

—Nu, Ronnie, nu! urlă Sabra. Tata este afară!

—Ce-ar fi să lăsați amândoi pistoalele. Doctorul își recăpătase controlul, deși încă mai respira greu. Să nu fie rănit nimeni. Ne putem înțelege, nu?

—Nu. Ronnie strânse și mai tare pistolul în mână. Domnul Dendy va cere să fiu arestat. N-o s-o mai văd niciodată pe Sabra.

– Are dreptate, spuse fata.

– Poate că nu va fi așa, încercă Doctorul. Poate că...

– Număr până la trei! Arunci arma, ori trag! strigă Cain, afectat și el de dramatismul situației.

– De ce a trebuit să faci asta?! strigă Ronnie.

– Unu, începu Cain să numere...

– Ați vrut să ne păcăliți! Iubita mea suferă, are nevoie de un medic. De ce ați făcut asta?

– Doi.

– Am spus nu! Nu o să o las pe mâna tatălui ei!

În clipa în care Cain strigă „trei“ și apăsă pe trăgaci, Tiel îl pocni în cap cu o cutie de sos chili pe care o luase de pe raftul din apropiere.

Cain se prăbuși, iar glonțul trecu departe de țintă, care fusese Ronnie, dar aproape de Doctor, înainte de a se înfige în tejghea.

Ronnie apăsase și el în mod reflex pe trăgaci, dar glonțul sparse o bucată mare de material plastic din perete.

Donna țipă, se aruncă pe podea și-și acoperi capul cu mâinile.

În confuzia creată, cei doi mexicani se repeziră înainte și aproape că-i răsturnară pe Vern și pe Gladys.

Dându-și seama că cei doi urmăreau să pună mâna pe pistolul lui Cain, Tiel îl împinse cu piciorul sub un frigider, de unde nu mai putea fi recuperat.

– Înapoi! Înapoi! strigă Ronnie și trase un foc, ca să-i atenționeze, țintind mult deasupra capetelor lor. Glonțul se înfipse într-un ventilator de aer condiționat, dar zgomotul făcut de împușcătură reuși să-i oprească din drum.

Rămaseră toți nemișcați, așteptând să vadă ce se va întâmpla.

Doctorul fu acela care vorbi:

– Faceți ce vă spune, le strigă el mexicanilor. Ridicase mâna stângă cu palma îndreptată spre ei făcându-le semn

să se retragă. Mâna dreaptă și-o dusesese la umărul stâng, care era plin de sânge.

—Ești rănit! exclamă Tiel.

Fără să-i răspundă, el se ocupă în continuare de cei doi mexicani, care păreau hotărâți să nu-l asculte.

—Dacă treceți cumva prin ușa aceea, este foarte posibil să vă treziți cu burta plină de gloanțe.

Cei doi nu înțelegeau limba și nici nu erau conștienți de ce li se putea întâmpla. Ei spuneau multe cuvinte în spaniolă, din care Tiel înțelese doar cuvântul *madre*, repetat de mai multe ori. Restul și-l putea ușor imagina. Până la urmă, cei doi se potoliră, privind dușmănos în jur. Ronnie ținea pistolul îndreptat spre ei.

În timpul ăsta, Donna țipa mai tare decât Sabra, care se străduia să nu plângă, în timp ce avea o nouă contracție. Doctorul îi strigă casierei să înceteze să se mai văicărească.

—N-o să mai apuc dimineața, se văită ea.

—Probabil că vei apuca, totuși, i-o reteză Gladys. Acum, taci din gură.

Donna se opri brusc din plâns, de parcă îi pusese cineva un dop.

—Stai liniștită, draga mea. Tiel ajunsese din nou lângă Sabra și o ținea acum de mână ca s-o ajute să treacă și de această contracție.

—Am știut... Sabra făcu o pauză pentru a respira de câteva ori cu greu. Am știu că tata n-o să ne lase în pace. Eram convinsă că ne va urmări.

—Nu te mai gândi la el acum.

—Cum se simte? întrebă Doctorul, venind lângă ele. Tiel îi privi umărul.

—Ești rănit?

El scutură din cap.

—Glonțul m-a zgâriat doar. Mă înțeapă, atâta tot. Își șterse rana cu un tifon, prin gaura cămășii, apoi o acoperi cu alt tifon și o rugă pe Tiel să taie o bucată de bandă adezivă.

—Mulțumesc.

—N-ai pentru ce.

Nimeni nu-i dăduse atenție agentului care zăcea inconștient. Ronnie se apropie, mutând pistolul dintr-o mână în alta ca să-și șteargă de jeanși palmele umede de transpirație.

—Ce facem cu el? Întrebă el speriat.

—Probabil că o să iau niște ani buni de pușcărie pentru asta.

—Îți propun să mă lași să-l duc afară ca poliția să știe că este în viață. Dacă-l vor crede mort sau rănit, va fi mult mai rău, Ronnie.

Ronnie privi cu atenție afară și-și mușcă buza de jos, meditănd la propunerea Doctorului.

—Nu, nu sunt de acord, zise el și privirea i se opri asupra lui Vern și Gladys, care păreau a se distra de minune. Căutați niște sfori. Sigur se găsesc prin magazin. Legați-i mâinile și picioarele, le spuse el.

—Dacă faci asta, o încurci și mai rău, îl avertiză Doctorul cu blândețe.

—Nu cred că se poate și mai rău.

Chipul lui Ronnie era trist. Se pare că puștiul abia acum înțelegea esența afirmației sale. Ceea ce păruse o aventură romantică, când el și Sabra fugiseră în lume, se transformase într-un incident cu agenți ai FBI-ului. Devenise un criminal. Avea probleme grave și era destul de inteligent ca să înțeleagă acest lucru.

Cei doi bătrâni pășiră peste agentul care zăcea inconștient și îl apucară fiecare de câte o gleznă. Reușiră

să-l tragă de lângă Sabra, făcându-le astfel loc de manevră Doctorului și lui Tiel.

—Pe mine mă vor închide pe viață, continuă Ronnie, dar vreau ca măcar Sabra să trăiască în siguranță. Vreau ca tatăl ei să-mi promită că o s-o lase să păstreze copilul.

—Atunci hai să terminăm cu toată povestea asta.

—Nu pot, Doctore. Nu înainte de a obține promisiunea de la domnul Dendy.

Doctorul se aplecă asupra Sabrei care reîncepuse să geamă din cauza unei noi contracții. Tiel se afla lângă ea.

—Între timp... încercă din nou Doctorul.

—Rămânem aici, insistă băiatul, ghicindu-i gândurile.

—Dar ea are nevoie...

—Doctore, e prea târziu, zise Tiel, dar Doctorul continuă:

—... să meargă la spital. Și asta repede. Dacă ești cu adevărat îngrijorat pentru soarta ei.

—Doctore!

Nervos pentru că fusese întrerupt de două ori, Doctorul se întoarse spre Tiel și o întrebă pe un ton dur:

—Ce este?

—Sabra nu mai poate pleca nicăieri. Se vede copilul. Doctorul se aplecă între genunchii ridicați ai Sabrei.

—Slavă ție, Doamne, spuse el oftând ușurat. Copilul s-a întors, Sabra. Îi pot vedea capul. Totul e bine! Peste câteva minute o să ai un copil!

Fata râse, părând dintr-odată prea tânără pentru a trece prin toate astea.

—Și o să fie totul bine?

—Cred că da. Doctorul privi spre Tiel. Vrei să mă ajuți?

—Spune-mi ce am de făcut.

—Ia mai mulți pampers și pune-i în jurul ei. Să ai pregătit un prosop în care să învelim copilul. Doctorul își

suflecaser mânecile până la coate și se spălă bine pe mâini și pe brațe, după care se clăti cu oțet. Apoi îi dădu sticlutele și lui Tiel. Folosește din belșug, dar repede.

– Nu vreau să vadă Ronnie, spuse Sabra jenată.

– Sabra! De ce?

– Înțelege-mă, Ronnie. Pleacă de aici.

– Poate că e mai bine, Ronnie. Doctorul îi vorbi peste umăr. Băiatul se îndepărtă cu greu.

Doctorul găsi în geanta lui Cain o pereche de mănuși, pe care și le puse cu îndemânare, după cum observase Tiel.

– Cel puțin un lucru bun a făcut și el. Avem o cutie întreagă. Ia și tu o pereche.

Tiel tocmai reușise să și le tragă pe mâini, când Sabra avu o nouă contracție.

– Nu împinge, dacă poți, îi spuse Doctorul. Nu vreau să te rupi. Puse mâna dreaptă pe perineu pentru a o ajuta să nu se rupă, în timp ce cu mâna stângă ținea cu delicatețe capul copilului. Hai, Sabra! Respiră acum! Foarte bine. Du-te în spatele ei, îi spuse el lui Tiel. Susține-o. Ține-o de șale.

Doctorul o ajută pe Sabra să treacă peste durerea noii contracții. După ce aceasta încetă, Sabra se sprijini de Tiel.

– Ești aproape gata, Sabra, îi spuse Doctorul cu tandrețe. Te descurci foarte bine. De fapt, ești extraordinară.

Tiel își zise că putea să spună același lucru și despre el. Nu putea să nu admire calmul și competența cu care o ajuta pe fata înspăimântată.

– Te simți bine?

Tiel îl privise admirativ, dar nu înțelese că Doctorul i se adresa ei, până când acesta nu ridică privirea.

– Eu? Mă simt foarte bine.

– Sper că nu te ia cu leșin sau ceva...

–Nu cred. Nu, n-am de gând să leșin.

Sabra țipă. Sprijinită de spate, făcea eforturi să nască micuțul. Tiel o mângâia, dorindu-și să poată face mai mult ca să îi aline suferința cumplită.

–Cum se simte? Întrebă Ronnie neliniștit, dar nimeni nu-l băga în seamă.

–Nu împinge, îi reaminti Doctorul. O să iasă afară acum, fără să mai depui tu vreun efort. Învinge durerea. E bine așa. Aproape că i-a ieșit capul.

După ce trecu contracția, Sabra se prăbuși istovită.

–Mă doare, spuse ea printre suspine.

–Știu. Doctorul vorbea pe un ton liniștitor, dar fața lui exprima un regret profund, chiar dacă Sabra nu-și dădea seama. Fata sângera pentru că se rupsesse. Te descurci bine, Sabra, minți el. Curând vine și copilul.

Și copilul chiar veni foarte repede. Cu toată grija lor, în ultimele secunde pruncul se grăbi să intre în lume.

Pe parcursul următoarei contracții, înainte ca Tiel să poată înțelege miracolul la care asista, văzu copilașul care ieșea cu fața în jos. Mâna Doctorului îl conduse puțin, după care copilul se întoarse din instinct pe o parte. Când îi văzu fața mică, cu ochii larg deschiși, Tiel șopti:

–Vai, Dumnezeu! Era impresionată de acest moment miraculos.

Brusc, bucuria dispăru, pentru că bebelușul nu putea trece din cauza umerilor.

–Ce se întâmplă? Întrebă Ronnie, când Sabra țipă.

În clipa aceea, sună telefonul. Donna, care era mai aproape de el, răspunse:

–Alo?

–Știu că te doare, Sabra, spuse Doctorul. După următoarele două sau trei contracții totul se va termina. Bine?

–Nu mai pot. Fata plângea în hohote. Nu mai pot.

—Un tip pe nume Calloway vrea să știe cine a fost împușcat, zise Donna. Nimeni nu-i dădu nici o atenție.

—Foarte bine, Sabra, spuse Doctorul. Pregătește-te. Respiră adânc. Se uită la Tiel. Ajut-o tu.

Tiel începu să respire adânc împreună cu Sabra, urmărind în același timp mâinile Doctorului care se mișcau în jurul gâtului copilului. Observându-i îngrijorarea, Doctorul spuse încet:

—Voiam doar să verific dacă nu are cordonul ombilical înfășurat în jurul gâtului.

—Și e bine? întrebă Sabra printre dinții încleștați.

—Până acum e perfect.

Tiel o auzi pe Donna spunându-i lui Calloway:

—Nu, nu este mort, dar ar trebui să fie, ca și cel care l-a trimis aici. Apoi femeia trânti receptorul.

Sabra nu se simțea deloc bine. Sângele îmbibase rapid scutecele de sub ea. Doctorul încerca să oprească hemoragia cu șervețele și absorbante.

—Gata, gata, Sabra, copilașul tău e aici. Transpirația curgea șiroaie pe fruntea lui, pe sprâncene, dar el nu mai simțea nimic. Gata, așa, aproape că am terminat.

Țipetele fetei aveau s-o urmărească pe Tiel multe nopți de-acum înainte. Sabra se rupsesse și mai mult când umerii copilului ieșiseră afară. O mică incizie făcută cu anestezie locală ar fi scutit-o de chinuri, dar nu exista o altă soluție.

Singura bucurie a momentului era bebelușul din brațele Doctorului.

—Sabra, ai o fetiță! Și este superbă! Ronnie, ai o fetiță!

Donna, Vern și Gladys țipau de fericire și aplaudau. Tiel cu greu se chinuia să-și reprime lacrimile în timp ce Doctorul îl puse pe copil cu capul în jos ca să-l ajute să i se curețe căile respiratorii, în lipsa unui aspirator special.

Din fericire, fetița începu să țipe imediat. Un zâmbet larg luminase fața asudată a Doctorului.

Tiel nu a avut timp să admire minunea pentru că Doctorul îi dăduse copilul. Fetița era atât de alunecoasă, încât îi era frică să n-o scape. Dar a reușit în final s-o învelească.

—Pune-o pe burta mamei, o instrui Doctorul.

Sabra o privea cu uimire pe fetiță și întreabă cu emoții:

—Ea e bine?

—În mod cert plămânii ei sunt bine, răspunse Tiel zâmbind. Are toate degetele la mâini și piciorușe. Părul va fi deschis, ca al tău, încheiase Tiel inventarierea.

—Ronnie, tu o vezi? se adresă Sabra iubitului ei.

—Da, scumpo, răspunse el în timp ce se uita foarte atent la cei doi mexicani care nu erau deloc emoționați de miracolul nașterii. Este tare frumoasă. Adică, mă rog, va fi, după ce o curățați. Tu cum te simți?

—Foarte bine, îi răspunse epuizată Sabra.

Dar ea nu era chiar bine. Sângele îmbibase toate absorbantele puse sub coapsele ei. Doctorul încerca să mai oprească din hemoragie cu absorbante.

—Roag-o pe Gladys să îmi mai aducă din astea. O să mai avem nevoie.

Tiel o strigă pe Gladys și îi transmise rugămintea. Aceasta reveni cu o altă cutie de șervețele.

—L-ați legat pe bărbatul acela? întreabă Tiel.

—Vern se ocupă încă de el, dar cred că este imobilizat.

În timp ce Doctorul se ocupa de Sabra, Tiel încercă să-i distragă fetei atenția.

—Ce nume vrei să-i pui?

—Noi am hotărât să-i spunem Katherine. Îmi plac numele clasice.

—Și mie. Cred că o să i se potrivească.

Deodată, fața Sabrei se crispă.

—Ce se întâmplă?

—Iese placenta, îi explică Doctorul calm. Învelișul în care a trăit Katherine în ultimele nouă luni. Ți se contractă uterul ca s-o dea afară, așa cum s-a întâmplat și cu Katherine. O să te doară puțin, dar nimic nu e mai minunat decât să ai un copil. După ce iese placenta, o să te curățăm și pe urmă o să poți să te odihnești. De acord?

Apoi, Doctorul i se adresează lui Tiel:

—Pregătește unul din sacii ăia de plastic, te rog. Trebuie să păstrez asta. O să fie examinată mai târziu.

Tiel făcu ceea ce i se spuse, apoi încercă s-o distragă pe Sabra vorbindu-i despre copil. Doctorul înfășură placenta și o puse jos, dar aceasta încă mai era prinsă de copil cu cordonul ombilical. Tiel voia să-l întrebe de ce nu-l tăiasse, dar Doctorul era ocupat.

După vreo cinci minute, Doctorul își scoase mănușile pline de sânge, luă tensiometrul și îl fixă pe brațul Sabrei.

—Cum te simți?

—Bine, spuse ea epuizată și cu cearcăne sub ochi. Zămbind anemic, întrebă: Ronnie ce face?

—Ar trebui să-l convingi să pună capăt situației, spuse Tiel.

—Nu pot. Mai ales acum, după ce am născut-o pe Katherine. Nu vreau să risc ca tata să o ducă la orfelinat, să fie adoptată.

—El nu poate să facă asta fără consimțământul tău.

—El poate să facă orice.

—Și mama ta? Ea de partea cui este?

—De partea lui tata, bineînțeles.

Doctorul desfăcu tensiometrul și i se adresează Sabrei:

—Încearcă să te odihnești. Eu o să mă străduiesc să reduc cât mai mult hemoragia. O să te rog ceva puțin mai târziu, deocamdată vreau să te odihnești.

– Mă doare. Jos.

– Știu. Îmi pare rău, dar nu am cum să te ajut.

– Nu e vina ta, spuse ea obosită. Ai fost minunat, Doctore.

Tiel și Doctorul văzură că respirația ei revenise la normal, iar mușchii i se relaxaseră. Tiel o luă pe micuța Katherine de la pieptul mamei ei. Sabra încercă să protesteze, dar era prea obosită ca să opună rezistență.

– O s-o spăl puțin. Când te trezești, o iei în brațe. Bine? Tiel reuși s-o convingă pe fată și să ia copilul.

– Ce facem cu cordonul ombilical? îl întrebă ea pe Doctor.

– Am așteptat ca să nu existe nici un pericol. Doctorul îl legă în două locuri, cu două șireturi, la distanță de vreo trei centimetri. Tiel întoarse capul atunci când Doctorul îl tăie.

Acum placenta nu mai era legată de copil, iar Doctorul legă bine sacul de plastic și o rugă pe Gladys să-l pună în frigider.

Tiel deschise o cutie cu șervețele umede.

– Crezi că e bine să curăț copilul cu astea?

– Presupun că da, îi răspunse Doctorul.

Deși Katherine a găngurit ceva în semn de protest, Tiel o șterse cu șervețelele care miroseau a pudră pentru copii. Pentru că nu avea nici un fel de experiență și nu știa cum să se ocupe de bebeluși, Tiel era puțin emoționată. Concomitent, ea observa și respirația ușoară a Sabrei.

– Admir curajul ei, spuse ea. Și nu pot să nu fiu de partea lor. Din câte știu eu despre Russell Dendy, și eu aș fi fugit de el.

– Îl cunoști?

– Doar din presă. Mă întreb dacă nu cumva el a fost cel care l-a trimis pe Cain aici.

– De ce l-ai lovit în cap?

—Te referi la atacul meu asupra agentului federal? îl întreabă ea, glumind. Voiam să împiedic o nenorocire.

—Sunt absolut de acord. Aș fi procedat la fel.

—Am avut avantajul că eram în spatele lui.

Tiel o înfășură pe Katherine într-un prosop curat și o strânse la piept cu tandrețe, înainte de a continua:

—Cred că agentul Cain și-a făcut datoria. Este nevoie de mult curaj ca să faci așa ceva, însă nu puteam să-l las să tragă în Ronnie. Și, să-ți spun cinstit, nu voiam nici ca Ronnie să-l ucidă. Am acționat din instinct.

—Dar nu te-ai enervat când ai văzut că acest Cain nu era medic?

Ea îl privi și îi zâmbi conspirativ.

—Să nu spui la nimeni.

—Promit.

—De unde ai știut că nu e medic? Ce l-a dat de gol?

—Nu i-a verificat semnele vitale Sabrei. De exemplu, nu i-a luat tensiunea. Părea că nu își dădea seama de gravitatea stării ei, așa că am început să-l bănuiesc și l-am testat. Când cervixul are o dilatație de zece centimetri, femeia naște. A picat testul.

—Am putea lua ani de închisoare.

—Mai bine așa decât să-l fi lăsat să-l împuște pe Ronnie.

—Amin.

Tiel se uită la copilul dormit.

—Și fetița? Este sănătoasă?

—Hai să ne uităm.

Tiel o puse pe Katherine în poală. Doctorul desfăcu prosopul și examinează bebelușul cu multă grijă. Mâinile lui păreau uriașe în comparație cu trupușorul copilului, dar atingerea lor era tandră.

—E micuță, spuse el. S-a născut mai devreme de termen, cu vreo două săptămâni, cred. Dar pare sănătoasă. Respiră bine. Ar trebui să se afle acum într-o secție pentru

nou-născuți. E important să aibă căldură. Ține-o învelită bine.

—Bine.

Doctorul se apropiase mult de Tiel și ea putea să-i vadă fiecare cută de la colțurile ochilor. Avea ochii verzi, genele foarte închise la culoare, mai închise decât părul castaniu. Bărbia și maxilarul pronunțat erau caracteristice unui bărbat hotărât. Prin tăietura cămășii, Tiel observă că sângele îmbibase bandajul de la umăr.

—Te doare umărul?

Când ridică privirea, aproape că dădură nas în nas. O privi intens câteva secunde, apoi își întoarse capul și se uită la rană. O privea de parcă ar fi uitat de ea și de-abia acum afla că era rănit.

—Nu. Nu mă doare. Mai bine pune-i niște scutece din astea și învelește-o.

Tiel înfășa copilul cu stângăcie, în timp ce Doctorul se uita la mamă.

—Prea mult sânge...

Tiel se opri, ca să nu audă Ronnie. De vreme ce până acum nu mai asistase niciodată la o naștere, Tiel nu știa dacă sângerarea era normală sau nu. Ei i se părea abundentă și, dacă se uita atent la Doctor, și el era îngrijorat.

—Are o hemoragie puternică. Doctorul vorbea încet. Acoperind-o pe Sabra cu cearșaful, începu s-o maseze atent pe burtă. Uneori asta ajută la oprirea hemoragiei.

—Și dacă nu o ajută acum?

—Vom avea probleme mari. Ar fi trebuit cusută ruptura; n-ar mai fi sângerat atât de mult.

—Nu te învinovăți. La cum s-au derulat lucrurile, te-ai descurcat extraordinar, doctore Stanwick.

capitolul 7

Rostise cuvintele fără să se gândească. Nu voia ca Doctorul să-și dea seama că ea îl recunoscuse. Nu încă. O luase gura pe dinainte.

Poate că se gândise o clipă să i se adreseze pe nume ca să vadă cum reacționează el. Instinctul de a provoca un răspuns la o întrebare sau la o afirmație neașteptată o făcuse să-i rostească numele ca să vadă reacția lui spontană.

Reacția lui spontană era evidentă. La început o privi uluit, apoi deranjat. Pe final, ochii lui se goliră de expresie.

Tiel continua să-l privească direct în ochi, așteptând ca el să nege că era doctorul Bradley Stanwick. Sau că fusese cândva doctorul Bradley Stanwick.

Telefonul sună iar.

– La dracu', mormăi Donna. Ce le spun de data asta?

– Lasă-mă pe mine să răspund, zise Ronnie luând receptorul. Domnul Calloway? Nu, după cum ți-a spus și doamna, nu e mort.

Sabra fusese trezită de țârăitul telefonului și imediat ceru să-și ia copilul în brațe. Tiel puse cu grijă fetița în brațele ei.

Tiel se ridică în picioare. Abia acum își dădea seama cât de obositoare fusese ultima oră de travaliu. Bineînțeles că oboseala ei nu se compara cu a Sabrei. Se simțea epuizată fizic, dar mintea o avea limpede. Analiză situația în care se aflau. Gladys și Vern stăteau liniștiți ținându-se de mână. Păreau obosiți, dar mulțumiți.

Donna stătea cuminte cu brațele încrucișate pe pieptul osos. Mexicanii erau atenți la Ronnie, la telefon și la agentul FBI care dădea semne că își revine.

Vern îl rezemase pe agentul Cain cu spatele de teighea. Acesta avea gleznele legate cu bandă adezivă argintie. La fel și încheieturile mâinilor. Capul îi atârna în piept, deși el făcea încercări disperate să și-l ridice, gemând ușor.

–L-am legat, îi spuse Ronnie lui Calloway la telefon. Am tras aproape în același timp, dar singurul atins este Doctorul. Nu, se simte bine. Ronnie privi spre Doctor, care dădu din cap afirmativ. Cine este domnișoara McCoy?

–Eu sunt, spuse Tiel, făcând un pas înainte.

–De ce? Ronnie o privi întrebător. Cred că este în ordine. De unde știți numele ei? Bine, așteaptă. Când îi dădu receptorul lui Tiel, o întrebă: Ești celebră sau ceva?

–Tu nu ai cum să mă știi. Tiel luă receptorul. Alo?

Glasul de la telefon era autoritar:

–Domnișoară McCoy, la telefon agentul special FBI, Bill Calloway.

–Vă ascult.

–Poți vorbi liber?

–Da.

–Nu ești amenințată?

–Nu.

–Care e situația acolo?

–Exact cum a descris-o Ronnie. Agentul Cain a fost pe punctul de a produce o nenorocire, dar am reușit s-o evităm.

Luat prin surprindere, agentul Calloway răspunse după o pauză:

–N-am înțeles.

–Ați greșit că l-ați trimis aici. Domnișoara Dendy avea nevoie de un obstetrician, nu de soldați.

–N-am știut că...

–Acum știți. Nu vreau să vă dau lecții sau indicații, dar...

–Dar? spuse el sec.

–Vă rog ca de acum încolo să cooperați cu domnul Davison.

–Nu ne permitem să negociem cu cei care iau ostatici.

–Dar ei nu sunt teroriști, exclamă ea. Sunt doi tineri speriați, care nu mai văd o altă opțiune.

Auzi voci ridicate în fundal.

Calloway acoperi receptorul ca să vorbească cu cineva.

Agentul Cain ridică cu greu capul și se uită la Tiel. Oare o recunoștea pe ea, cea care îl lovise cu o cutie de chili?

–Domnul Dendy este foarte îngrijorat de starea fiicei sale, spuse Calloway, când reveni pe fir. Vânzătoarea, Donna, mi-a spus că Sabra a născut.

–A născut o fetiță. Amândouă sunt în stare bună. Tiel privi spre Doctor, care dădu ușor din cap. Asigurați-l pe domnul Dendy că fiica lui nu se află în pericol.

–Șeriful Montez mi-a spus că există acolo un localnic cu cunoștințe medicale.

–Este adevărat. El a ajutat-o pe Sabra să nască. Ochii Doctorului se îngustară pentru o clipă.

–Șeriful Montez nu-și amintește numele lui. Spune că este cunoscut sub numele de *Doctorul*.

–Da.

–Nu-i știi numele?

Tiel se gândi o clipă, neștiind ce să facă. Fusese ocupată cu Sabra și nașterea, dar rămăsese conștientă de ceea ce se petrecea afară. Auzise motoarele de elicopter. Poate că era poliția sau spitalul, dar era sigură că și presa de la Dallas – Fort Worth, Austin, Houston, erau cu toții aici.

Implicarea ei în evenimentul acesta nefericit stimulase interesul presei. Nu era ea celebră, dar nici o anonimă oarecare. Apărea aproape în fiecare seară la știri, iar reportajele ei erau transmise și la posturile locale, pe piețe mai mici, din Texas și până în Oklahoma. Asta însemna că avea câteva milioane de telespectatori. Implicarea ei devenea un detaliu interesant. Dacă se afla și de implicarea doctorului Bradley Stanwick, dispărut în urmă cu trei ani din viața publică, subiectul devenea senzațional, un adevărat deliciu pentru lumea presei.

Dar Tiel dorea să fie ea cea care spunea știrea; ea să fie cea care venea cu detalii.

Dacă ar dezvălui acum identitatea Doctorului, și-ar lua adio de la exclusivitate. Știrea ar fi fost difuzată înainte ca ea să-și facă reportajul. Până să prezinte ea desfășurarea evenimentelor, descoperirea doctorului Stanwick ar fi fost o știre răsuflată.

Gully n-ar fi iertat-o niciodată dacă ar fi luat o astfel de hotărâre, dar, pentru moment, dorea să păstreze numai pentru ea pontul acesta.

În consecință, îi răspunse lui Calloway:

– Doctorul a făcut o treabă nemaipomenită, în condițiile date. Sabra cooperează cu el. Are încredere în el.

– Am înțeles că a fost rănit în schimbul de focuri?

– Doar o zgârietură, nimic grav. Cu toții suntem teferi, domnule Calloway, spuse ea iritată. Suntem obosiți, dar întregi, și ăsta e lucrul cel mai important.

– Te obligă să spui asta?

– Absolut deloc. Ronnie nu vrea să facă rău nimănui.

– Da, spuse băiatul. Vreau doar să plec de aici împreună cu Sabra și cu bebelușul nostru și să ne vedem de viața noastră.

Tiel îi transmise lui Calloway mesajul, iar acesta replică:

—Domnișoară McCoy, știi foarte bine că nu pot permite așa ceva.

—Am putea să ne înțelegem.

—Eu nu sunt în măsură să...

—Domnule Calloway, sunteți liber să vorbiți deschis?

După o scurtă pauză, acesta spuse:

—Lămurește-mă ce vrei să spui.

—Dacă l-ai cunoscut cumva pe Russell Dendy, atunci trebuie să înțelegi de ce sunt atât de disperați acești copii, de ce au ajuns să facă ceea ce au făcut.

—Nu pot să discut despre asta, dar înțeleg ce vrei să spui. Era clar că Dendy era aproape.

—Toată lumea știe că acest om este un tiran, continuă Tiel. Se pare că este hotărât să-i despartă pe cei doi tineri și să dea copilul lor spre adopție. Ronnie și cu Sabra nu vor decât să poată hotărî singuri viitorul lor și al copilului. Este o criză de familie, domnule Calloway, și trebuie tratată ca atare. Poate domnul Dendy va fi de acord ca un mediator să-i ajute să iasă din acest impas și să ajungă la o înțelegere.

—Dar Ronnie Davison trebuie să răspundă pentru multe, domnișoară McCoy, începând cu jaful armat.

—Sunt sigură că Ronnie este gata să răspundă pentru asta.

—Lasă-mă să vorbesc cu el, interveni Ronnie și îi luă receptorul. Ascultă, domnule Calloway. Eu nu sunt un infractor. Cel puțin, nu am fost până azi. N-am luat nici măcar o amendă pentru depășirea vitezei. N-am de gând să-l las pe domnul Dendy să hotărască viitorul copilului meu. În situația în care mă aflu acum, nu am altă ieșire.

—Spune-i ce hotărâre am luat noi, Ronnie, îi strigă Sabra. Acesta privi spre locul unde zăcea fata, cu bebelușul în brațe, și pe fața lui se citi durerea.

— Vorbește cu tatăl Sabrei, domnule Calloway. Convinge-l să ne lase în pace și îi voi elibera pe toți.

Ronnie mai ascultă o vreme ce îi spunea celălalt în receptor, apoi replică:

— Eu știu că ambii ar trebui să fie acum în spital. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Ai o oră la dispoziție ca să-mi dai un răspuns.

Interveni o nouă pauză.

— În caz contrar, ce se va întâmpla? repetă el întrebarea lui Calloway. Ronnie privi din nou spre Sabra. Aceasta strânse fetița la piept și dădu din cap. O să-ți comunic peste o oră, zise el închizând brusc telefonul.

Ronnie se adresa ostaticilor:

— Ei bine, ați auzit totul. Nu vreau să fac rău nimănui. Vreau să putem pleca cu toții de aici. Așa că liniștiți-vă. Privi către ceasul din perete. Sper ca totul să se termine într-o oră.

— Și dacă tatăl ei n-o să fie de acord să vă lase în pace? întrebă Donna. Ce-o să ne faci atunci?

— Mai bine taci din gură, spuse Vern nervos.

— Mai bine taci tu, boșorogule, îi răspunse ea. Nu ești tu șeful meu. Vreau să știu dacă o să supraviețuiesc sau o să mor. Peste o oră, o să înceapă să ne împuște.

O liniște apăsătoare se lăsă în încăpere. Toți se uitau la Ronnie, dar el refuza să răspundă la întrebarea din ochii oamenilor.

Agentul Cain își pierduse iar cunoștința sau stătea cu capul plecat de rușine că eșuase în tentativa de a pune capăt acestei situații.

Donna își zgândărea coatele de nervi.

Vern și Gladys erau obosiți. Acum, după ce asistaseră la naștere, nimic nu-i mai mișca. Gladys ținea capul pe umărul lui Vern.

Tiel se așeză lângă Doctor, care se ocupa de Sabra. Aceasta stătea cu ochii închiși, ținându-și în brațe fetița adormită.

—Cum se simte?

—A pierdut mult sânge și îi scade tensiunea.

—Poți s-o ajuți?

—Am încercat să-i masez uterul, dar în loc ca sângerarea să se diminueze, e mai tare. Ridicase sprâncenele uimit. Probabil că este vorba de altceva.

—Ce anume?

—Alăptatul.

—Și poate să alăpteze așa de repede?

—Nu. Ai auzit cumva de oxitocină?

—Presupun că este o chestie legată de femei.

—Este un hormon care ajută la evacuarea laptelui. În plus, contractă uterul, ceea ce reduce sângerarea. Suptul stimulează eliberarea acestui hormon.

—Atunci de ce nu...

—Pentru că am crezut că o să plece la spital. Mai mult, fata a trecut deja prin destule.

Se mai scurseră câteva minute, apoi cei doi se uitară la Sabra și fură neplăcut impresionați de paloarea ei.

—Mi-e teamă și de o infecție, spuse el. La dracu', trebuie spitalizați cât mai repede, amândoi. Cum e Calloway? Genul de tip dur?

—Sigur. Dar pare inteligent. Dar Dendy este un nebun. L-am auzit prin telefon urlând tot felul de amenințări. Tiel se uită la Ronnie, care privea când spre parcare, când spre cei doi mexicani, care deveniseră din ce în ce mai nervoși. Crezi că puștiul ne va împușca?

Doctorul schimbă scutecele de sub Sabra; apoi se sprijini de frigider și se ridică pe un genunchi. Își trecu obosit o mână prin păr. După standardele orașului, nu i-ar fi stricat o tunsoare. Dar acum, îi stătea bine așa cum era.

–Nu știu ce-o să facă, domnișoară McCoy. Chinurile pe care oamenii sunt în stare să și le provoace unii altora nu încetează să mă uimească și să mă scârbească. Eu nu cred că băiatul ăsta ar fi în stare să ne pună la zid și să ne împuște, dar nu avem nici o garanție că n-o va face până la urmă. Vom trăi și vom vedea.

–Este un punct de vedere fatalist.

–Tu m-ai întrebat. Ridică din umeri. Nu era nevoie să discutăm despre asta.

–Atunci despre ce ai vrea să vorbim?

–Despre nimic.

–La dracu', spuse ea, dorind să-l ațâțe. Ai vrea să știi cum te-am recunoscut.

El n-o privi și nu spuse nimic. Avea o armură tare, dar ea știa să pătrundă dincolo de ea.

–Când te-am văzut prima dată, mi-ai părut cunoscut, dar n-am știut de unde să te iau. În timpul nașterii, chiar înainte de a ieși copilul, mi-am dat seama cine ești. Cred că te-ai dat de gol prin bunătatea cu care te-ai purtat cu Sabra.

–Ai o memorie bună, domnișoară McCoy.

–Tiel. Memoria mea este mai bună decât a unui om oarecare. Mai mult, eu am făcut reportajul cu tine.

Doctorul murmură surprins:

–Așadar, ești dintre cei care mi-au transformat viața într-un iad?

–Îmi fac bine meseria. El râse disprețuitor.

–Sunt sigur. O privi drept în ochi. Și îți place ceea ce faci?

–Foarte mult.

–Îți face plăcere să dai în oameni care sunt deja la pământ, să faci publice problemele lor intime și să-i pui în situația de a nu-și mai putea reface viața?

–Acuzi presa pentru problemele tale personale?

– În mare parte, da.

– Ca de exemplu?

– De exemplu, spitalul a avut probleme din pricina reclamei proaste și a cedat. Reclama proastă generată și întreținută de oameni ca tine.

– Tu singur ți-ai făcut reclamă proastă, doctore Stanwick. Furios, el întoarse capul și Tiel înțelese că a lovit acolo unde-l durea cel mai tare.

Bradley Stanwick, un oncolog renumit, lucra într-unul dintre cele mai importante centre de tratare a cancerului din lume, unde veneau pacienți din toată lumea – ca la ultima speranță de salvare. Clinica nu-i putea salva pe toți, dar avea rezultate foarte bune, micșorând numărul victimelor acestei boli și prelungindu-le viața prin eficiența tratamentelor lor.

Ironia sorții făcuse ca tânăra și frumoasa soție a lui Bradley Stanwick să fie diagnosticată cu o formă inoperabilă de cancer la pancreas.

Nici el și nici colegii lui nu au putut opri efectele devastatoare ale bolii. La câteva săptămâni după ce aceasta fusese diagnosticată, femeia căzuse la pat. Ea optase pentru cele mai agresive tratamente de chimioterapie și radioterapie, dar fără rezultat. Efectele secundare erau la fel de rele ca boala. Sistemul ei imunitar era slăbit și se îmbolnăvisese de pneumonie. Unul câte unul, organele ei începuseră să cedeze.

Nedorind ca medicamentele contra durerii să o transforme într-o legumă, ea le-a refuzat. Totuși, în ultimele zile de viață, durerile deveniră insuportabile și, până la urmă, acceptă un tratament pe care și-l putea administra singură.

Tiel aflase toate acestea după cercetări îndelungate. Doctorul Bradley și soția lui ajunseseră în centrul atenției numai după moartea acesteia. Până să moară ea, făcuse

parte doar dintr-o statistică privind victimele acestei cumplite boli. Dar, după funeralii, rudele femeii au început să speculeze în jurul faptului că ginerele lor ar fi accelerat moartea soției sale, ba chiar că el ar fi ajutat-o să se sinucidă, punând o doză de antidolorifice atât de mare în perfuzie, încât ea, până la urmă, murise. Rudele au pretins că moștenirea ei a grăbit cursul lucrurilor.

De la bun început, Tiel se gândise că acele acuzații erau total nefondate. Era lucru bine știut că doamna Bradley mai avea de trăit doar câteva zile. Un soț care urma să moștenească o avere considerabilă putea să aștepte desfășurarea naturală a lucrurilor. Mai mult, doctorul Stanwick avea și el o situație financiară foarte bună, deși dăduse mult și clinicii, sub formă de donații pentru cercetări și pentru îngrijirea pacienților.

Chiar dacă el o ajutase pe soția sa să se sinucidă, Tiel nu îl putea acuza. Discuțiile controversate nu o convinseseră în nici un fel. Legat de acest subiect, ea prefera să discute cu oameni care puteau rămâne obiectivi.

Dar, pornind de considerente strict practice, ea se îndoia foarte mult de faptul că Bradley Stanwick și-ar fi riscat reputația, chiar și de dragul iubitei sale soții.

Din păcate pentru el însă, socrii lui insistaseră până când autoritățile au deschis o anchetă, care s-a dovedit, până la urmă, a fi o pierdere de timp. Nu s-a găsit nici o dovadă care să vină în sprijinul afirmațiilor părinților îndurerați, în legătură cu vreo posibilă crimă. Nu exista nici un indiciu cum că doctorul Stanwick ar fi făcut ceva ca să grăbească moartea soției sale. Autoritățile au refuzat să prezinte cazul marelui juriu, pretinzând că, din lipsă de probe, nu exista nici un temei juridic de a continua.

Totuși, povestea nu s-a terminat aici. Pe durata investigațiilor care au durat săptămâni întregi, au fost interogați doctorul Stanwick, colegii lui, subalternii, prietenii,

familia și foștii pacienți. Au fost examinate și discutate în amănunt toate aspectele vieții lui personale. Activitatea lui profesională avea de suferit, fapt deosebit de deranjant, pentru că majoritatea pacienților lui erau pe moarte, suferind de boli incurabile.

Reputația spitalului a tot avut de suferit. Și, în loc să-l susțină, cei de la conducerea spitalului s-au grăbit să voteze revocarea tuturor privilegiilor lui în acea instituție. Până la eliminarea tuturor suspiciunilor i s-a cerut să-și dea demisia. Bradley Stanwic era suficient de inteligent ca să știe că nu va scăpa niciodată de suspiciuni. Odată plantată sămânța bănuielii în mintea omului, aceasta găsește teren fertil pentru a crește.

Poate că ultima trădare a fost cea a colegilor de la clinica pe care o înființase. După ce lucraseră împreună ani de zile, adunând studii, experiență, îmbinându-și cunoștințele, teoriile, prietenii și legăturile profesionale, aceștia îi cerură să demisioneze.

Doctorul vânduse partea lui de acțiuni colegilor, imensa casă din Highland Park, toate pentru o sumă derizorie, și plecase din Dallas într-o direcție necunoscută. Dacă Tiel nu s-ar fi rătăcit și n-ar fi ajuns în Rojo Flats, probabil că nu s-ar mai fi gândit niciodată la el.

Acum ea îl întreabă:

—Sabra este prima pacientă pe care ai tratat-o de când ai plecat din Dallas?

—Sabra nu este o pacientă, iar eu nu am tratat-o. Am fost specialist în oncologie, nu în obstetrică. Cazul ăsta este o urgență. Eu i-am dat curs, la fel ca și tine. La fel ca toți ceilalți.

—Dar este o falsă modestie, Doctore. Nimeni dintre noi n-ar fi putut face pentru Sabra ceea ce ai făcut tu.

—Ronnie, te deranjează dacă bem ceva?

—Nu, nu mă deranjează. Și ceilalți poate vor apă. Doctorul luă un bax de sticle cu apă de pe un raft. Scoase din el două sticle, una pentru Tiel și una pentru el, și le dădu pe celelalte lui Ronnie, care o rugă pe Donna să le distribuie.

Goli aproape jumătate de sticlă dintr-o singură înghițitură. Tiel deșurubă capacul și bău și ea cu plăcere.

—A fost o idee bună. Încerci să schimbi subiectul, da?

—Văd că ți-ai dat seama.

—Practici medicina aici, în Rojo Flats?

—Ți-am spus deja că sunt fermier.

—Dar lumea de aici te știe drept „Doctorul“.

—Într-un oraș mic, toți știu totul despre toți.

—Probabil că ai vorbit cu cineva. Altfel, de unde...

—Auzi, domnișoară McCoy...

—Tiel.

—Nu știu cum s-a aflat că am practicat cândva medicina.

Și chiar dacă am spus-o eu, ce-ți pasă ție?

—Eram doar curioasă.

—Îhî. El privea drept în față, ignorând-o. Ți-a spus că asta nu e un interviu. N-o să obții un interviu de la mine. Așa că mai scutește-mă.

—Înainte să... de acel episod, ai avut o viață plină. Nu-ți pare rău că nu mai ești în miezul evenimentelor? Nu dorești să revii?

—Nu.

—Nu te plictisești aici?

—Nu.

—Nu te simți singur?

—De ce?

—Pentru că nu ai pe nimeni lângă tine. El se întoarce spre ea și se așază mai bine.

—Uneori. Își mută privirea pe chipul ei. Te oferi cumva să-mi ții companie?

—Hai, te rog.

Când ea spuse asta, el începu să râdă, lăsând-o să înțeleagă că glumise.

Tiel era furioasă că fusese pusă la punct.

—Speram că nu ești un misogin.

Vorbind din nou serios, el îi spuse:

—Iar eu speram să nu pui întrebări, mai ales personale, într-un moment ca ăsta. Abia începuse să-mi placă de tine.

În mod surprinzător, felul în care o privea acum, cu intensitate, avea un efect mult mai puternic decât comentariul indecent făcut mai devreme. Tiel simți o ușoară amețală.

Apoi, un zgomot puternic îi readuse pe amândoi la realitate.

capitolul 8

Tiei îl botezase pe mexicanul scund și solid Juan. El provocase scandalul. Acum era aplecat peste Cain, înjurându-l în spaniola lui răcnită sau cel puțin asta credea ea.

—Ce dracu'? striga Cain în timp ce se străduia din răsuputeri să se dezlege.

Spre uimirea tuturor, Juan lipi o bucată de bandă adezivă peste gura agentului, ca să-l facă să tacă. Între timp, colegul lui Juan începu să turuie în spaniolă la adresa compatriotului său.

Ronnie flutură pistolul și strigă:

—Ce s-a întâmplat? Ce tot fac acolo? Vern, care-i treaba?

—Să fiu al dracului 'dacă știu. Am adormit. M-au trezităștia doi că au început să urle ca nebunii.

—S-a năpustit asupra lui, spuse Gladys. Fără nici un motiv aparent. N-am încredere în el și nici în prietenul lui.

—Que pasa? întrebă Doctorul. Toată lumea tăcu dintr-o dată, mirându-se că acesta știa limba.

Juan era cel mai surprins. Îl privi cu ură pe Doctor. Doctorul repetă întrebarea.

—Nimic, mormăi Juan.

Doctorul se ridică în picioare și schimbă câteva cuvinte cu mexicanul.

—Ce zice? întrebă Tiel.

—Nimic? Spaniola mea se rezumă la: bună, la revedere, te rog, mulțumesc și la dracu'. În situația asta nu mă ajută cu nimic.

—De ce ai sărit la el? îl întrebă Ronnie pe mexican. Ce te-a apucat?

Donna interveni:

—E nebun, asta e. Am bănuir din prima clipă. Juan răspunse în spaniolă, dar Ronnie dădu nedumerit din cap.

—Nu înțeleg ce spui. Scoate-i banda de pe gură. Scoate-i-o! îi strigă el. Ronnie se făcu înțeles mimând scoaterea benzii de pe gura lui Cain, care asculta și urmărea ce se întâmplă, cu ochii mari și speriați.

Mexicanul apucă de un capăt banda adezivă și o trase cu forță de pe gura agentului. Acesta țipă de durere:

—Nenorocitul!

Juan părea mulțumit. Privi spre prietenul său și râseră amândoi, amuzați de durerea și de jena agentului federal.

—O să vă bag pe toți în pușcărie. Până la ultimul. Cain o privi cu ură pe Tiel. Tu vei fi prima. Tu ești de vină pentru toate astea.

—Eu? spuse mirată Tiel.

—Ai lovit un agent federal și l-ai împiedicat să-și facă datoria.

—Te-am împiedicat să iei viața unui om, fără nici un sens; pentru ce ai venit aici, ca să complici și mai mult lucrurile? Aș face la fel dacă lucrurile s-ar repeta.

Privirea plină de ură a agentului se muta de la un ostatic la altul, oprindu-se asupra lui Ivan.

—Nu înțeleg. Ce aveți, nebunilor? făcu semn spre Ronnie. El este inamicul, nu eu!

—Noi doar vrem ca această situație să nu se termine cu vreo nenorocire, spuse calm Doctorul.

—Trebuie să vă predați și să eliberați ostaticii, se adresă Cain lui Ronnie.

—Am auzit asta de la Calloway, îi spuse Tiel.

—Dacă agentul special Calloway crede că eu sunt mort...

—I-am spus că ești bine, i-o tăiasă Ronnie.

Agentul i se adresa pe un ton batjocoritor lui Ronnie:

—Ce naiba te face să crezi că te ia cineva în serios?

—Am confirmat eu că trăiești, interveni Tiel.

Doctorul, care o îngrijea iar pe Sabra, spuse:

—Mai am nevoie de un pachet de scutece.

Nu puteau fi pentru copii, își zise Tiel. Fetița n-avea cum să ude atât de multe. Imediat înțelese că erau pentru Sabra, care continua să sângereze.

—Ronnie, pot să mai iau un pachet de scutece?

—Ce s-a întâmplat? I s-a întâmplat ceva copilului?

—Copilul este bine, dar Sabra sângerează.

—Vai, Dumnezeu!

—Pot să iau scutecele?

—Sigur, sigur, spuse el pierdut.

—Cât de tare ești, Davison, zise Cain cu dispreț. Ca să-ți salvezi pielea, îți lași iubita și copilul să moară. Da, chiar e nevoie de mult curaj ca să lași o femeie să sângereze până moare.

—Era mai bine dacă mexicanul îți pune o bandă adezivă care să nu mai poată fi scoasă, spuse Donna. Ai o gură mare, agentu' lu' pește.

—Câtă dreptate ai, Donna, spuse Gladys. Apoi i se adresa lui Cain: Ce prostii vorbești, domnule polițist!

—Toată lumea să tacă din gură! țipă Ronnie. Tăcură toți, cu excepția celor doi mexicani, care vorbeau în șoaptă.

Tiel aduse grăbită cutia cu scutece. Doctorul deschise cutia, desfăcu un scutec, apoi îl puse sub șoldurile Sabrei.

—De ce ai ales din astea?

—Hemoragia este mult prea intensă, iar scutecele astea sunt căptușite cu plastic.

Schimbul de cuvinte avu loc în șoaptă. Nu doreau să o sperie pe fată sau să-l sperie și mai mult pe Ronnie, care se uita la ceasul de pe peretele din spatele tejghelei.

Doctorul se apropie de Sabra și o luă de mână.

—Sângerezi mai mult decât trebuie, Sabra.

Ochii ei se uitară spre Tiel, care îi puse o mână pe umăr.

—Nu trebuie să te sperii. Doctorul doar vrea să anticipeze orice complicații și să se asigure că totul va fi bine.

—Așa este. Aplecându-se spre ea, Doctorul îi vorbi calm: Ce-ar fi să te răzgândești și să mergi totuși la spital.

—Nu! spuse greu, dar ferm fata. Doctorul insistă.

—Înainte de a spune nu, gândește-te puțin. Te rog.

—Te rog, Sabra. Lasă-l să-ți explice, interveni Tiel. Fata se uită speriată și foarte tristă în ochii Doctorului.

—Mă gândesc la tine, la copil, dar și la Ronnie. Cu cât mai repede se termină totul, cu atât mai bine o să fie și pentru el.

—Tata o să-l omoare.

—N-o să-l omoare. N-o să-l omoare dacă tu și fetița sunteți bine.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

—Voi nu înțelegeți nimic. Este un prefăcut! Aseară, când i-am spus de copil, ne-a amenințat că o să-l omoare. A mai spus că, dacă ar fi putut, l-ar fi omorât chiar atunci, cât încă era în mine, l-ar fi scos și strangulat cu propriile lui mâini. Îl urăște tare pe Ronnie și faptul că noi doi suntem împreună.

Tiel asculta cu ochii mari și uimiți. Nu auzise niciodată o vorbă bună despre Russel Dendy, dar atâta cruzime la adresa copilului și nepotului nenăscut? Cum putea să fie cineva atât de rău? Doctorul nu spuse nimic, dar fața lui exprima compasiune.

– Așa e tatăl meu, continuă Sabra. Trebuie să-i faci pe plac. N-o să ne ierte niciodată că i-am sfidat autoritatea. O să-l bage pe Ronnie la închisoare și o să facă în așa fel încât eu să nu-mi pot vedea copilul niciodată. Dacă nu pot fi cu Ronnie și cu copilul, atunci nu-mi mai pasă ce se întâmplă cu mine. Sabra își lăasă capul într-o parte și și-l rezemă de obrazul fetei. Puful roșcat de pe creștetul copilului îmbiba lacrimile Sabrei. Voi ați fost foarte buni cu mine. Sincer. Îmi pare rău să vă dezamănesc, dar nu aveți cum să mă faceți să mă răzgândesc. Până nu ne vor lăsa pe mine, pe copil și pe Ronnie să plecăm și tata va jura că o să ne lase în pace, eu nu plec de aici. Doctore, am încredere în tine mai mult decât în oricare alt doctor din vreun spital la care mă poate duce tata.

Doctorul își șterse fruntea cu dosul palmei și oftă vizibil afectat, apoi o privi pe Tiel, care ridică din umeri neputincioasă.

– Bine, spuse el pe un ton șovăitor. Să văd ce mai pot face.

– Vă mulțumesc din suflet, le zâmbi Sabra. Este chiar atât de gravă situația?

– Nu pot opri sângerarea după ruptură. În ce privește sângerarea vaginală... Îți amintești când ți-am spus mai devreme să te odihnești, pentru că o să te rog să faci ceva mai târziu?

– Da, sigur.

– Ei bine, aș vrea să încerci s-o alăptezi pe Katherine. Fata o privi pe Tiel uimită.

– Alăptatul o să producă contracția uterului, iar asta va reduce sângerarea, îi explică ea.

Doctorul îi zâmbi Sabrei.

– Ești gata să încerci?

– Cred că da, îi răspunse ea, deși părea nesigură și puțin jenată.

– Te ajut eu.

Tiel puse mâna pe foarfecă.

– O să folosesc asta ca să-ți tai rochia la umeri. O legăm la loc mai târziu, dar așa nu va trebui să te dezbraci cu totul.

– E foarte bine așa.

Sabra părea mai liniștită, acum că Tiel lua hotărâri și o ajuta.

– Doamnelor, vă las singure. Aăăă, domnișoară, ăăă, Tiel? Doctorul se apropie de ea și îi șopti: Te pricepi la asta, cât de puțin?

– Nu, deloc. Mama nu m-a mai alăptat de la trei luni. Nu cred că am vreo amintire despre acea perioadă.

Doctorul schiță un zâmbet trist.

– Nu mă refeream la consumator.

– Știu la ce te-ai referit. Am glumit. Dar răspunsul este același.

– Eu cred că micuța va ști singură ce să facă. Dacă o așezi într-o poziție corectă și banală, o să acționeze din instinct. Cel puțin asta sper. Ține-o câteva minute la fiecare sân.

– OK, spuse Tiel hotărâtă.

Tiel îngenunche lângă Sabra și îi tăie cu foarfeca umerii rochiei.

– De acum înainte îți recomand să alegi bluze care se descheie în față. Sau ceva ușor pe care poți să-l ridici. Și poate un șal ca s-o acoperi pe Katherine. Odată, în timpul unui zbor lung spre Los Angeles, am stat lângă o mamă cu un bebe mic. Ea l-a alăptat și nimeni nu a văzut nimic, în afară de mine, și asta numai pentru că stăteam chiar lângă ea. A fost tot timpul acoperită.

Îi vorbea fetei cu intenția de a o distra și de a o face să fie mai puțin jenată. După ce termină cu tăiatul, Tiel îi dădu jos partea de sus a rochiei.

—Acum trage în jos breteaua sutienului. Sabra privi în jur cu timiditate. Nu te vede nimeni, stai liniștită, îi spuse Tiel.

—Mă simt ciudat.

—Te înțeleg.

Când Sabra fu pregătită, Tiel i-o dădu pe Katherine. Fetița gângurea ușor, iar în clipa în care simți sânul plin al Sabrei, gura ei începu să caute sfârcul. Îl găsi, încercă să-l ia în guriță, dar nu reuși. După câteva încercări eșuate, fetița începu să scâncească și să-și agite pumnii mici și roz.

—Vă descurcați? întrebă Doctorul.

—E bine, minți Tiel.

Sabra începu să plângă neputincioasă.

—Nu sunt în stare... Cu ce am greșit?

—Cu nimic, draga mea, spuse Tiel ca s-o liniștească. Katherine nu știe încă să fie bebeluș, așa cum nici tu nu știi cum să fii mamă. Veți învăța împreună. Dar am citit undeva că bebelușul simte supărarea mamei. Cu cât ești mai relaxată, cu atât va fi mai ușor. Respiră adânc de câteva ori și mai încearcă.

Nici a doua încercare nu fusese mai bună.

—Știi ceva? Cred că poziția nu e bună, zise Tiel. Nu e comod nici pentru tine și nici pentru ea. Hai să stai în șezut.

—Nu pot. Mă doare rău fundul.

—Ce-ar fi să te sprijine Doctorul la spate? Îți vei relaxa spatele și așa ai putea să o ții mai bine pe Katherine.

—Dar el o să mă vadă, se împotrivi ea, gata să plângă.

—Fac eu ceva ca Doctorul să nu vadă nimic. Așteaptă. Vin repede.

Observase mai devreme un raft cu tricouri. Înainte ca Ronnie să o întrebe ce vrea să facă, Tiel se duse acolo și

luă un tricou. Era plin de praf, dar n-avea altă soluție. Mai luă încă un tricou de pe raft.

Când ajunse cu tricourile, micuța Katherine plângea de-a binelea. Toată lumea tăcea din respect pentru tânăra mamă și micuța flămândă. Tiel le acoperi cu un tricou mare.

—Așa. Nimeni nu vede nimic. Bine?

—Da, zâmbi Sabra printre lacrimi.

—Doctore?

Doctorul veni într-o clipită.

—Da?

—Vrei, te rog, să stai în spatele Sabrei și s-o susții, cum am stat eu când a născut?

—Sigur.

El îngenunche în spatele fetei și o ajută să se așeze într-o poziție semiașezată.

—Acum, lasă-te pe pieptul meu. Haide, relaxează-te, Sabra. Stai bine așa?

—Da, e bine. Mulțumesc.

Tiel ridică un colț din tricou, doar atâta cât să se poată uita sub el. Katherine nu mai plângea și era iar în căutarea hranei.

—Ajut-o, Sabra, o îndrumă Tiel cu blândețe.

Sabra acționa și ea din instinct. Cu o mică mișcare, direcționase sfârcul spre gurița copilului, iar aceasta începu să sugă frenetic.

Sabra râse fericită. La fel și Tiel, care lăsă în jos colțul tricoului și se uită emoționată la Doctor.

—Totul este în ordine. Amândouă se descurcă de mine. Cuvintele lui Tiel aduseră un zâmbet larg pe buzele palide ale Sabrei. Tiel o întrebă: Erai hotărâtă dinainte s-o alăptezi?

—Ca să-ți spun sincer, nici nu m-am gândit la asta. Am fost atât de preocupată să nu aflu nimeni că sunt

însărcinată, încât n-am avut timp să mă mai gândesc la altceva.

– Poți să faci asta și dacă la un moment dat nu mai reușești, poți să încerci cu biberonul. Nu e nici o rușine să o hrănești cu biberonul.

– Dar am auzit că alăptatul este recomandat.

– Așa se spune.

– Tu nu ai copii?

– Nu.

– Ești căsătorită?

Sabra uitase de prezența Doctorului. Stătea cu spatele la el, așa că era ca și inexistent. Tiel, care stătea față în față cu el, era conștientă că acesta auzea fiecare cuvânt.

– Nu. Nu sunt căsătorită.

– Ai fost vreodată căsătorită?

După o ușoară ezitare, Tiel îi răspunse:

– Cu mulți ani în urmă. Pentru o scurtă perioadă de timp.

– Ce s-a întâmplat? Ochii verzi o priviră direct.

– Am urmat drumuri diferite.

– Păcat.

– Da, păcat.

– Câți ani aveai?

– Eram tânără.

– Câți ani ai acum?

– Acum sunt ceva mai matură. Am împlinit treizeci și trei de ani luna trecută.

– Ar trebui să te grăbești și să-ți găsești pe cineva. În caz că vrei să ai o familie.

– Vorbești ca mama mea.

– Și tu nu vrei?

– Ce să nu vreau?

– Nu vrei soț și copii?

—Poate, într-o bună zi. Am fost prea ocupată cu munca.

—Ai putea avea copii și fără să te căsătorești.

—M-am gândit și eu la asta, dar nu cred că mi-aș dori așa ceva pentru copilul meu. Încă mă gândesc.

—Nu înțeleg de ce nu vor oamenii să aibă copii, spuse fata. Eu și cu Ronnie numai despre asta vorbim. Vrem să avem o casă mare la țară. Și mulți copii. Eu sunt singură la părinți. Ronnie are un frate vitreg, dar au o diferență de doisprezece ani între ei. Noi ne dorim o familie mare.

—Este o ambiție frumoasă.

Delicat, Doctorul îi făcu semn cu bărbia lui Tiel că bebelușul trebuia să schimbe sânul. Tiel o ajută pe Sabra și, curând, Katherine suga fericită la celălalt sân.

Apoi, fata îi surprinse pe amândoi, când întoarse ușor capul și întrebă:

—Și tu, Doctore?

—Eu ce?

—Ești căsătorit?

—Soția mea a murit acum trei ani.

Sabra se schimbă la față.

—Vai, iartă-mă.

—Nu-i nimic.

—Cum a murit? Dacă nu te deranjează că te întreb asta.

El îi povesti despre boala soției, fără a aminti despre conflictul și problemele care urmaseră.

—Copii ai?

—Din păcate, nu. Tocmai hotărâsem să facem copii, dar ea s-a îmbolnăvit. Ca și domnișoara McCoy, era foarte ocupată. A fost microbiolog.

—A, probabil că era deșteaptă.

—Era foarte deșteaptă. El zâmbi, deși Sabra nu putea vedea acest lucru. Era mult mai inteligentă decât mine.

—Probabil că v-ați iubit mult.

Doctorul nu mai zâmbea. Sabra nu bănuia, dar Tiel știa că acel mariaj nu fusese fără probleme. Pe timpul cercetărilor în jurul morții lui Shari Stanwick, se descoperise faptul că ea fusese implicată într-o legătură extra-conjugală. Bradley Stanwick știa de infidelitatea soției și încercase să-și asume o parte din vină. El muncea foarte mult, lucra până târziu în noapte și, de multe ori, era departe de casă. Așa că...

Totuși cei doi se iubiseră mult și erau hotărâți să lupte pentru căsnicia lor. Apelaseră la un consilier, făcuseră planuri să rămână împreună și atunci a venit boala necruțătoare. Boala ei îi apropiase și mai mult. Cel puțin, așa declarase el celor care investigaseră cazul.

Tiel observase că și acum, după atâta vreme, amintirea infidelității soției încă îl mai durea.

Când își dădu seama că Tiel îl privea, Doctorul încercă să zâmbească.

—Suficient pentru moment, spuse el răspicat.

—Oricum s-a oprit din supt, spuse Sabra. Cred că a și adormit.

Cât Sabra își aranja rochia, Tiel luă copilul și îl schimbă. Doctorul o așeză mai bine pe fată, apoi se uită iar la scutecele de sub ea.

—E mai bine. Doamne ajută!

Tiel strânse fetița cu drag în brațe, o sărută pe creștetul capului, după care i-o dădu înapoi mamei.

Sună telefonul. Trecuse ora.

Toți deveniră atenți. Țârâitul telefonului îi neliniștea, pentru că ar fi putut aduce salvarea lor. Acum, când sosise momentul, toată lumea aștepta răspunsul lui Calloway la solicitarea lui Ronnie. Tânărul părea acum mai nervos.

El o privi pe Sabra și încercă să-i zâmbească, dar zâmbetul îi dispăru rapid de pe buze.

—Ești sigură, Sabra?

—Da, Ronnie. Sabra răspunse încet, dar hotărât. Sunt foarte sigură.

Băiatul își șterse palmele asudate de pantaloni, după care ridică receptorul din furcă.

—Domnul Calloway? Apoi, după o mică pauză, exclamă: *Tată!*

capitolul 9

—Cine mai e și ăsta?

După ce ultimul sosit fusese invitat în duba FBI, Calloway ignorase întrebările lipsite de politețe ale lui Russell Dendy, se ridică în picioare și dădu mâna cu acel bărbat.

—Domnule Davison?

—Vă bateți joc de mine? rânjise Dendy cu dispreț. L-ați chemat și pe el?

Calloway se făcu că nu-l aude pe Dendy.

—Sunt agentul special Bill Calloway.

—Cole Davison. Din păcate, nu pot să spun că mă bucur să vă cunosc, domnule Calloway, la cum stau lucrurile.

După cum arăta, se putea presupune că Davison era fermier. Purta o pereche de jeansi Levi's uzați și cizme de cowboy. Cămașa lui albă și scrobită avea butoni de perle în loc de nasturi. Când intrase în dubă, își scosese politicos pălăria, care lăsase o urmă adâncă în păr și o dungă roz pe fruntea mult mai deschisă la culoare decât restul feței bronzate de soare. Era solid și avea un mers legănat.

În realitate, nu era fermier, ci patronul a cinci restaurante fast-food și locuia în Hera.

—Vă mulțumesc că ați venit atât de repede, domnule Davison, spuse politicos Calloway.

—Oricum aș fi venit, indiferent dacă mă chemați sau nu. Trebuia să ajung aici. Mă pregăteam să ies din casă când ați sunat.

Dendy, care tuna și fulgera pe undeva prin spate, brusc îl apucă pe după umeri pe Davison și-l întoarse cu putere cu fața la el.

—Din cauza ta fiica mea este în beleaua asta! Dacă i se întâmplă ceva, ești un om mort, ca progenitura ta criminală.

—Domnule Dendy, îl întrerupse Calloway sec. Din nou sunt în situația de a vă evacua din această mașină. Dacă mai spuneți un cuvânt, vă dau afară.

Milionarul ignoră avertismentul lui Calloway și continuă să urle:

—Băiatul tău a sedus-o pe fiica mea, a lăsat-o însărcinată și, pe urmă, a răpit-o! O să mă asigur ca restul vieții lui să stea după gratii.

Din fericire, Davison își păstră calmul:

—Eu cred că și dumneavoastră aveți o mare parte din vină, domnule Dendy. Dacă nu ați fi fost atât de neînduplecat cu acești copii, n-ar fi fost nevoiți să fugă. Știți la fel de bine ca și mine că Ronnie nu a luat-o pe fiica dumneavoastră împotriva voinței ei. Copiii se iubesc și au fugit de dumneavoastră și de amenințările dumneavoastră.

—Nu dau doi bani pe părerile dumitale.

—Ei bine, mie îmi pasă, spuse Calloway, răstindu-se la Russel Dendy. Aș vrea să știu punctul de vedere al domnului Davison.

—Puteți să-mi spuneți Cole.

—Bine, Cole. Ce părere ai? Dacă ne-ai spune câte ceva despre fiul dumitale și despre ce crezi că are de gând să facă ne-ai fi de mare ajutor.

Dendy ripostă:

—Cred că niște trăgători de elită sau niște forțe speciale ar fi de mai mare ajutor!

—Dacă recurgem la forță punem în pericol viața ficei dumneavoastră și a copilului ei.

—Copil? exclamă Davison. S-a născut deja?

—Din câte am înțeles, a născut o fetiță acum două ore, îl informă Calloway. Se pare că amândouă sunt bine.

—Se pare, mormăi Dendy. Din câte știu eu, fiica mea e moartă.

—Nu e moartă, cel puțin așa ne-a comunicat domnișoara McCoy.

—Poate că a spus-o ca să-și salveze pielea. Poate că nebunul ăla îi ținea pistolul la tâmplă!

—Nu cred, domnule Dendy, spuse Calloway, încercând să-și păstreze calmul. Psihologul nostru, care a ascultat convorbirea telefonică cu domnișoara McCoy, este de aceeași părere. Felul în care vorbea demonstra clar că nu se afla sub tensiune.

—Cine e McCoy asta? dori să afle Davison.

Calloway îi explică, apoi continuă discuția cu el.

—Când ai vorbit ultima oară cu Ronnie?

—Aseară. Intenționau să meargă amândoi acasă la familia Dendy ca să le spună despre copil.

—De când știi că Sabra este însărcinată?

—De câteva săptămâni.

Fața lui Dendy deveni stacojie.

—Și nu ți-ai dat osteneala să-mi spui și mie?!

—Nu, domnule, nu. Fiul meu mi-a mărturisit asta. Nu puteam să-i trădez încrederea. Eu l-am sfătuit să vă spună. Îi întorsese spatele lui Dendy și ultimele cuvinte i le adresă lui Calloway.

—A trebuit să dau o fugă până la Midkiff astăzi, din cauza unui incendiu. Am sosit acasă târziu. Am găsit un bilet de la Ronnie pe masa din bucătărie. Scria că au venit la mine, sperând să mă găsească acasă. Spunea că au fugit de acasă împreună și că vor pleca spre Mexic. Îmi mărturisea că îmi vor da de știre când vor ajunge unde doreau.

—Sunt mirat că te-au vizitat. Nu le-a fost frică că o să încerci să-i convingi să se întoarcă acasă?

—Domnule Calloway, i-am promis lui Ronnie că îl voi ajuta cu bucurie dacă vor avea nevoie de mine.

Dendy atacă atât de brusc, încât nimeni nu reuși să întreprindă ceva. Dendy sări în spinarea lui Davison care ar fi căzut, dacă nu l-ar fi sprijinit cu mare greutate Calloway. Cei doi se izbiră de peretele dubei, plin cu calculatoare, monitoare TV, aparate video de înregistrare și alte echipamente de supraveghere. Șeriful Montez îl prinse pe Dendy de guler și îl împinse cu forță înapoi, izbindu-l de peretele opus.

Calloway le ordonă subordonaților să-l scoată pe Dendy din mașină.

– Nu! Dendy se lovise și respira greu, dar reuși să țipe: Vreau să aud ce are de spus! Vă rog.

Oarecum îmbufnat, Calloway se mai calmă.

– Sper să nu mai faci prostii, Dendy. M-ai înțeles?

Dendy era roșu la față și furios, dar dădu din cap aprobator.

– Da. O să mă răfuiesc eu și cu nenorocitul ăsta mai târziu. Dar acum vreau să știu ce se întâmplă.

După ce spiritele se calmaseră, Calloway îl întrebă pe Davison dacă totul era în regulă. Davison își ridicase pălăria de cowboy de pe podea și și-o scutura de praf, de pantaloni.

– Nu-ți face griji pentru mine. Sunt îngrijorat pentru copii.

– Crezi că Ronnie a venit la tine să-ți ceară bani?

– S-ar putea. Indiferent de ce crede domnul Dendy, eu nu m-am oferit să-i ajut să fugă de acasă. Ba chiar m-am împotrivit. I-am sfătuit să-l înfrunte. Cei doi tați schimbă priviri pline de ură. Oricum, continuă Davison, bănuiesc că aveau nevoie de bani. Ronnie lucrează după școală într-un atelier auto ca să câștige banii de buzunar, dar nu cred că avea destul ca să ajungă până în Mexic. Pentru că nu ne-am întâlnit astăzi, cred că s-a hotărât să facă ceea ce-a făcut. Fiul meu nu e un hoț. Mama lui

și tatăl vitreg l-au educat bine. Este un băiat bun. Cred că era disperat să poată avea grijă de Sabra și de copil.

–Și a avut mare grijă de ea! I-a distrus viața!

Ignorându-l pe Dendy, Davison îl întrebă pe Calloway:

–Ce facem? Ce plan de bătaie aveți?

Calloway îl informă, în linii generale, despre ce s-a mai întâmplat și ce aveau de gând să întreprindă. Uitându-se la ceas, el spuse:

–Acum cincizeci și șapte de minute, băiatul ne-a dat o oră să-l convingem pe domnul Dendy să-i lase în pace. Vor cuvântul lui de onoare că nu se va mai amesteca în viața lor și că nu va da copilul spre adopție.

–Să dea copilul spre adopție?! Davison îl privi pe Dendy cu ură. I-ai amenințat că vei da copilul spre adopție? Cum ai putea?! Privirea lui disprețuitoare spunea multe. Scuturând dezgustat din cap, se întoarse spre Calloway și spuse: Cu ce pot să vă ajut?

–Trebuie să înțelegi, domnule Davison, că Ronnie va avea de înfruntat acuzații grave.

–Bănuiesc că este conștient de asta.

–Cu cât îi eliberează mai repede pe ostatici și se predă, cu atât mai ușor îi va fi. Până acum nimeni nu este rănit. Adică, nimic grav. Aș vrea să rămână lucrurile așa și în continuare, de dragul lui Ronnie, dar și de dragul celorlalți.

–N-o să-i faceți rău?

–Ai cuvântul meu de onoare.

–Spune-mi ce pot să fac.

*

În urma acestei conversații, Cole Davison sunase la magazin exact în momentul în care expira termenul de o oră.

—Tată! exclamă Ronnie. De unde suni?

Tiel și Doctorul se apropiară și ascultau atenți discuția de la telefon. Judecând după reacția lui, Ronnie nu se aștepta la un telefon din partea tatălui. Din ceea ce știa de la Gully, cei doi se înțelegeau bine. Tiel își imagina că Ronnie era rușinat și jenat, ca orice copil când este prins că face ceva rău. Poate că domnul Davison ar putea să-l convingă de gravitatea situației și să-l determine să-i pună capăt.

—Nu, tată, Sabra se simte bine. Știi cât de mult o iubesc. Nu i-aș fi făcut nimic rău. Da, știu că ar trebui să fie la spital, dar...

—Spune-i că nu plec fără tine, îi strigă Sabra.

—Dar nu este vorba doar despre mine, tată. Sabra spune că nu vrea să plece de aici. În timp ce asculta la telefon, privirea îi era îndreptată spre Sabra și spre copil. Și ea se simte mai bine. Domnișoara McCoy și Doctorul au avut mare grijă de ele. Da, știu că e grav.

Fața tânărului era foarte tensionată. Tiel privi în jur. Toți, inclusiv mexicanii, care nici măcar nu înțelegeau engleză, erau tăcuți și atenți. Doctorul simți privirea ei. Ridică din umeri ușor, apoi se uită din nou la Ronnie, care ținea receptorul atât de strâns încât încheieturile degetelor i se albiseră. Broboane de sudoare îi acopereau fruntea în timp ce strângea în mâini pistolul.

—Și eu cred că este un om de treabă, tată. Dar nu mă interesează ce zice sau ce îmi garantează domnul Calloway. Nu de autorități fugim noi. Ci de domnul Dendy. Nu putem renunța la fetița noastră ca s-o adopte niște străini. Ba da, poate face așa ceva! strigă băiatul. Și o va face!

—Ei nu-l cunosc, spuse Sabra cu o voce la fel de disperată ca a lui Ronnie.

—Tată, te iubesc, spuse Ronnie în receptor. Și iartă-mă dacă ți-e rușine cu mine, dar nu pot să renunț. Nu renunț

până când domnul Dendy nu ne promite că o lasă pe Sabra să păstreze copilul.

Ceea ce auzea Ronnie în receptor îl făcu să scuture din cap și să-i zâmbescă trist Sabrei.

—Atunci, trebuie să-ți spun că există un pact pe care l-am făcut noi, Sabra și cu mine, înainte de a pleca din Fort Worth. Trebuie să știți toți, tu, Dendy, FBI-ul și ceilalți.

Tiel simți cum i se strânge inima.

—Noi nu vrem să trăim despărțiți. Cred că tu știi ce înseamnă asta, tată. Dacă domnul Dendy nu încetează să se amestece în viața noastră, în viitorul nostru, noi nu ne mai dorim nici un viitor.

—Dumnezeule! exclamă Doctorul și își trecu palma peste față.

—Da, tată, da! insistă băiatul. O privea pe Sabra, care dădu din cap afirmativ. Nu vrem să trăim unul fără celălalt! Spune-le asta domnului Dendy și domnului Calloway. Dacă nu ne lasă să plecăm, nimeni nu va ieși de aici viu.

Ronnie închise telefonul. Nimeni nu mișcă și nu rosti vreun cuvânt timp de câteva clipe. Apoi, începură să vorbească toți în același timp. Donna bocea, agentul repe-ta furios „Las' că nu scapi tu“, Vern îi spunea lui Gladys cât de mult o iubește, în timp ce aceasta îl implora pe Ronnie să se gândească la copil.

Ei îi răspunse Ronnie:

—Tata o s-o ia pe fetiță și o s-o crească. N-o să-l lase pe domnul Dendy să pună mâna pe ea.

—Am hotărât asta, spuse calmă Sabra, aseară.

—Sper că nu vorbești serios, interveni Tiel. Nu puteți face așa ceva!

—Ba da. Este singurul mod de a-i face să înțeleagă ce simțim unul pentru celălalt.

Tiel îngenunche lângă ea.

– Sabra, sinuciderea nu este o soluție. Gândește-te la fetiță. Ea nu vă va cunoaște. Sau la Ronnie.

– Oricum ea nu ne va cunoaște, dacă tata o va da spre adopție.

Tiel se ridică în picioare și se îndreptă spre Doctor, care-i spunea cam aceleași lucruri lui Ronnie.

– Dacă iei atâtea vieți, inclusiv pe a Sabrei, nu vei face decât să confirmi ceea ce crede Dendy despre tine. Trebuie să fii mai deștept decât el, Ronnie.

– Nu, spuse băiatul cu încăpățănare.

– Asta e moștenirea pe care vrei s-o lași fiicei tale?

– Ne-am gândit mult la toate astea, spuse Ronnie. I-am dat domnului Dendy ocazia să ne accepte așa cum suntem, iar el ne-a refuzat. Asta este singurul mod de a ieși din situația asta. Mai degrabă am muri și sunt foarte convingeți de ce spun...

– Eu nu cred că ei sunt convingeți de asta.

Ronnie se uită la Tiel, care îl întrerupsese. Și Doctorul o privi întrebător, la fel de surprins de spusele ei.

– Pun pariu că ei cred că voi vorbiți aiurea.

Îi venise o idee ceva mai devreme, când Ronnie încerca să-l convingă pe Calloway de faptul că toți ostaticii sunt teferi, inclusiv agentul Cain. Se gândise și când o ajutase pe Sabra să alăpteze. Acum își expuse gândurile, desfășurându-le în timp ce vorbea.

– Pentru ca ei să înțeleagă cât de importantă este hotărârea voastră, trebuie să fie convingeți că vorbiți serios.

– Dar le-am spus, răspunse Ronnie.

– Da, dar oamenii nu cred decât atunci când văd.

– Și ce propui? întrebă Doctorul.

– Afară sunt, cu certitudine, mulți reporteri. Sunt sigură că printre ei se află și o echipă de filmare de la postul de

televiziune la care lucrez eu. Dă-i voie unui cameraman să intre și să te înregistreze. Băiatul asculta, deci ea își atinsese parțial scopul. Noi vedem cât de sinceri sunteți voi, spuse ea, arătând spre ceilalți. Dar este greu să-ți exprimi sinceritatea prin telefon. Dacă agentul Calloway te va vedea când îi vorbești, dacă va vedea că Sabra este de acord cu tine, atunci cred că tatăl tău și domnul Dendy ar putea, într-adevăr, să creadă că tot ce spuneiți voi este adevărat.

– Vrei să spui că o să apar la televiziune? întrebă Donna, încântată.

Ronnie își mușcă buza de jos.

– Sabra, tu ce zici?

– Nu știu, spuse ea nesigură.

– Mai e ceva, continuă Tiel. Dacă domnul Dendy și-ar putea vedea nepoțica, poate că s-ar îndupleca. Voi spuneți că vă este teamă mai mult de el decât de FBI.

– Da. El este mult mai dur, mai nemilos.

– Dar și el e doar un om. Imaginile video cu Katherine s-ar putea să-l convingă. Până acum ea a fost doar „copilul“, doar un simbol al revoltei voastre. O imagine a ei o s-o transforme într-o ființă reală și poate că o să-l facă să se mai gândească. Și mai sunt și tatăl tău, și agentul Calloway care încearcă să-l convingă. Eu cred că-l puteți convinge așa.

– Agentul Calloway nu va compromite politica FBI, spuse agentul Cain, deși ar fi fost cazul ca el să-și țină gura, căci nimeni nu avea nevoie de părerile lui.

– Ce zici? îl întrebă Tiel pe Ronnie. Nu ar merita să încerci? Doar nu vrei să ne omori, Ronnie. Și nici s-o omori pe Sabra și să te sinucizi. Sinuciderea este o soluție cumplită și definitivă la o problemă temporară.

– Eu sunt absolut serios când spun asta!

Tiel exploata emoțiile tânărului.

—Foarte bine! Ei trebuie să vadă și să audă asta. Folosește-te de imaginea video ca să-i convingi cât se serioase sunt intențiile voastre.

Ronnie procesa aceste informații.

—Sabra, tu ce zici?

—Poate că ar trebui să facem asta, Ronnie. Sabra privi spre copilul care îi dormea în brațe. Doctorul a spus despre moștenirea pe care i-o lăsăm lui Katherine... Dacă există și o altă cale, nu crezi că merită să încercăm?

Tiel își ținea respirația. Era îndeajuns de aproape de Doctor ca să-și dea seama că și el tremura de emoție.

—Bine, spuse în cele din urmă Ronnie, epuizat. Poate să intre un cameraman. Și ai face bine dacă le-ai spune să nu mai recurgă la trucuri, așa cum au făcut cu el, mai adăugă Ronnie, arătând spre Cain.

Tiel răsuflă ușurată.

—Nu i-aș lăsa eu. Dacă nu a sosit încă o echipă de la televiziunea mea, o să așteptăm să sosească una. Dacă nu-l recunosc pe cameraman, nu intră, da? Îți promit. Tiel se întoarse spre Cain. Care e numărul lui Calloway?

—Nu...

—Lasă prostiile și spune-mi ce număr de telefon are?

capitolul 10

Tiel se ștergea pe piept cu un șervețel umed, când auzi o mișcare în spatele ei. Privi repede înapoi și în clipa aceea era greu de spus cine era mai jenat, ea sau Doctorul. Ochiul lui se opriă fără să vrea pe sutienul ei cu dantelă lila. Tiel simți cum o inundă un val de căldură.

—Scuză-mă.

—Mă simțeam jengoasă, îi explică ea. Avea bluza plină de sânge uscat de când ținuse la piept copilul după ce acesta se născuse. Doctorul discuta cu Ronnie, așa că Tiel profită de o clipă de neatenție ca să-și scoată bluza și să se șteargă. Dar el se întorsese prea repede. Am vrut să mă aranjez puțin înainte să apar în fața camerei de luat vederi.

Aruncă șervețelul și puse mâna pe tricoul rămas dintre cele pe care le luase mai devreme de pe raft. După ce-l îmbracă, se răsuci și întinse mâinile lateral. Pe tricou era imprimat steagul statului Texas, iar sub el cu litere de-o șchioapă cuvântul ACASĂ.

—Nu-i prea elegant, observă ea cu tristețe.

—Pentru locul în care ne aflăm este foarte bun.

Doctorul mai verifică starea Sabrei, apoi veni lângă Tiel, care se așezase cu spatele sprijinit de frigider. Ea îi întinse sticla ei cu apă. El bău după ea fără să ezite.

—Cum se simte fata? Mai bine?

Doctorul dădu afirmativ din cap, dar sprâncenele încruntate exprimau îngrijorare.

—A pierdut foarte mult sânge. Hemoragia a scăzut, dar perineul trebuie cusut.

—Nu ai găsit instrumentar de sutură în geanta lui Cain?
El clătină din cap.

—Nu. Chiar dacă hemoragia a încetat, există încă pericolul unei infecții.

Sabra și fetița dormeau. După discuția telefonică a lui Tiel cu agentul Calloway pentru pregătirea înregistrării video, Ronnie reveni pe poziții. Era foarte îngrijorat din pricina celor doi mexicani și a lui Cain. Acum îi supraveghea atent. Vern și Gladys moșăiau, rezemați unul de celălalt, cu capetele lipite. Donna răsfoia o revistă, așa cum făcea în serile când nu avea vânzare. Pentru moment, era liniște.

—Și fetița? îl întrebă Tiel pe Doctor.

—Luptă. Doctorul o controlase cu stetoscopul din trusa medicală. Inima îi bate puternic. Plămânii par în ordine, dar m-aș simți mai liniștit dacă ar vedea-o un pediatru.

—Poate că nu mai durează mult. Prietenul meu, Gully, se ocupă de emisiunile noastre de știri. El știe că sunt printre ostatici. Sunt sigură că a trimis deja o echipă. O să verifice Calloway, care mi-a promis să revină cu un telefon cât mai repede. Am foarte mare încredere în eficiența înregistrării video. Se va termina totul în curând.

—Și eu sper asta, spuse el, privind îngrijorat spre mamă și spre copil.

—Ai făcut o treabă minunată, Doctore. El o privi nedumerit, de parcă s-ar fi așteptat la altceva. Vorbesc serios. Ești foarte bun. Poate că ar fi fost mai bine să te ocupi de obstetrică sau de pediatrie și nu de oncologie.

—Poate, spuse el încruntat. Nu am avut succese prea mari în lupta cu cancerul.

—Ba ai avut. Peste medie.

—Da, sigur...

Da, dar n-am vindecat-o tocmai pe cea pe care aș fi vrut cel mai mult s-o salvez, sfârși Tiel în gând ceea ce ar fi vrut el să spună. Nu mai avea nici un rost să discute despre

eforturile lui când o singură victimă l-a costat atât de mult.

– De ce ai ales oncologia?

Răspunse destul de greu:

– Fratele meu mai mic a murit din cauza unui limfom, la vârsta de nouă ani.

– Îmi pare rău.

– Asta a fost de mult.

– Câți ani aveai atunci?

– Doisprezece, poate treisprezece.

– Dar moartea lui te-a marcat.

– M-a marcat suferința părinților mei.

El pierduse doi oameni dragi, într-o luptă cu un dușman pe care nu reușise să-l înfrângă, își zise Tiel.

– N-ai avut cum să-ți salvezi fratele și nici soția, spuse ea cu voce tare. De asta ai plecat de la clinică?

– Erai acolo. Știi foarte bine de ce am plecat.

– Știu doar ceea ce ai vrut tu să le spui ziariștilor și nu ai zis mare lucru.

– A fost suficient.

– Erai distrus.

– Eram furios.

El ridicase puțin vocea, dar suficient ca s-o trezească pe Katherine, care începu să se miște în brațele mamei ei.

– Pe cine erai furios? Tiel știa că forțase nota. Dacă se dovedea prea dură și prea insistentă, s-ar fi putut ca el să încheie discuția. Tiel hotărî să-și încerce norocul... Ai fost furios pe socrii tăi pentru că ți-au adus acuzații nefondate? Sau pe colegii care nu te-au mai sprijinit?

– Am fost supărat pe toți și pe tot, pe propria mea neputință. Nenorocitul ăsta de cancer...

– Și ai renunțat.

– Da. M-am gândit că nu are nici un rost să continuu lupta.

—În consecință, te-ai autoexilat în acest loc, la capătul pământului, ca să te faci util.

Sarcasmul nu trecu neobservat.

—Știi ceva? Nu doresc ca tu sau oricine altcineva să judece hotărârea mea, să pună tot felul de întrebări. Dacă m-am hotărât să devin fermier, dansator sau om al străzii, e treaba mea.

—Ai dreptate. Nu este treaba nimănui.

—Și, dacă tot vorbim despre meserii, ideea asta a ta cu înregistrarea video...

—Ce e cu ea?

—O faci doar de dragul Sabrei și al lui Ronnie?

—Bineînțeles.

El o privi neîncrezător, chiar chicoti, lucru care o supăra teribil. Tiel continuă, ignorând insinuările lui:

—Cred că dacă l-am putea convinge pe Dendy, ne-am salva cu toții. Nu cred că agentul Calloway este mulțumit de modul în care se desfășoară lucrurile. El pare un om de treabă care-și face meseria bine și nu vrea arme și sânge. Cred că intenționează să înceapă negocierile și să ajungă la o înțelegere. Eu mi-am oferit serviciile, sperând să pot ajuta să se ajungă la o decizie pozitivă.

—Da, dar o să fie și un reportaj grozav pentru tine.

Glasul lui calm și privirea pătrunzătoare îi aminti de înregistrarea audio care se efectua pe reportofonul pitit în buzunarul pantalonilor ei. Se simți vinovată.

—E adevărat, recunosc eu oarecum jenată, o să fac un reportaj grozav. Dar mi-e drag de puștii ăștia. I-am ajutat să-și aducă bebelușul pe lume, așa că nu se poate spune că am fost egoistă. Ai idei preconcepute, Doctore. Nu-ți plac reporterii, asta e clar. Și, dată fiind experiența pe care ai avut-o cu presa, te înțeleg. Totuși, nu sunt chiar așa de insensibilă cum crezi tu. Îmi pasă de ceea ce se va

întâmpla cu Ronnie, cu Sabra și cu Katherine. Îmi pasă de ceea ce se va întâmpla cu noi toți.

După o lungă pauză, el spuse cu blândețe:

–Te cred. Ochii lui erau la fel de atenți, dar expresia lor se schimbase. Știi, ai fost nemaipomenită, spuse el. Ai fi putut să nu mă ajuți. Să te sperii. Să clachezi. Să leșini. Orice. Ai ajutat-o mult pe Sabra și m-ai ajutat mult și pe mine. Mulțumesc.

–Cu plăcere. Tiel râse ușor. Am fost foarte emoționată.

–Și eu.

–Vorbești serios?

El desenă un X mare în dreptul inimii.

–Îți voi păstra secretul cu sfințenie.

–Am avut emoții. Nu prea am experiență cu nașterile. Am asistat la câteva când eram student și apoi rezident, dar în spitale dotate, cu ustensile sterile și în prezența unor doctori specialiști. Uitasem aproape tot. A fost o experiență grea. M-am străduit să-mi amintesc tot ce știam.

Tiel privi o clipă în gol, apoi se uită iar la el.

–Mie mi-a fost frică până când a început să apară capul copilului. Pe urmă, miracolul nașterii m-a copleșit. A fost... extraordinar. Nu avea cuvinte să explice acea experiență miraculoasă pe care o trăise. Sincer, Doctore. A fost extraordinar.

–Știi ce vrei să spui.

Țîmp de câteva clipe se priviră în ochi. În cele din urmă, el spuse:

–Dacă o să mai fiu vreodată într-o astfel de situație...

–Vei ști pe cine să chemi în ajutor. Partenere!

Ea îi întinse mâna, iar el i-o luă cu plăcere. Nu i-o strânse tare, ci cu un gest intim, plin de căldură.

Cu excepția clipei în care îi tamponase umărul rănit, dar și asta se întâmplase atât de repede, era pentru prima dată când se atingeau. Tiel simți că se înfioară.

— Îmi faci o favoare? o întreabă el cu tandrețe.

Ea dădu afirmativ din cap.

— Nu vreau să apar în reportajul tău.

Ea își retrase mâna surprinsă.

— Dar rolul tău e foarte important!

— Ai spus că reportajul e pe planul doi.

— Dar am recunoscut că ar fi un reportaj grozav.

— Nu vreau să apar, repetă el. Nu mă implica în asta.

— Îmi pare rău, Doctore, dar nu pot. Ești deja implicat. Ești implicat până peste cap.

— Pentru cei de față sunt, da. N-am avut încotro și m-am implicat. Dar nu datorez nimic celor de afară și, mai ales, n-am chef să se strecoare în intimitatea mea. De acord?

— Să văd ce pot face. Reportofonul se simțea greu în buzunarul pantalonilor ei. Nu hotărâsc eu ce face cameramanul.

El o privi supărat, sugerându-i să nu-l subestimeze.

— Bineînțeles că poți. Tu faci înregistrarea. Nu vreau să apar în ea.

Doctorul accentuă fiecare cuvânt, astfel încât ea să înțeleagă clar intențiile lui.

Apoi plecă să se ocupe de Sabra. Tiel se întreabă acum dacă nu cumva complimentele lui și strângerea de mână fuseseră premeditate, ca să o facă să cedeze, metode specifice unui bărbat bine. În loc să facă pe durul, îi arătase tandrețe, sensibilitate.

Se mai întreba și ce avea să zică el când va afla că înregistrarea video, care urma să fie făcută, nu era singura sursă de imagini pentru reportaj. El fusese deja

înregistrat, fără să știe, pe camera video a celor doi bătrâni.

Gândurile ei fură întrerupte de țârâitul telefonului.

*

Calloway se ridică brusc, când ușa dubei se deschise. Șeriful Montez, pe care Calloway ajunsese să-l considere un om al legii, priceput și inteligent, intră primul, urmat de un bărbat aproape chel, cu burtă mare și crăcănat, care mirosea ca pachetul de Camel care i se vedea ieșind din buzunarul de la piept.

– Numele meu este Gully.

– Agent special Calloway. În timp ce-și strângeau mâinile, acesta mai adăugă: Ar fi mai bine să vorbim afară. Înăuntru este prea aglomerat.

În dubă se mai aflau trei agenți FBI, psihologul FBI, Russel Dendy, Cole Davison, șeriful Montez și Gully, care izbucni:

– N-ai decât să-i dai afară pe ceilalți, pentru că eu nu mă mai mișc de-aici până nu o știu pe Tiel în siguranță.

– Dumneata ești editorul de la știri, nu?

– De o jumătate de secol. Iar în seara asta mi-am lăsat treaba pe mâinile unui prost emotiv, cu părul oxigenat și cu trei cercei în fiecare sprânceană, proaspăt licențiat în studii audiovizuale. Zâmbi disprețuitor la ideea că jurnalismul putea fi învățat la colegiu. Rareori îmi părăsesc postul, domnule Calloway. Și niciodată nu las conducerea pe mâinile unor incompetenți. Faptul că am făcut așa ceva în seara asta ar trebui să te facă să înțelegi cât de mult țin la Tiel McCoy. Așa că, nu, domnule Calloway, n-o să-mi mut fundul din mașina asta până nu rezolvăm problema. Dumneata ești Dendy, nu?

Gully se întoarce brusc spre milionarul din Fort Worth. Dendy nici măcar nu se obosi să răspundă la un salut atât de neprotocolar.

—Un lucru să știi, îi spuse Gully, dacă i se întâmplă ceva lui Tiel, o să-ți scot mațele afară. Tu ești cauza tuturor relelor. Întorcându-i spatele lui Dendy, care era furios, Gully continuă spre Calloway: Ce vrea Tiel? Ea primește tot ce vrea.

—Am fost de acord cu ea să trimitem înăuntru un cameraman.

—Este afară, pregătit cu tot ce trebuie.

—Pentru început, trebuie să punem la punct niște reguli legate de înregistrarea asta.

Ochii lui Gully se îngustară.

—Ca de exemplu?

—Înregistrarea trebuie să ne servească scopurile.

Cole Davison făcu un pas în față.

—Ce scopuri?

—Am nevoie de o imagine din interior.

—Pentru ce?

—Este o situație gravă, domnule Davison. Ostaticii sunt ținuți înăuntru sub amenințarea armelor. Trebuie să știu ce se întâmplă acolo, ca să reacționez în consecință.

—Mi-ai promis că fiul meu n-o să fie rănit.

—Nu va fi rănit. Nimeni nu va fi rănit. Asta dacă depinde totul de mine.

—S-ar putea ca băiatul să se panicheze văzând că vă preocupă mai mult decorul decât mesajul lui, observă Gully.

—Vreau să știu unde se află fiecare persoană.

Calloway vorbea pe ton autoritar, excluzând orice eventual comentariu. Nu-i păsa dacă cuiva nu-i convenea; era o condiție nenegociabilă.

—Asta-i tot? întrebă Gully nerăbdător.

– Asta-i tot. Acum o sun pe domnișoara McCoy.

Gully îl împinse pe Calloway spre telefon.

– Dă-i telefon. Eu sunt gata, să vedem dacă și tu. În alte circumstanțe, pe Calloway l-ar fi amuzat obrăznicia individului. Acum însă, vocea lui răsună grav când luă legătura cu Ronnie.

– Agent Calloway. Dă-mi-o pe domnișoara McCoy.

– Vreți să ne lăsați să facem înregistrarea video?

– Despre asta vreau să vorbesc cu ea. Dă-mi-o la telefon, te rog.

Tiel răspunse imediat.

– Domnișoară McCoy, cameramanul dumitale...

– Kip, îi suflă Gully.

– Kip este pregătit.

– Mulțumesc, domnule Calloway.

– Nu facem un film documentar. Va dura maximum cinci minute. Numărătoarea începe din clipa în care cameramanul intră pe ușa magazinului. Va primi și el un set de indicații.

– Cred că e bine așa. Ronnie și Sabra o să-și expună mesajul în cinci minute.

– O să-i spun lui Kip să ia o panoramă...

– Nu, nu, îl întrerupse ea repede. Fetița este bine. O să fac în așa fel încât Kip să o filmeze de aproape.

– Vrei să spui că nu se va filma interiorul magazinului?

– Da. Fetița este minunată. Acum doarme.

– Ăăăăă...

Calloway nu-și dădea seama ce dorea ea să-i spună de fapt. După treaba cu Cain, nu-și mai permitea să facă greșeli.

– Ce spune? dori Gully să afle.

– Nu vrea să fie filmat interiorul magazinului. Domnișoară McCoy, te voi pune pe speaker. Calloway apăsă pe buton.

– Tiel, sunt eu, Gully. Ce faci, scumpo?

– Gully! Ești aici?

– Poți să-ți închipui asta? Eu, care nu plec niciodată la mai mult de zece kilometri de postul de televiziune. Am sosit cu un elicopter. Cel mai zgomotos mijloc de transport în care am călătorit vreodată. Nu m-au lăsat să fumez în timpul zborului. Îți imaginezi? Am avut o zi împuțită. Tu ce faci?

– Sunt bine.

– De-ndată ce ieși de acolo, fac cinste cu ceva de băut.

– Nu te voi lăsa să uiți asta.

– Calloway este confuz. Nu vrei ca amicul Kip să filmeze întreg magazinul? Așa e?

– Da.

– Am speria pe cineva?

– Posibil!

– Bine. Dar o vedere mai largă?

– Da, este foarte important. Încercăm.

– M-am prins. O vedere largă, dar să nu știe nimeni.

Asta vrei să spui?

– Întotdeauna am știut că pot conta pe tine, Gully. Îl așteptăm pe Kip.

Tiel închise telefonul.

– Ai auzit-o, spuse Gully, îndreptându-se spre ușa du-
bei ca să-i dea instrucțiuni cameramanului. O să ai și
interiorul magazinului, Calloway, dar nu știu din ce motiv
Tiel nu vrea ca persoanele de acolo să-și dea seama că
sunt filmate.

capitolul 11

Tiel se privi în oglinjoara ei, dar o închise fără să se mai aranjeze. Își zise că dacă arăta mai neglijent, efectul avea să fie mai mare. Își schimbase bluza pătată de sânge și asta era suficient. Dacă telespectatorii ar fi văzut-o așa cum arăta de obicei, coafată, bine îmbrăcată și machiată, înregistrarea nu ar mai fi avut impactul dorit.

Dorea să facă o impresie puternică și asupra conducerii postului de televiziune. I se oferise pe tavă această ocazie și dorea să profite la maximum. Deși avea o slujbă excelentă și era foarte apreciată pentru flerul său și cunoștințele profesionale, își dorea să ajungă gazda emisiunii *Nine Live*.

Acea emisiune zilnică de știri fusese planificată de luni de zile. La început era doar o idee a conducerii, ce urma să fie realizată într-un viitor mai mult sau mai puțin apropiat.

Acum era momentul perfect. Emisiunea de o jumătate de oră urma să fie difuzată după *Riști și câștigi*, chiar înaintea primei ediții a știrilor de seară. Scenografiile prezentaseră deja propunerile lor. S-a discutat conceptul emisiunii, forma ei și subiectele. Departamentul de marketing lucra deja la un logo bun și ușor de identificat. Fusese planificată o campanie serioasă de promovare. *Nine Live* avea să devină foarte curând realitate.

Tiel voia emisiunea.

Cu acest reportaj urma să câștige postul. Confruntările care aveau loc în acel magazin puteau deveni un reportaj extraordinar. Discuțiile care ar fi urmat cu toți cei implicați ar fi oferit și subiecte pentru alte ediții în care să fie prezentate procesul și sentința lui Ronnie, conflictele

dintre Davison și Dendy și chiar o retrospectivă după un an de zile.

Putea face interviuri cu agentul special Calloway, cu familia Dendy, cu tatăl lui Ronnie și cu șeriful Montez. Și poate chiar cu doctorul Bradley Stanwick.

Bineînțeles că rămânea de văzut dacă Doctorul va fi sau nu de acord să dea interviu. Iar Tiel era o optimistă.

În următoarele zile și chiar săptămâni, ea ar fi în mijlocul atenției lumii de televiziune, în ziare și reviste. Postul de televiziune la care lucra ar fi beneficiat imens de pe urma acestei emisiuni. Cotele de audiență ar fi crescut, ea ar fi devenit vedeta știrilor, iar popularitatea ei ar fi ajuns până sus, la birourile mochetate.

Să mori de invidie, Linda Harper! gândi ea.

Ronnie o întrerupse din visat:

– Domnișoară McCoy? Asta este?

Cameramanul apăruse din spatele pompelor de benzină. Camera video îi atârna greu pe umărul drept, dar pentru el era ca o prelungire a propriei persoane. Kip rareori era văzut fără camera lui.

– Da, Kip.

Repetă în gând ce urma să spună în deschiderea reportajului. „*Vă vorbește Tiel McCoy din magazinul din Rojo Flats, Texas, unde, de câteva ore, se desfășoară drama unor adolescenți din Fort Worth. După cum am aflat, probabil, astăzi ceva mai devreme, Ronnie Davison și Sabra Dendy...*”

Dar ce era asta? Un acces de conștiință? Îl ignoră. Asta era munca ei. Asta știa să facă. Așa cum doctorul Stanwick și-a pus cunoștințele în aplicare asistând la o naștere dificilă, ea își folosea talentul în aceeași situație dată. Ce era rău în asta? Doar nu exploata subiectul!

Dacă Sam Donaldson sau un alt mare jurnalist s-ar fi trezit într-un avion deturnat și ar fi avut ocazia să ofere

postului pentru care lucra acest subiect, ar fi refuzat s-o facă numai pentru că erau în pericol viețile celorlalți? Nu! I-ar fi spus el oare șefilor săi că renunță la subiect pentru că nu dorește să intre în intimitatea celorlalți ostatici? S-ar fi făcut de râsul lumii!

Oamenii sunt cei care fac știrile. Cele mai interesante reportaje sunt cele legate de oameni a căror viață se află în pericol. Cu cât e pericolul mai mare, cu atât mai interesant devine reportajul. Nu crease ea această situație ca să avanseze. Desigur, cariera ei ar fi profitat, dar ea nu-și făcea decât meseria.

„Mai devreme, în cursul zilei de azi, Ronnie Davison și Sandra Dendy au fugit de acasă ca să scape de tirania părinților – și au intrat în conflict cu legea. Cei doi tineri se află aici în acest moment. Ei țin câțiva ostatici și eu sunt unul dintre ei.”

Kip ajunsese la ușă.

– De unde să știu eu că nu este înarmat? o întrebă Ronnie.

– Este un cameraman genial, dar mă îndoiesc că știe cu care parte a armei să țintească. Și Tiel nu exagera. Kip era la fel de periculos ca o jucărie de pluș. Prin lentilă, el găsea lumina și unghiurile potrivite, deși era atât de miop, că nu-și vedea nici fața în oglindă. Era simpatic, chiar și așa dezordonat și neîngrijit cum umbla de obicei.

Ronnie îi ceru Donnei să acționeze butonul electronic. Kip intră, iar declicul metalic al ușii care se închise îl făcu pe Kip să sară ca ars.

– Bună, Kip.

– Tiel! Ești bine? Gully este tare stresat.

– Sunt bine, Kip. Să nu pierdem timpul prețios. El este Ronnie Davison.

Dragul de Kip se aștepta să vadă o matahală, nu un băiat simpatic, cum era Ronnie.

–Salut.

–Bună.

–Unde este fata? întrebă Kip.

–Stă întinsă acolo.

Kip privi în direcția Sabrei și o salută cu un gest din cap:

–Bună.

Katherine dormea în brațele mamei. Tiel observă că Doctorul ședea în continuare cu spatele rezemat de frigider, de unde putea s-o urmărească pe Sabra și în același timp să fie ascuns de un raft plin cu conserve.

–Hai să începem, spuse Kip. Tipul ăla, Calloway, a exagerat dându-mi voie să filmez doar cinci minute.

–Eu am o scurtă introducere, pe urmă îl filmezi pe Ronnie. Și la urmă pe Sabra cu copilul.

Kip îi oferi colegei microfonul fără fir, apoi își puse camera pe umăr și-și potrivea vizorul la ochi. Becul montat pe cameră se aprinse. Tiel avansă, astfel încât Kip să poată prinde cât mai mult din interiorul magazinului.

–E bine?

–E bine. Sunetul este bun. Începem.

–*Vă vorbește Tiel McCoy*, începu ea scurta introducere. Prezentarea era alertă, dar nu melodramatică, manifesta empatie și detașare profesională. Rezistă tentației să mai adauge câteva detalii picante, considerând că Ronnie și Sabra aveau de zis lucruri mult mai interesante decât ea.

După ce termină ce avea de spus, Tiel îi făcu semn lui Ronnie să vină spre ea. El ezită, dar veni în fața camerei.

–Și dacă mă împușcă?

–În timp ce ești în fața camerei de luat vederi și nu reprezinți nici un pericol? FBI are și-așa destule pe cap, stai liniștit.

Ronnie înțelese argumentele lui Tiel și veni la locul indicat.

– Spune-mi când să încep, îi ceru el.

– Acum, spuse Kip. Haide.

– Nu am răpit-o pe Sabra Dendy, începu el timid. Noi am fugit de acasă. A fost greșit din partea mea să jefuiesc magazinul ăsta. Recunosc acest lucru. Ronnie spuse că fugiseră din cauza domnului Dendy, care i-a amenințat că o să-i despartă și că o să le ia și copilul și o să-l dea spre adopție. Sabra și cu mine vrem să ne căsătorim și să o creștem pe Katherine. Asta-i tot. Domnule Dendy, dacă nu ne lăsați să rămânem împreună, o să ne sinucidem chiar aici. În seara asta.

– Două minute, șopti Kip, reamintindu-le de timpul rămas.

– Foarte bine, Ronnie.

Tiel îi luă microfonul și îi făcu semn lui Kip să o urmeze spre Sabra. El căută repede cel mai bun unghi.

– Să fii atent să prinzi și copilul, îi spuse Sabra.

– Da, șefa. Gata.

Ronnie adaptase o atitudine mai masculină – agresivă, certărească, provocatoare. Declarația Sabrei fu mai calmă, dar la fel de fermă. Lacrimile îi curgeau șiroaie, finalul discursului fiind spus foarte ferm:

– Tu nu poți să înțelegi, tati, pentru că tu nu știi cum e să iubești pe cineva. Spui că îmi vrei tot binele din lume, dar nu este adevărat. Ești gata să mă sacrifici, să renunți la propria nepoată, doar ca să fie așa cum vrei tu. E trist. Dar eu nu te urăsc, mi-e doar milă de tine.

Ea termină chiar în clipa în care Kip spuse:

– Gata.

Kip coborî camera de pe umăr.

– Nu vreau să depășim timpul și să avem neplăceri.

Când el și Tiel mergeau spre ușă, Kip îi spuse:

– A sunat la birou de mai multe ori un anume Joe Marcus.

– Cine? Joe Mar...

– Ah, Joseph.

– A făcut mult scandal și până la urmă mi-au făcut legătura cu el aici.

– Cum a aflat?

– Ca și ceilalți, probabil, răspunse Kip, a auzit la știri. Voia să știe dacă ești bine. Spunea că este foarte îngrijorat.

După conversația telefonică cu el, aproape că uitase de faptul că Joseph o mințise și nu-i spusese că e însurat. Un laș. Și ea planificase o vacanță romantică cu el. Avu senzația că trecuse un secol de când îl iubise pe Joseph Marcus. De-abia mai ținea minte cum arată.

– Dacă mai sună, spune-i să-și vadă de treabă.

Cameramanul ridică din umeri indiferent.

– Cum zici, zise el.

– Kip, te rog transmite-i lui Calloway că agentul Cain și toți ceilalți suntem bine.

– Vorbește în numele tău, interveni Cain. Să-i spui lui Calloway că eu...

– Gura! strigă Ronnie la el. Sau îl las pe mexican să te mai agrezeze puțin.

– Du-te dracului!

Lui Kip nu-i venea să o lase pe Tiel în acel mediu ostil, dar două faruri se aprinseră semnalizându-i că timpul expirase.

– E timpul să plec. Ai grijă de tine, Tiel.

Ronnie o puse pe Donna să închidă ușa în urma lui.

Cain începu să râdă.

– Ești un prost, Davison. Chiar crezi că înregistrarea asta patetică înseamnă mare lucru? Calloway s-a folosit de ea ca să mai câștige timp, să adune forțe proaspete.

Privirea lui Ronnie se mută de la Cain la Tiel, care clătină ferm din cap negând spusele agentului.

—Nu, Ronnie. Doar ai vorbit cu Calloway. Părea sincer îngrijorat pentru toți. Nu cred că vrea să te păcălească.

—Atunci nici tu nu ești prea deșteaptă, rânji Cain. Calloway are un psiholog alături, care îl învață cum să trateze. Ei știu cum să tragă de timp, ce emoții să genereze. Calloway lucrează în FBI de douăzeci de ani. Situația asta este un fleac pentru el. Din astea rezolvă în pauza de prânz.

—Ia mai taci dracului din gură! spuse Ronnie iritat.

—Mai pupă-mă undeva!

Vern, care se trezise la sosirea cameramanului, interveni:

—Ai grijă cum vorbești în fața soției mele, nesimțitule!

—Lasă-l, Vern, spuse Gladys. Este un tâmpit.

—Trebuie să merg la toaletă, scânci Donna.

—Toată lumea să tacă din gură! strigă Ronnie.

Era confuz. Se controlase în fața camerei de luat vederi, dar acum începeau să-l lase nervii. Oboseala și epuizarea psihică își spuneau cuvântul.

Lui Tiel îi venea să-l strângă de gât pe Cain pentru că îl provoca. FBI-ul s-ar fi descurcat mai bine fără serviciile agentului Cain.

—Ronnie, ne lași să mergem la toaletă să ne spălăm? Au trecut multe ore. Poate că așa ne mai revenim și noi până când vom avea alte vești de la Calloway. Ce zici?

Ronnie reflectă.

—Femeile. Una câte una. Bărbații, nu. Dacă au alte nevoi, pot să le rezolve aici.

Donna se duse prima la toaletă. Apoi, Gladys. Tiel era ultima. Când ajunsese în cabină, derulă înapoi caseta din reportofon și o verifică. Se auzea vocea Sabrei, destul de clară, spunând despre tatăl ei: „Așa este el. Nu-i place

să fie contrazis“. Derulă rapid înainte, îl opri și porni din nou și auzi vocea Doctorului: „... pentru toți, pentru tot. Nenorocitul ăsta de cancer. Și neputința mea“.

Era O.K.! Avea emoții ca banda să nu se fi terminat înainte de discuția lor confidențială. Doctorul ar fi fost un invitat ideal pentru *Nine Live*. Dacă l-ar convinge să vină. Va încerca. Va începe programul cu relatarea problemelor lui după moartea soției, apoi îi va cere o părere asupra acelor evenimente nefericite. Ar putea discuta despre vise spulberate. Ar putea invita și un psiholog, poate chiar un preot, ca să discute despre sufletul omului atunci când viața se complică atât de mult.

Încântată de idee, Tiel puse reportofonul în buzunar, ieși din cabină și se spală pe față și pe mâini. Ieși, iar Vern tocmai se îndrepta spre toaleta bărbaților ca să golească găleata pe care o folosiseră bărbații. Când trecu pe lângă Cain, Vern îl întrebă pe Ronnie:

–Și el?

–Nu. Doar dacă vrei tu să-i deschizi fermoarul și să-l ajuți.

Vern își continuă drumul.

–Ha, cred că o să faci pe tine, polițaiule!

Mexicanii, râseră batjocoritor. Tiel se apropie de Doctor; acesta îi privea indiferent pe cei doi mexicani. Tiel îl studia.

–La ce te uiți?

–La cei doi.

–Juan și Doi?

–Poftim?

–Așa i-am poreclit eu. Cel scund este Juan, iar cel înalt...

–Doi, am prins firul.

Doctorul își relua locul lângă Sabra. Tiel îl privi întrebător și se așeză lângă el.

—De ce îi urmăreai?

Doctorul ridică din umeri.

—Mi se pare că ceva nu e în regulă cu ei.

—Adică?

—Nu știu sigur, dar am observat ceva ciudat când au intrat în magazin.

—Ce anume?

—Își încălzeau niște mâncare la cuptorul cu microunde, dar am avut impresia că nu veniseră aici să mănânce. Parcă așteptau ceva. Sau pe cineva.

—Hmmm.

—Am avut impresia asta... din senin... ciudat. Chicoti. Eu pe ei îi urmăream; Ronnie nu m-ar fi făcut vreodată suspicios. Ca să vezi cât poate fi de înșelătoare prima impresie.

—Nu cred. Eu te-am remarcat de cum ai intrat în magazin.

Doctorul ridică întrebător o sprânceană. Felul în care o privea o emoționează.

—Ești o prezență impunătoare, Doctore, mai ales cu pălăria aia de cowboy.

—A, da. Mereu am fost prea înalt pentru vârsta mea.

Tiel profită de gluma lui și reuși să-și stăpânească emoțiile.

Apoi, el spuse:

—Mulțumesc că te-ai ținut de promisiune și nu o să apar în reportaj.

De data asta, o lovi în plin. Tiel se încordă și murmură ceva neclar. Apoi, încercând să schimbe subiectul, arată spre Sabra:

—Vreo schimbare? Cum se mai simte?

—Sângerează din nou. Totuși, e mai bine. Ar trebui să o alăpteze din nou pe fetiță. A trecut mai bine de o oră, dar n-aș vrea s-o trezesc.

– Probabil că ei vizionează acum caseta. Poate că va ajunge curând la spital.

– A rezistat cu bine, dar e absolut epuizată.

– Și Ronnie. Dă semne de oboseală. Poate că era mai bine să nu mă fi uitat la filmele alea cu ostatici. Cu cât durează mai mult, cu atât mai nervoși devin toți. Nervii cedează, temperamentele sunt mai greu de controlat...

– Și mai sunt și armele.

– Doamne ferește! Tiel se cutremură. Pentru o clipă, mi-a fost teamă că frica lui Ronnie ar putea fi îndreptățită. Dacă mă păcălea Calloway? Putea fi un scenariu în care Kip, Gully și cu mine am fi fost niște proști.

Așezându-se mai bine, Doctorul întrebă:

– Cine este Gully?

Ea îi vorbește de el și de relațiile lor profesionale.

– Este un tip foarte tare. Pun pariu că le face viața amară acum, spuse ea zâmbind.

– Și cine este Joe?

Întrebarea surpriză îi șterse brusc zâmbetul de pe buze.

– Nimeni.

– Ba cred că este cineva. Prieten?

– Un așa-zis prieten.

– Cum adică?

Deranjată de insistența lui, Tiel intenționa să-i spună să-și vadă de treaba lui și să nu mai tragă cu urechea la discuțiile altora. Dar, amintindu-și de caseta audio, se răzgândi. Era o ocazie unică de a-i cuceri încrederea printr-o confesiune minoră.

– Am ieșit cu Joseph de câteva ori. Era pe cale să devină „prieten“, dar a uitat să-mi spună că e însurat. Azi am aflat acest mic detaliu.

– Hmmm. Ești foarte supărată?

– Bineînțeles. Sunt furioasă.

– Ai regrete?

—În ce-l privește pe el? Nu. Deloc. Sunt supărată pe mine. Am fost o proastă. De acum înainte, toți cei cu care voi ieși vor trebui să vină cu o declarație notarială.

—Și soțul tău?

Două puncte pentru Doctor. Avea un talent să o pună în încurcătură cu întrebările lui neașteptate.

—Ce-i cu el?

—Încă te mai interesează?

—Nu.

—Ești sigură?

—Bineînțeleș că-s sigură.

—Nu ți-e dor de el?

—Nu.

El se încruntă neîncrezător.

—Dar ai fost emoționată când te-am întrebat despre el.

În sinea ei, Tiel se ruga să n-o pună în situația de a-i povesti. În același timp, dacă-i spunea mai multe, avea să-i dea peste nas pentru că fusese prea curios.

—John Malone. Sună frumos numele la televizor, nu? Și el e frumos. Ne-am întâlnit și ne-am îndrăgostit. Primele luni au fost minunate. La scurt timp după ce ne-am căsătorit s-a angajat la o nouă rețea de televiziune și a fost trimis corespondent în străinătate.

—Înțeleg.

—Nu, nu înțelegi încă, îi replică ea. Nu înțelegi nimic. Nu e vorba de gelozie profesională. A fost o ocazie minunată pentru el de a se face remarcant, iar eu chiar l-am încurajat. Gândul că aş fi putut locui în Europa mă fascina. Mă și vedeam la Paris, la Londra sau la Roma. Dar el a optat pentru America de Sud sau Bosnia. Și asta se întâmpla când puțini americani auziseră de Bosnia. Luptele erau de-abia la început.

Trase, fără să-și dea seama, de un fir de ață de pe tivul tricoului.

– Bineînțeles că l-am bătut la cap să aleagă un loc mai puțin periculos. Poate Rio, acolo unde, din întâmplare, aș fi putut merge și eu. Nu prea mă bucuram de faptul că proaspătul meu soț pleca din Statele Unite și mergea într-o zonă de război, mai ales într-un loc unde granițele nu erau strict delimitate și lumea migra. Dar el a ales pericolul. Voia să fie în mijlocul acțiunii, cât mai mult timp. Ne-am certat. În final i-am spus: „Bine, John, du-te. Du-te să mori“.

Ridicând fruntea, ea îl privi pe Doctor drept în ochi.

– Și asta s-a întâmplat.

Doctorul nu comentă și Tiel continuă:

– Ajunsese într-o zonă interzisă reporterilor, lucru care nu m-a surprins câtuși de puțin, adăugă ea râzând trist. Era un aventurier. A fost ucis de un glonț tras de un trăgător de elită. l-au trimis corpul acasă. Și l-am îngropat chiar în ziua aniversării a trei luni de la căsătoria noastră.

După o pauză, Doctorul spuse:

– Scuză-mă... este cumplit.

– Asta e. A trecut.

Rămaseră tăcuți ceva vreme. Tiel rupse tăcerea:

– Și tu cum stai?

– Cu ce?

– Cu legăturile amoroase.

– De fapt...

– Haide, Doctore. Nu te prefac că nu înțelegi. Eu am fost sinceră cu tine.

– Pentru că așa ai vrut.

– Sinceritate pentru sinceritate. Spune-mi.

– N-am ce să-ți spun.

– Nu te cred, spuse ea ferm.

–Și ce ai vrea? Nume, date? Vrei și perioade exacte, domnișoară McCoy? Contează și liceul sau doar de la colegiu?

–De când a murit soția ta.

–Ce-ar fi să-ți vezi de treaba ta.

–Ținând cont de ce s-a întâmplat cu soția ta, cred că ți-e greu să mai ai încredere în altă femeie.

Fața lui se schimonosi de furie, ceea ce-i demonstra că atinsese o coardă foarte sensibilă.

–Ce știi tu...

Dar Tiel nu apucă să audă continuarea, pentru că Doctorul fu întrerupt de țipătul ascuțit al Donnei.

capitolul 12

Caseta video înregistrată de Kip era derulată simultan pe două ecrane din duba FBI și toți se înghesuiau s-o vadă. Unul dintre agenți manevra comenzile și oprea la câte o imagine indicată de Calloway.

–Unde este fiica mea? N-o văd pe Sabra.

Calloway simți miros de alcool în respirația lui Dendy.

Din când în când, acesta ieșea afară „ca să ia o gură de aer“. Se părea însă că mai mult lua câte o gură de tărie decât de aer.

–Ai răbdare, domnule Dendy. Toți vrem să vedem integral filmarea. Vreau să știu unde sunt amplasați cei dinăuntru. După ce avem o vedere de ansamblu, studiem și detaliile.

–Poate că Sabra a încercat să-mi transmită un mesaj. Vreun semnal.

–Mda, sigur, replică enervat agentul.

Calloway stătea la douăzeci de centimetri de monitorul color și asculta introducerea lui Tiel McCoy. Femeia era foarte calmă, trebuia să recunoască. Arăta puțin mai obosită acum în tricoul ei cu steagul Texasului pe piept, dar se exprima clar și se controla, de parcă se afla într-un studio de televiziune, în siguranță.

–Nenorocitul dracului, mormăi Dendy când Ronnie apărură pe ecran.

–Dacă nu-ți ții gura, Dendy, am eu grijă să ți-o închid. Cole Davison rostise amenințarea fără să ridice vocea, dar tonul era categoric.

–Domnilor, vă rog, spuse Calloway.

Nimeni nu scoase un sunet cât vorbise Ronnie. Tăcerea deveni și mai apăsătoare atunci când camera de luat vederi se îndreaptă spre Sabra și spre copil. Imaginile erau emoționante, iar mesajul sfâșietor. Proaspăta mamă, care-și ținea bebelușul strâns în brațe, amenința că-și va lua viața.

Timp de câteva secunde după terminarea înregistrării, se lăsase o tăcere absolută. În cele din urmă, Gully avu curajul să rostească cu glas tare ceea ce gândeau toți:

—Cred că acum știm cu toții cine este răspunzător pentru toate astea.

Calloway ridică mâna, pentru a opri eventualele comentarii la adresa lui Russell Dendy și se întoarse spre Cole Davison.

—Ce zici de Ronnie? Cum ți s-a părut?

—Epuizat. Speriat.

—Se droghează?

—Nu, domnule, protestă Davison foarte categoric. Ți-am mai spus, este un băiat cuminte. Poate că mai bea și el câte o bere când și când, dar atât.

—Nici fiica mea nu este o drogată, asta-i sigur, interveni Dendy.

Calloway continuă să discute cu Davison:

—Ai observat ceva care ne-ar putea indica probleme psihice?

—Domnule Calloway, fiul meu în vârstă de optsprezece ani vrea să se sinucidă. Cred că asta arată exact în ce stare se află el acum.

Deși îl simpatiza pe Davison — avea și el copii adolescenți acasă —, Calloway îl presă în continuare:

—Dumneata îl cunoști, domnule Davison. Crezi cumva că Ronnie minte? Ți s-a părut sincer? Crezi că ar fi în stare să facă ceea ce a spus?

Bărbatul șovăi înainte de a răspunde, apoi plecă fruntea și zise:

–Nu, nu cred. Sincer, nu cred. Dar...

–Dar ce? dori Calloway să afle. Dar ce? A mai avut Ronnie vreodată astfel de porniri?

–Niciodată!

–Stări de furie? Crize nervoase?

–Nu, răspunse el sec, dar sunt jenat. Își mută privirea de la Calloway la ceilalți și înapoi. Ei, bine, da. O singură dată. A fost un caz izolat. Și era doar un copil.

Calloway era disperat în sinea sa. Nu voia să audă că Ronnie Davison a avut asemenea antecedente, caz în care pentru el băătălia era pierdută.

–Poate că nu este important – cu siguranță că nu este –, dar te rog să-mi povestești ce s-a întâmplat atunci.

După o lungă și apăsătoare tăcere, Davison începu:

–Ronnie stătea cu mine în vacanța de vară. Abia divorțasem de mama lui, iar el se adapta greu la noua situație, spuse Davison liniștit. Se atașase de o cățelușă care trăia la câteva străzi de noi. Îmi spunea că stăpânul ei nu se îngrijea de ea, că nu o hrănea, că nu o spăla. Davison ezită, după care continuă: Eu îl cunoșteam pe proprietarul cățelușei. Era un ticălos, mai tot timpul beat, așa că Ronnie nu mințea. Din păcate, nu era treaba noastră. I-am zis să lase în pace cățelușa, dar el se atașase mult de ea. Cred că simțea nevoia unui prieten. Sau poate că îi plăcea cățelușa pentru că era tristă și ea. Nu știu, nu sunt psiholog.

Dendy îl întrerupse:

–Și povestea asta înseamnă ceva?

Calloway îl fulgeră cu privirea și îi spuse să tacă din gură, după care i se adresă din nou lui Davison:

–Și ce s-a întâmplat, Cole?

–Într-o zi, Ronnie a dezlegat cățelușa și a adus-o acasă. Eu i-am spus să o ducă imediat înapoi. Atunci el a început să plângă și mi-a spus că mai degrabă ar vrea

s-o știe moartă, decât să trăiască așa. Eu l-am certat și m-am dus după chei, ca să duc cățelușa acasă cu mașina. Când m-am întors, am constatat că Ronnie nu mai era acolo și nici cățelușa. Ca să nu mai lungesc povestea, i-am căutat toată noaptea, ajutat de vecini și de prietenii mei. A doua zi dimineată, un fermier i-a găsit ascunși într-un grajd și l-a chemat pe șerif. Pe când ne apropiam de grajd, l-am strigat pe Ronnie și i-am spus să ducă animalul înapoi și să ne întoarcem acasă. El mi-a răspuns că nu renunța la cățelușă și că nu putea s-o lase în grija acelui ticălos.

Cole Davison tăcu și-și privi pălăria pe care o învârtea nervos în mâini.

—Când am ajuns în grajd, plângea isteric și mângâia cățelușa care zăcea moartă lângă el. O lovide în cap cu o piatră și o omorâse.

Cole îl privi, gata să plângă, pe Calloway.

—Domnule Calloway, l-am întrebat cum a putut să facă ceva atât de îngrozitor. Mi-a spus că a făcut-o pentru că o iubea foarte mult. Cole oftă deznădăjduit. Scuză-mă că ți-am consumat timpul, dar m-ai întrebat dacă el ar fi în stare să facă ceea ce spune. Cred că așa ți-am răspuns la întrebare.

—Mulțumesc pentru ajutor, Cole.

—Așadar, are precedente, mormăi Dendy. Am avut dreptate, ca întotdeauna.

Deși remarca lui Dendy era crudă, Calloway era de acord. Incidentul din copilăria lui Ronnie putea fi o comparație periculoasă cu criza în care se afla. Povestea lui Cole Davison mai adăuga un element și nu era unul pozitiv.

Calloway se întoarse spre Gully.

—Și domnișoara McCoy? Ai sesizat cumva că este forțată? A vrut ea să spună ceva mai mult decât ce a spus? Vreun mesaj ascuns?

–Nu, din câte îmi dau eu seama. L-am întrebat și pe Kip.

Agentul FBI se întoarse spre cameraman.

–Totul era așa cum ne-au spus ei? Nu era nimeni rănit?

–Nu, domnule. Tipul de la FBI era legat cu bandă adezivă. N-a scos o vorbă, dar presupun că și el e bine. Apoi îl privi îngrijorat pe Dendy, de parcă și-ar fi amintit ce li se întâmpla celor ce aduc vești proaste. Dar fata...?

–Sabra? Ce-i cu ea?

–Era plin de scutece îmbibate cu sânge în jurul ei. Îmi amintesc că le-am văzut și m-am șocat.

Calloway continuă să vorbească cu Kip.

–Ai observat ceva neobișnuit la domnișoara McCoy, ceva în felul ei de a se exprima?

–Tiel era exact așa cum o știu eu. Arăta groaznic, dar era stăpână pe ea.

În final, agentul se întorsese spre Dendy, care nu se mai putuse abține și bea acum dintr-o ploscă argintată.

–Ai spus că s-ar putea ca Sabra să-ți fi transmis vreun mesaj. Ai sesizat ceva, domnule Dendy?

–Cum puteam să-mi dau seama dacă am văzut caseta doar o singură dată?

Răspunsul arogant și evaziv al acestui om impulsiv era elocvent. Dendy fu nevoit să se confrunte cu adevărul: felul brutal în care îi tratase pe cei doi provocase hotărârea lor de a recurge la măsuri disperate.

–Dă înapoi, spuse Calloway agentului care se ocupa de aparate. Hai să mai urmărim o dată caseta. Dacă observați ceva, spuneți-mi.

Caseta începu să se deruleze din nou.

–Tiel a ales locul ăla, ca să îi putem vedea pe cei din spatele ei, remarcă Gully.

—Uite frigiderul a cărui ușă de sticlă s-a spart, spuse unul dintre agenți, arătând spre ecran.

—Oprește aici.

Aplecându-se în față, Calloway privi atent nu spre reporteră, ci spre grupul de oameni din fundal.

—Femeia care stă sprijinită de tejghea probabil că este casiera.

Șeriful Montez încuviință:

—Este Donna. Coafura este unică.

—Și uite-l și pe agentul Cain, nu, Kip? arătă Calloway spre două picioare, care se vedeau de la genunchi în jos.

—Da. Stătea rezemat de tejghea.

—Și este legat cu bandă adezivă la glezne, nu?

Rânjetul batjocoritor al lui Gully rămase neobservat.

Calloway se uită la cei doi bătrâni, care stăteau aproape unul de celălalt, pe podea, lângă Cain.

—Și bătrânii? Sunt bine?

—Sunt cu ochii-n patru și puși pe harță, din câte mi-am dat seama.

—Ceilalți doi?

—Doi mexicani. I-am auzit vorbind în spaniolă, dar nu am înțeles ce au spus.

—Vai, Dumnezeuule!

Calloway țâșnise din scaunul cu roți care zbură cât colo.

—Ce e?

Ceilalți agenți, în urma alertei evidente a superiorului, îi dădură pe ceilalți la o parte și se făcură ciorchine în jurul lui.

—Ăsta. Calloway arătă cu degetul pe ecran. Uitați-vă bine la el și spuneți-mi dacă-l cunoașteți. Poți să-l mărești?

Agentul care se ocupa de aparatul izolă fușii mexicani lui. Reuși să mărească imaginea, dar aceasta lăsa de dorit.

Agenții priveau spre imaginea neclară până când, într-un final unul dintre ei exclamă:

— Ah, drăcie!

— Ce e? Întrebă speriat Dendy.

Interveni și Davison:

— Ce s-a întâmplat?

Calloway îi dădu la o parte și începu să dea ordine subordonaților săi:

— Sunați la birou. Mobilizați toate echipele disponibile. Montez, tu și oamenii tăi ne-ați putea fi de mare ajutor.

— Bineînțeles. Dar la ce? Șeriful ridică brațele neputincios.

— Cheamă-ți toți oamenii. Anunță și regiunile vecine. Spune-le să caute un autocamion abandonat. Un camion, clar.

— Un camion? Dar ce se întâmplă?

Dendy urlă ca să se facă auzit printre ordinele lui Calloway.

— Și fata mea?

— Toți sunt într-un pericol mai mare decât am crezut noi. Cuvintele lui Calloway fură profetice când se auzi clar un foc de armă.

Țipătul Donnei o făcu pe Tiel să sară în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

Ronnie flutura pistolul și striga:

— Înapoi! Înapoi! Te împușc!

Mexicanul înalt îl atacase. Ronnie îl oprise țintind spre el pistolul.

— Unde-i celălalt? strigă el înnebunit. Unde este prietenul tău?

Sabra țipă.

— Nu! Nu!

Tiel se întoarce și-l văzu pe Juan care o smulse pe micuța Katherine din brațele Sabrei. Pruncul începu să scâncească, iar Sabra țipa ca din gură de șarpe. Încercă să se ridice, neputincioasă, agățându-se de pantalonii lui Juan.

—Sabra! strigă Ronnie. Ce s-a întâmplat?

—A luat copilul! Dă-mi copilul! Să nu-i faci vreun rău, te rog!

Tiel se aruncă spre el, dar Juan o opri proptindu-i podul palmei în piept și împingând-o cu furie. Tiel strigă de durere și de teamă pentru copil.

Doctorul protestă și el, iar Tiel se gândi că și acestuia îi era frică să se arunce asupra mexicanului, de teamă ca acesta să nu-i facă vreun rău copilului.

—Spune-i să-i dea copilul înapoi! Ronnie ținea acum pistolul cu ambele mâini, țintind pieptul lui Doi și strigând din toate puterile. Spune-i prietenului tău să-i dea copilul înapoi, altfel te omor!

Pentru a se convinge parcă de seriozitatea tânărului, Juan făcu greșeala să privească spre partea din față a magazinului, unde era Ronnie și Doi.

Doctorul se folosi de acea clipă ca să se arunce spre el, dar mexicanul reacționează la timp și îl lovi în plex cu multă forță. Doctorul se aplecă în față și se prăbuși la podea, în fața frigiderului.

—Spune-i să-i dea copilul! repetă Ronnie cu o voce ascutită.

Donna se tânguia:

—O să murim cu toții!

Tiel îl implora pe Juan să nu-i facă rău copilului.

—Să nu-i faci rău! Dă-i copilul înapoi! Te rog, te rog, nu face asta!

Sabra, deși neputincioasă, reuși, împinsă de instinctul matern, să se ridice în picioare. Era atât de slabă încât

de-abia se putea ține pe picioare. Cu mâna întinsă, semiîndoită, îl implora pe mexican să-i dea copilul.

Juan și Doi țipau unul la celălalt, în spaniolă, încercând să se înțeleagă între ei în haosul general. Gladys și Vern țipau speriați. Donna era isterică. Cain îi arunca lui Ronnie acuzații veninoase că, dacă s-ar fi predat mai devreme, nu s-ar fi ajuns aici. El striga tare că în cazul în care situația se încheia tragic, vina îi aparținea în totalitate lui Ronnie.

Zgomotul unei împușcături îi reduse pe toți la tăcere.

Tiel, care se tot rugase de Juan, văzu fața schimonosită de durere. Acesta se aplecă în față și duse mâna la coapsă. Poate că ar fi scăpat-o din mâini pe Katherine, dacă Tiel n-ar fi fost acolo să o prindă.

Ținând copilul strâns la piept, ea se răsuci întrebându-se cum reușise Ronnie să tragă cu atâta precizie, fără să-i fie frică să pună în pericol viața copilului.

Dar Ronnie stătea cu pistolul ațintit spre pieptul lui Doi și părea la fel de șocat, ca și ceilalți, de zgomotul împușcăturii.

Doctorul fusese cel care trăsese. Era întins pe spate, cu un mic revolver în mână. Tiel recunoscuse arma agentului Cain, cea pe care ea o împinsese sub frigider și de care uitase. Îi mulțumi lui Dumnezeu că Doctorul fusese cel care își amintise de ea.

Doctorul profită de liniște și spuse:

—Gladys, vino aici.

Bătrânică veni repede.

—L-ai omorât?

—Nu.

—Mare păcat, dacă mă întrebi.

—Ia tu copilul pentru ca Tiel să o poată ajuta pe Sabra. Eu o să am grijă de mexican, spuse el, referindu-se la Juan. Ronnie, liniștește-te. Totul este în regulă. Nu intra în panică.

—Copilul este în siguranță?

—Da.

Gladys o duse pe micuță la Ronnie pentru ca acesta să se convingă.

—E speriată rău, sărăcuța. Uitându-se înapoi spre Juan, care stătea pe podea, ținându-se de coapsa însângerată, îi aruncase o privire disprețuitoare.

Cu câteva semne făcute cu mâna în care ținea pistolul, Ronnie îl trimise pe celălalt mexican la locul de unde plecase.

Doctorul puse revolverul lui Cain pe un raft, departe de Juan, și îngenunche ca să-i taie pantalonul plin de sânge cu foarfeca.

—N-o să mori din asta, spuse el calm, după ce examină rana și o tamponă cu o bucată de tifon. Ai avut mare noroc că glonțul nu ți-a atins vreo arteră.

Juan îl fulgeră cu o privire plină de ură.

—Doctore?

Tiel apucase s-o ajute pe Sabra să se culce din nou, dar hemoragia reîncepuse în forță.

—Știu, spuse Doctorul, înțelegând spaima lui Tiel. Cu siguranță i s-a redeschis ruptura de perineu. Așuz-o cât poți mai bine. Vin și eu imediat.

Doctorul bandajă în grabă rana mexicanului. Juan transpirase abundent și ținea dinții încleștați ca să nu țipe de durere. Doctorul îl ridicase în picioare destul de brutal, după care îl sprijinise să meargă.

Când trecură pe lângă agentul Cain, acesta i se adresă nervos Doctorului:

—Ești nebun. Puteai să ne omori pe toți. La ce dracu'...

Nu apucă să-și termine vorba, pentru că Juan îl lovi în cap pe Cain cu laba piciorului său rănit. Mișcarea însă îl costă. Urlă de durere. Călcâiul cizmei lovise cu putere

craniul lui Cain, care fu redus brusc la tăcere. Bărbul îi căzu în piept și își pierdu cunoștința.

Doctorul îl obligă pe Juan să se așeze și îl propti de frigidier, lângă prietenul său.

— Oricum nu pleacă nicăieri. Dar, pentru mai multă siguranță, leagă-i mâinile, Ronnie. Și lui la fel, adăugă el, arătând spre Doi.

Ronnie îi ordonă lui Vern să le lege celor doi mexicanii mâinile și picioarele, la fel cum procedase și cu Cain. Ronnie ținea pistolul îndreptat spre ei, în timp ce bărbul îl execută conștiincios treaba. Juan era mult prea preocupat de rana lui, ca să-și mai consume energii și pând, dar Doi înjura încontinuu. Ronnie îl amenință că îl pocnește, dacă nu tace din gură.

Telefonul sună, dar nu răspunse nimeni. Tiel își puse o pereche de mănuși, pentru a se ocupa de schimbarea scutecelor pline de sânge de sub Sabra, când telefonul se opri din sunat și îl auzi pe Ronnie spunând:

— Lăsați-ne acum, suntem ocupați! După care trânti receptorul în furcă. Apoi, strigă: Cum se simte Sabra?

Tiel îi răspunse peste umăr:

— Nu prea bine. Era foarte bucuroasă că se întorcea Doctorul. Ce s-a întâmplat?

— Juan l-a lovit cu piciorul în cap pe Cain, iar acesta a leșinat.

— N-aș fi crezut vreodată că o să-i fiu recunoscătoare lui Juan pentru ceva.

— Vern îi leagă acum. Mă bucur...

Tiel îi observă trăsăturile încordate și înțelese că starea Sabrei nu era singurul motiv.

— Sunt niște descreierați. Nu au nimic de pierdut dacă încearcă să preia controlul.

— Adevărat. Dar ce ar avea oare de câștigat?

Să fi reprezentat Ronnie Davison o amenințare atât de gravă pentru doi bărbați duri? Nu văd de ce.

– Tu nu vezi, și nici eu. De asta sunt așa de îngrijorat. Trebuie să fie ceva la mijloc, continuă el ceva mai încet. Afară au început să se miște oameni cu puști. Probabil că e o trupă antitero.

– Vai, nu!

– I-am văzut cum își ocupau pozițiile.

– Ronnie i-a văzut?

– Nu cred. Presupun că focul de armă pe care l-am tras eu i-a speriat pe toți. Probabil că acum se gândesc că s-a întâmplat ceva rău. Poate înconjoară clădirea și încearcă să intre prin acoperiș.

– Ronnie o să facă o prostie.

– La asta mă gândeam și eu.

Telefonul sună din nou.

– Ronnie, răspunde, îi spuse Doctorul. Explică-le tot ce s-a întâmplat.

– Nu răspund până nu sunt sigur că Sabra se simte mai bine!

Deși Tiel nu avea nici o calificare medicală, starea Sabrei i se părea evident mai proastă. Dar, ca și Doctorul, nu voia să-l sperie și mai tare pe Ronnie.

– Unde este Katherine? întrebă fata cu o voce stinsă.

Doctorul, care se străduise să oprească hemoragia, își scoase mânușile și îi ridică părul care-i căzuse pe frunte.

– Se ocupă Gladys de ea. A legănat-o până a adormit. Se pare că fiica este la fel de curajoasă ca și mama ei.

Sabra încercă să zâmbească, dar nu reuși.

– Doar n-o să mor, nu?

– Să nu spui asta, Sabra, spuse Tiel cu convingere, uitându-se gravă la fața Doctorului, în timp ce acesta îi lua fetei tensiunea. Nici nu te gândi la așa ceva.

– Tata n-o să cedeze. Și nici eu. Și nici Ronnie. Oricum, el nu mai poate da înapoi. Dacă ar renunța, l-ar închide.

Sabra privea când la Tiel, când la Doctor.

– Spuneți-i lui Ronnie să vină aici. Vreau să vorbesc ceva cu el.

Deși Sabra nu vorbise clar despre înțelegerea lor în legătură cu sinuciderea, era limpede că la asta se referea acum.

– Noi nu vă putem lăsa să faceți asta, Sabra. Știi doar că nu e bine ceea ce vreți să faceți. Nu asta e soluția.

– Vă rog să ne ajutați. Doar asta vă mai cerem.

Apoi, pleoapele i se închiseră. Era mult prea slăbită și adormi.

Tiel îl privi pe Doctor.

– Este rău, nu-i așa?

– Foarte rău. Tensiunea i-a scăzut, pulsul este mărit. O să sângereze iar.

– Ce facem?

Privind nemișcat la fața palidă, aproape fără viață, a fetei, Doctorul se gândi o clipă, apoi spuse:

– Îți arăt eu ce facem.

Se ridică, luă revolverul din raft, trecu pe după frigider și se apropie tiptil de Ronnie, care aștepta nervos noutăți legate de starea iubitei.

capitolul 13

—Oare de ce nu răspund la telefon? Succesiunea evenimentelor redusese tonul arogant al lui Dendy. Era total depășit.

Focul de armă produsese o panică în rândul celor din mașina FBI. Cole Davison se repezise afară, dar după câteva clipe revenise pentru a-i reproșa lui Calloway că mobilizase trupele antitero.

—Doar mi-ai promis! Mi-ai spus că Ronnie n-o să pățească nimic! Dacă îi forțezi mâna, dacă se simte în pericol, s-ar putea să clacheze.

—Liniștește-te, domnule Davison. Fac tot posibilul să fie.

Calloway ținea răbdător receptorul la ureche, dar nu obținu nici un răspuns.

—Cineva are vizibilitate în interior?

—Mișcare, strigă unul dintre agenți. Acesta comunica prin radio cu un agent aflat afară care avea binoclu. Dar nu se vede ce fac.

—Ține-mă la curent.

—Am înțeles. O să-i spunei puștiului despre Huerta?

—Cine mai e și ăsta? dori să afle Dendy.

—Louis Huerta. Unul din top zece cei mai căutați oameni de FBI. Nu, n-o să-i spun. S-ar putea să sperie pe toți, inclusiv pe Huerta. Și ăsta e în stare de oric.

Ronnie răspunse în sfârșit la telefon.

—Lăsați-ne acum! Avem treabă!

Calloway înjură zdravăn când auzi tonul încheierii. Ronnie părea speriat. Asta nu era de ajutor.

–Unul dintre mexicani este pe lista celor căutați de FBI? Cole Davison devenea din ce în ce mai disperat. Pentru ce? Ce a făcut?

–Ajută conaționali să treacă granița, cu promisiuni de viză și loc de muncă bine plătit și pe urmă îi vinde pentru muncă la negru. Vara trecută, grănicerii au avut niște indicii în legătură cu un transport de mexicani și i-au luat urma. După ce și-au dat seama că vor fi prinși, Huerta și doi dintre oamenii lui au abandonat camionul în deșertul New Mexico și s-au dispersat. Toți au scăpat. Camionul a fost găsit după o căutare de peste trei zile. Patruzeci și cinci de oameni – bărbați, femei și copii – fuseseră închiși în dubă. Probabil că înăuntru căldura a ajuns în cursul zilei la vreo cincizeci de grade și chiar mai mult. Au murit toți. Huerta este căutat pentru uciderea a patruzeci și cinci de oameni și pentru multe altele. Timp de un an s-a ascuns undeva în Mexic. Autoritățile de acolo colaborează cu noi și vor și ele la fel de mult ca și noi să pună mâna pe el, dar avem de-a face cu un criminal viclean. Un singur lucru l-ar putea determina să iasă din ascunzătoare – banii. Deci, dacă a ieșit, înseamnă că pe undeva pe-aproape avem un transport de oameni.

Lui Davison i se făcu rău.

–Și cine este celălalt mexican?

–Unul dintre oamenii lui, probabil. Sunt extrem de periculoși și fără scrupule. Mă miră că sunt neînarmați. Sau, în caz că sunt, mă miră că nu s-au folosit de arme ca să iasă din magazin.

Dendy respira greu, agitat.

–Ascultă, Calloway. M-am gândit bine.

Chiar dacă ținea în continuare receptorul la ureche, Calloway era foarte atent la Russell Dendy. Bănuia că omul era deja beat. Avea la el o sticlă de băutură. Părea

foarte supărat, gata să-și piardă controlul. Aroganța îi dispăruse complet și era foarte răvășit.

– Te ascult, domnule Dendy.

– Scoate-i de acolo sănătoși. Asta e important acum. Spune-i Sabrei că poate să păstreze copilul. Eu nu mă mai bag. Caseta aia... Își șterse ochii înlăcrimați cu dosul palmei. M-a impresionat. Acum nu mai contează nimic. Vreau ca ea să iasă sănătoasă de acolo.

– Și eu vreau același lucru, domnule, îl asigură Calloway.

– Sunt de acord cu toate condițiile puse de băiat.

– O să tratez cu el, dar mai întâi trebuie să-l fac să vorbească cu mine.

Telefonul continua să sune.

*

– Ronnie?

Tânărul nu observase că Doctorul ținea un pistol în mână. În nebunia aia, Ronnie uitase de arma lui Cain. Doctorul ridică mâna și, când băiatul văzu arma, se crispă. Donna țipă de frică și își duse ambele mâini la gură.

Dar Doctorul îi întinse pistolul lui Ronnie.

– Iată dovada încrederii mele că vei lua cea mai bună decizie.

Foarte nesigur pe el și foarte vulnerabil, Ronnie luă arma și o băgă sub cureaua jeansilor.

– Știi deja decizia mea, Doctore.

– Sinuciderea? Asta nu e o decizie. Este o modalitate de a fugi de răspundere ca un laș.

Băiatul clipi surprins de vorbele spuse, care păreau a-l face să se îndoiască de decizia luată. Tiel înțelesese că asta era și intenția Doctorului.

– Nu vreau să mai discut despre asta. Sabra și cu mine suntem hotărâți.

—Măcar răspunde la telefon, îl îndemnă Doctorul, pe un ton calm și convingător. Spune-le ce s-a întâmplat aici. Doar au auzit și ei împușcătura. Nu știu ce se întâmplă aici, dar sigur se gândesc că s-a întâmplat ceva rău. Liniștește-i, Ronnie. Altfel, ne putem trezi cu o echipă antitero și cineva s-ar putea să moară sau să fie rănit.

—Care echipă antitero? Minți.

—Te-aș minți eu după ce ți-am dat benevol pistolul? În timp ce tu erai ocupat să-i imobilizezi pe cei doi mexicani, am reușit să-i văd pe cei care au încercuit magazinul. Echipa antitero este afară și așteaptă un semnal de la Calloway. Nu-i da prilejul să-i pună în mișcare.

Ronnie privi speriat prin geamul magazinului, dar nu reuși să vadă decât multe mașini de poliție care se adunaseră în zonă, împiedicând circulația pe autostradă.

—Ronnie, lasă-mă să răspund la telefon, îi sugeră Tiel, încercând să profite de șovăiala lui. Să vedem ce au decis după ce au văzut caseta. Probabil că reacția lor este bună. S-ar putea să sune și să spună că sunt de acord cu condițiile voastre.

—Bine, șopti el, făcându-i semn să meargă la telefon.

—Tiel la telefon, spuse ea după ce ridică receptorul.

—Domnișoară McCoy, cine a tras? Ce se întâmplă acolo?

Graba lui Calloway îi trăda îngrijorarea. Nedorind să-l țină în tensiune, ea îi explică cât putu de rapid cum se trăsesese cu arma lui Cain.

—A fost o nebunie aici, dar acum lucrurile sunt sub control. Cei doi care au provocat agitația sunt acum legați.

—Te referi la cei doi mexicani?

—Da.

—Sunt legați bine?

—Da.

—Și unde este acum arma agentului Cain?

– Doctorul i-a dat-o lui Ronnie.

– Poftim?

– În semn de încredere, domnule Calloway, spuse ea tăfnoasă, sărind în apărarea Doctorului.

Agentul FBI respiră adânc.

– Cam multă încredere, totuși, domnișoară McCoy.

– A fost cea mai bună soluție. Numai dacă ai fi aici, ai înțelege.

– Poate, spuse el sec.

În timp ce vorbea cu Calloway, Tiel auzea încercarea Doctorului de a-l convinge pe Ronnie să se predea.

– Acum ești tată. Ești responsabil pentru siguranța lor. Starea Sabrei este foarte proastă, iar eu nu mai pot să fac nimic pentru ea.

Calloway întrebă:

– Nu te simți amenințată de el?

– Absolut deloc.

– Dar ceilalți ostatici sunt în pericol?

– Pentru moment, nu, dar nu știu ce se va întâmpla dacă cei de afară încearcă să intre înăuntru.

– Nu intenționez să dau un astfel de ordin.

– Atunci de ce se află aici?

Calloway făcu o pauză lungă, iar Tiel avu impresia că lui îi neplăcută că el îi ascundea ceva, ceva important.

– Domnule Calloway, ar trebui să știu ceva?

– Avem o schimbare de atitudine.

– Ați renunțat?

În acel moment, Tiel nu avea o dorință mai mare

– Caseta video a avut efect. Poți să fii mulțumită, și-a atins scopul. Domnul Dendy a fost impresionat de rugămințile fiicei sale și este gata să consimtă. El vrea ca totul să se termine cu bine. Cu toții vrem asta. Care este starea de spirit a lui Ronnie?

– Doctorul încearcă să-l convingă.

–Și cum reacționează?

–Cred că bine.

–Grozav.

Calloway părea ușurat, dar, din nou, Tiel avu impresia că agentul federal îi ascundea ceva ce ar fi trebuit să știe.

–Și crezi că o să se predea?

–El a precizat condițiile în care se predă, domnule Calloway.

–Dendy este de acord că fata a fugit de acasă și renunță la acuzațiile de răpire. Bineînțeles că celelalte acuzații rămân în picioare.

–Tinerii cer să li se permită să păstreze copilul.

–Dendy a fost de acord. Dacă și Davison acceptă, Ronnie are cuvântul meu că nu voi folosi forța.

–O să-i transmit mesajul și mai vorbim.

–Aștept.

Tiel închise telefonul. Ronnie și Doctorul o priviră întrebător. De fapt, toți erau cu ochii pe ea. Ea avea acum rolul de mediator, lucru de care Tiel nu era prea încântată. Dacă se întâmpla ceva rău, în ciuda intențiilor bune? Dacă această situație se termina prost, ea s-ar fi simțit vinovată tot restul vieții.

În ultimele ore, Tiel își regândi prioritățile. Totul se petrecuse treptat și nu-și dăduse seama clar de schimbarea care avusese loc. Reportajul trecuse pe planul doi. Oare când se răzgândise? Când a văzut sângele Sabrei pe mâinile ei? Când Juan pusese în primejdie viața micuței Katherine?

Acum, eroii reportajului erau mai importanți decât reportajul în sine. Exclusivitatea, care-i putea oferi un post bun și un premiu, nu mai era atât de importantă ca înainte. Acum își dorea ca totul să se termine cu bine. Dacă greșea cu ceva...

Nu-și putea permite asta.

—S-a renunțat la acuzația de răpire, îi spuse ea lui Ronnie, care aștepta nerăbdător. Va trebui să te confrunți cu alte acuzații. Domnul Dendy a acceptat ca Sabra să păstreze copilul. Dacă ești de acord cu aceste condiții și te predai, domnul Calloway îți garantează că nu va folosi forța.

—Este o înțelegere bună și corectă, Ronnie, spuse Doctorul.

—Ăăă... eu nu știu...

—Nu, să nu cedezi, Ronnie.

Sabra rosti aceste cuvinte în șoaptă. Reușise să se ridice în picioare și acum se sprijinea de frigider ca să nu cadă. Avea ochii stinși și fața foarte palidă.

—Te păcălește, Ronnie. Este una dintre șmecheriile tatei.

Doctorul se grăbi să o susțină.

—Eu nu cred asta, Sabra. Tatăl tău a reacționat la mesajul pe care i l-ai trimis pe casetă.

Sabra se agăță recunoscătoare de Doctor, dar ochii încețoșați îl căutau pe Ronnie.

—Dacă mă iubești, să nu fii de acord cu asta. Eu nu plec de aici, dacă nu pot rămâne alături de tine.

—Sabra, dar la copil te-ai gândit? o întreabă Tiel cu tandrețe. Gândește-te la copil.

—O iei tu.

—Ce spui?

—Du-o afară. Dă-o cuiva care să aibă grijă de ea. Indiferent ce se va întâmpla cu noi doi, e foarte important pentru mine să știu că fetița e în siguranță.

Tiel privi rugător spre Doctor, dar expresia de pe chipul lui exprima aceeași îngrijorare care o copleșea și pe ea.

—Da, asta-i, spuse Ronnie ferm. Așa o să procedăm. Te lăsăm să o scoți afară pe Katherine, dar noi nu plecăm de aici decât dacă ne lasă liberi. Liberi și fără nici o acuzație. Nu fac nici un compromis.

—Dar ei nu vor putea fi de acord cu asta, spuse Tiel disperată. Ceri prea mult.

—Ai comis un jaf armat, adăugă Doctorul. Trebuie să răspunzi pentru asta, Ronnie. Datorită circumstanțelor atenuante și cu puțin noroc, o să scapi de condamnare. Dacă nu renunțați acum, faceți cea mai mare greșală a vieții voastre. Nu veți rezolva nimic.

Tiel îl privi pe Doctor, întrebându-se dacă nu cumva vorbele se refereau la viața lui. Circumstanțele lui nu erau valabile în cazul celor doi. Doctorul nu observă privirea ei.

—Sabra și cu mine am jurat să nu ne despărțim, indiferent de situație. Ne-am jurat unul altuia să rămânem împreună.

—Tatăl tău...

—Nu vreau să mai discut despre asta, spuse tânărul.

Întorcându-se spre Tiel, Ronnie o întrebă dacă e de acord s-o ducă pe Katherine de acolo și să transmită mesajul.

—Și ceilalți? Le dai drumul?

Ronnie îi privi pe cei aflați în magazin.

—Celor doi mexicani, nu. Și nici lui, spuse el arătând spre agentul Cain. Acesta își venise în fire, dar părea încă amețit după lovitura primită în cap de la Juan. Bătrânii și cu ea pot pleca.

—Eu nu vreau să plec, spuse hotărâtă bătrâna. Încă mai ținea în brațe pruncul adormit. Vreau să văd ce se întâmplă.

—Ar fi mai bine să facem cum spune el, interveni Vern. Putem să-i așteptăm afară. O ajută pe Gladys să se ridice de pe podea. Înainte de a pleca, Sabra va dori să-și ia la revedere de la Katherine.

Bătrânica o duse pe fetiță la mama ei, care încă se sprijinea de Doctor.

– Să-l anunț pe Calloway despre decizia voastră? îl întrebă Tiel pe Ronnie.

Ronnie se uită la Sabra și la copilul lor.

– Jumătate de oră.

– Ce spui?

– Atât voi aștepta un răspuns. Dacă nu ne lasă să plecăm într-o jumătate de oră, noi... noi suntem hotărâți, spuse el grav.

– Ronnie, te rog.

– Asta-i drăcia mea, domnișoară McCoy.

Calloway răspunse la telefon după primul apel.

– Ies cu fetița. Să fie personal medical pregătit care să o aștepte. Cu mine ies trei dintre ostatici.

– Doar trei?

– Trei.

– Și ceilalți?

– O să-ți spun când ajung la voi.

Tiel închise telefonul.

Când se apropie de Sabra, tânăra începu să plângă.

– Adio, dulcea mea Katherine. Frumoasa mea fetiță. Mama te iubește mult.

Stătea aplecată peste copil, acoperindu-i fețișoara cu sărutări. Apoi își ascunse fața la pieptul Doctorului și începu să plângă în hohote.

Tiel luă copilul de la Gladys, care o ținuse pentru că Sabra nu mai avea putere, și îl duse la Ronnie. Când își privi copilul, ochii tânărului se umplură de lacrimi. Buza de jos îi tremura și era gata să izbucnească în plâns. Încerca din răputeri să fie tare, dar nu reușea.

– Mulțumesc pentru tot ce ai făcut, îi spuse el lui Tiel. Știu că Sabra îți este foarte recunoscătoare că ai fost lângă ea.

Tiel încercă din nou să-l înduplece:

—Eu nu cred că o veți face, Ronnie. Refuz să cred că vei apăsa — că vei putea apăsa pe trăgaci ca să vă curmați viața! Refuz!

Ronnie nu răspunse, ci sărută fetița pe frunte.

—Adio, Katherine. Te iubesc.

Apoi, cu mișcări nervoase, merse în spatele teighelei și deschise ușa.

Tiel îi invită pe ceilalți să meargă în fața ei. Înainte de a trece pragul, privi peste umăr la Doctor. Acesta o puse pe Sabra jos, dar ridică ochii spre ea. Ochii lor se întâlniră o fracțiune de secundă.

Tiel ieși și auzi zgomotul metalic al ușii în spatele ei.

*

Cei de la Salvare ieșiră repede din întuneric. Pentru fiecare ostatic erau pregătiți câte doi asistenți medicali. Vern, Gladys și Donna au fost înconjurați imediat și supuși unui șir de întrebări, la care Gladys răspunse foarte enervată și tăfnoasă.

În fața lui Tiel apărură un bărbat și o femeie care purtau uniforme medicale identice. Femeia întinse mâinile spre Katherine, dar Tiel nu i-o dădu imediat.

—Cine ești dumneata?

—Doctor Emily Garrett, șefa maternității din Midland. Iar el este doctorul Landry Giles, șeful clinicii de obstetrică.

Tiel ascultă prezentările făcute, apoi spuse:

—Indiferent ce ați auzit, să știți că părinții fetei nu vor s-o dea spre adopție.

Privirea doctorului era fermă și sinceră.

—Înțelegem foarte bine. Așteptăm sosirea mamei. Tiel o sărută pe Katherine pe creștetul capului. Se făcuse o legătură între ea și acest copil, pe care probabil că n-ar fi putut-o avea cu vreo altă ființă umană — fusese martoră

la nașterea lui, auzise primul lui țipăt. Tiel era totuși surprinsă de emoția pe care o trăia.

— Aveți grijă de ea.

— Vă dau cuvântul meu.

Doctorul Garrett luă fetița și porni în fugă spre elicopterul care aștepta în apropiere, cu motoarele pornite, producând un curent puternic și gata să decoleze imediat.

— Cum se simte mama? întrebă doctorul Giles.

— Rău.

Tiel îi povesti pe scurt despre travaliu și naștere, apoi îi descrie starea prezentă a Sabrei.

— Doctorul este îngrijorat cel mai mult din cauza hemoragiei și a unei eventuale infecții. Sabra este din ce în ce mai slăbită. Tensiunea i-a scăzut mult. Având în vedere tot ce v-am spus, ați putea să-l sfătuiți ce să facă?

— Trebuie să ajungă la spital.

— Ne-am străduit din răputeri, spuse ea tristă.

Bărbatul care se apropia de ea cu un mers hotărât nu putea fi decât Calloway. Era înalt și suplu și chiar și în cămașă emana un aer autoritar.

— Bill Calloway, spuse el de cum se apropie de Tiel și de doctorul Giles. Dădură mâna.

Gully venise și el spre ea, foarte emoționat.

— Dumnezeule, fetiço, dacă nu mor de inimă în seara asta, voi trăi o sută de ani!

Tiel îl îmbrățișă.

— O să trăiești cel mai mult dintre noi toți, Gully.

În grupul din fața ei, Tiel remarcă un bărbat bine făcut, îmbrăcat cu o cămașă albă de cowboy, cu nasturi de perle. Ținea în mâini o pălărie asemănătoare cu cea a Doctorului. Înainte de a apuca să-i întindă mâna, acesta fu dat brutal la o parte.

— Domnișoară McCoy, vreau să vorbesc cu dumneata.

Tiel îl recunoscă imediat pe Russell Dendy.

—Cum se simte fiica mea?

—E pe moarte.

Afirmația părea cumplit de dură, dar Tiel nu simțea nici un fel de compasiune pentru acest om. În plus, dacă tot trebuia să rezolve impasul în care se aflau, atunci va ataca direct.

Kip era în spatele lor și prindea pe film întreaga adunare. Lumina camerei video era supărătoare. Pentru prima oară în cariera ei, Tiel simți o aversiune față de acea lumină.

Răspunsul ei direct la întrebarea lui Dendy îl luă pe acesta cu totul pe nepregătite, moment în care Calloway îl prezentă pe celălalt bărbat.

—Cole Davison.

—Tiel McCoy.

Asemănarea dintre Ronnie și tatăl său era evidentă.

—Ce face el? întrebă bărbatul îngrijorat.

—E hotărât, domnule Davison. Înainte de a continua, ea se uită pe rând la cei prezenți. Tinerii ăștia vorbesc serios. Ei au făcut un jurământ pe care intenționează să-l țină. Acum că fetița este în siguranță și primește îngrijiri medicale, nimic nu-i mai poate opri.

Tiel spuse toate astea pentru a sublinia seriozitatea situației.

Calloway își păstră detașarea profesională și vorbi primul:

—Șeriful Montez spune că Doctorul este un bărbat înalt și vânjos. N-ar putea să-l anihileze pe Ronnie și să-i ia arma?

—Și să riște să fie împușcat? Doi bărbați au folosit forța cu puțin timp în urmă și s-a lăsat cu vărsare de sânge. Cred că asta este și părerea Doctorului. El a încercat să-l convingă pe Ronnie să pună capăt situației într-un mod

pașnic. Ar pierde avantajul pe care îl are în fața băiatului, dacă ar încerca să-l anihileze prin forță.

Calloway își trecu o mână prin părul rar și privi spre elicopterul care decola avându-i la bord pe doctorul Garrett și pe fetiță.

—Ostaticii sunt în pericol? întrebă el.

—Nu cred. Deși nu există mare simpatie între Ronnie și agentul Cain sau cei doi mexicani.

Înainte ca Tiel să-l poată întreba ce era de făcut, Calloway spuse:

—Cu alte cuvinte, Ronnie și Sabra pun la bătaie propriile lor vieți.

—Exact, domnule Calloway. Am fost trimisă să vă spun că aveți o jumătate de oră ca să le răspundeți.

—Ce să le răspund?

—Că le garantați libertatea.

—Dar n-am dreptul să iau o asemenea hotărâre!

—În acest caz, o să aveți de-a face cu doi copii morți.

—Dumneata ești o persoană înțeleaptă, domnișoară McCoy. Știi prea bine că nu pot ajunge la o înțelegere cu un infractor.

—Știi și, sincer să vă spun, vă respect poziția, domnule Calloway. Eu sunt doar un mesager. Eu v-am transmis ce mi-a spus Ronnie, dar simt că nu glumește. Și chiar dacă el doar ar forța nota, Sabra este foarte hotărâtă.

Privi direct spre Dendy.

—Dacă nu poate trăi lângă Ronnie, este dispusă să se sinucidă. Doar dacă nu moare înainte, din cauza hemoragiei. Din păcate, emoțiile mele nu contează. Decizia nu depinde de mine. Vă aparține.

—Nu în totalitate, interveni Dendy. Am și eu un cuvânt de spus în toate astea. Calloway, pentru numele lui Dumnezeu, promite-i băiatului orice, ca să iasă fiica mea de acolo!

Calloway își consultă ceasul.

—O jumătate de oră, spuse el nervos. Prea puțin timp, și, în plus, trebuie să dau câteva telefoane.

Se întoarseră cu toții spre duba staționată pe marginea parării.

Gully observă primul că Tiel nu-i urmează. Se întoarse și o privi curios:

—Tiel?

Tiel o pornise înapoi, spre magazin.

—Eu mă întorc.

—Doar nu vorbești serios?

—Nu pot s-o las singură pe Sabra.

—Dar...

Tiel scutură ferm din cap, punând capăt protestelor lui Gully, și continuă să meargă. Se opri doar o clipă pentru a spune:

—Așteptăm hotărârea dumneavoastră, domnule Calloway.

capitolul 14

Tiel stătea pironită în fața magazinului. Se dezmetici după mai bine de un minut, când auzi clinchetul de la intrare. Deschise ușa și întâmpină privirea curioasă a lui Ronnie. Ea îi risipi suspiciunea.

–Nu am nici o armă ascunsă, Ronnie.

–Ce a spus Calloway?

–Are nevoie de timp. Se gândește la ce i-ai spus. Zice că mai trebuie să dea câteva telefoane.

–Cui? De ce?

–Presupun că oricum nu depinde de el să fii iertat.

Ronnie își mușcă din reflex buza de jos.

–Bine. Dar tu de ce te-ai întors?

–Ca să-ți spun că fetița este pe mâini bune.

Apoi Tiel îi povesti despre Emily Garrett, doctorița care avea acum grijă de Katherine.

–Spune-i Sabrei. Se va bucura foarte tare.

Ochii tinerei mame erau pe jumătate închiși, iar ea abia respira. Tiel nu își dădea seama dacă fata era într-adevăr conștientă și înțelegea ce îi spunea ea. Îngrijorată, se îndreptă spre doctoriță, dar înainte să o întrebe ceva, o auzi pe Sabra șoptind:

–E drăguță?

–Foarte, o vei cunoaște și te vei convinge de asta. Tiel privi către Doctor, în timp ce îi lua tensiunea. Să știi că mai este încă un medic drăguț care de-abia așteaptă să se ocupe de tine. Îl cheamă Giles. Apropo, ți-e frică să mergi cu elicopterul?

–Am mai mers o dată. Cu tata. Nu mi-a fost frică.

—Doctorul Giles aşteaptă să te ducă la spital în Midland. Katherine va fi bucuroasă să te vadă. Probabil că o să i se facă foame până o să ajungi la ea.

Sabra zâmbi, apoi închise ochii.

Printr-o înţelegere tacită, Tiel şi Doctorul reveniră la locurile lor iniţiale. Se aşezară pe podea cu spatele sprijinit de frigider, cu picioarele întinse în faţă privind secundarul ceasului de pe perete, cu gândul la termenul dat de Ronnie. Doctorul rupse tăcerea, căutând răspuns la o întrebare care îl măcina de ceva vreme.

—De ce ai venit înapoi?

Se aştepta la această întrebare din partea lui, şi totuşi Tiel nu avea un răspuns.

Secunde se scurgeau una câte una. Tiel observă că Doctorul avea o barbă ţepoasă; probabil trecuseră deja douăzeci şi patru de ore de când nu se mai răsesese. Cearcănele lui erau mai vizibile acum decât înainte. Era clar foarte obosit.

Hainele lui, ca şi ale ei de altfel, erau murdare şi pline de sânge. Da, într-adevăr, sângele este un element de coeziune. Şi acesta nu este doar cazul rudelor. Sângele creează legături puternice, mistice, pentru toţi aceia pe care îi atinge.

Este şi cazul supravieţuitorilor unor accidente de avion, de tren, ai unor calamităţi naturale sau ai atacurilor teroriste, între care s-au legat apoi, datorită clipelor de groază trăite împreună, prietenii solide. Veteranii de război au întotdeauna un limbaj de neînţeles pentru ceilalţi, şi masacrul exploziei de la Oklahoma City, asasinatele din şcoli şi alte asemenea evenimente grave au adus laolaltă oameni care până atunci nu au avut nimic în comun, legând prietenii nezdruccinate.

Supravieţuitorii au întotdeauna o perspectivă similară. Legătura dintre ei este unică, deosebită, adeseori prost

interpretată sau înțeleasă, dar întotdeauna inexplicabilă pentru cei din afară.

Deoarece Tiel nu-i răspunsese la întrebare, Doctorul repetă:

—De ce ai venit înapoi?

—Pentru Sabra, îi răspunse ea. Nu mai rămăsese nici o femeie aici. M-am gândit că poate are nevoie de mine. Și...

Doctorul își cuprinse genunchii cu brațele, continuând s-o privească cu răbdare, așteptând să-și termine ideea.

—Nu-mi place să încep un lucru și să nu-l duc la bun sfârșit. Am fost aici când a început totul și am considerat că trebuie să rămân până la sfârșit.

De fapt, lucrurile nu erau atât de simple. Motivul pentru care se întorsese nu-i era clar nici ei însăși. Ea ar fi trebuit să se afle afară, să facă un reportaj live de la distanță, profitând de faptul că fusese în miezul evenimentelor.

—Ce căutai tu aici?

Întrebarea Doctorului o trezi la realitate.

—În Rojo Flats? Tiel râse. Eram în concediu. Îi povesti cum se îndrepta spre New Mexico și cum auzise de așa-zisa răpire la radio. L-am sunat pe Gully, care mi-a cerut să-l intervievez pe Cole Davison. În drum spre Hera, m-am rătăcit. Aveam nevoie la toaletă, așa că am oprit aici și l-am sunat pe Gully să-mi explice cum să ajung în oraș.

—De asta vorbeai tu la telefon când am intrat eu?

Tiel îl privi curioasă.

El ridică din umeri ușor.

—Te-am remarcat. Erai acolo, în spate, la telefon.

—Da? Aha.

Se priviră îndelung. Tiel se dezlipi cu greu de privirea lui, dar, după câteva secunde bune, continuă:

—Am închis telefonul și tocmai când cumpăram niște gustări pentru drum, au intrat Ronnie și Sabra.

– Hmm, asta e o poveste în sine.

– Așa noroc mai rar, mă gândeam... Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Tiel zâmbi amar. Vorba aia, ai grijă ce-ți dorești...

– Eu știu, spuse Doctorul și după câteva secunde adăugă: Știu acum...

De data asta, Tiel așteptă ca el să-și termine gândul. Probabil acum și el simțea aceeași tensiune pe care o simțise și ea mai devreme în așteptarea explicațiilor, căci mușchii brațelor i se încordară vizibil.

– După ce am aflat de trădarea soției mele, mi-am dorit ca ea să... Tăcu o clipă și apoi continuă: Eram așa de supărat încât doream ca ea să...

– Să sufere.

– Da, continuă el și oftă îndelung, parcă ușurat că în sfârșit putea să-și ia asta de pe suflet. Nu îi era ușor să se confeseze. Un bărbat ca el, care se confruntase zilnic cu situații critice, era obișnuit mai degrabă să acționeze decât să vorbească. Ca să ai curajul să te lupți cu un dușman atât de puternic precum cancerul, înseamnă să dispui de multă tărie, trăsătură de caracter care nu-i lipsea doctorului Bradley Stanwick. Vulnerabilitatea era incompatibilă, doar intolerabilă personalității lui.

Tiel se simți flatată că el își mărturisise slăbiciunea, dezvăluindu-i astfel o mică părticică din sufletul lui. Asta se datora și situației în care se aflau. Era ca o mărturisire pe patul de moarte. Poate că el considera că aceasta putea fi ultima lui șansă de a se elibera de vina pe care și-o asuma vizavi de boala soției sale.

– Dar cancerul de care a suferit nu a reprezentat pedeapsa pentru păcatul comis, îi spuse Tiel cu blândețe, și cu atât mai puțin o modalitate de răzbunare din partea ta.

–Știu. Logic, accept asta, dar în clipele cele mai cumplite ale vieții ei – și crede-mă că a fost un calvar –, ideea că eu am dorit în subconștient să se întâmple așa m-a obsedat.

–Așadar, acum te pedepsești singur renunțând să mai profesezi.

–Tu nu faci același lucru? replică el.

–Adică...

–Te pedepsești singură pentru că soțul tău a murit. Lucrezi ca o nebună ca să compensezi lipsa lui.

–Dar e caraghios!

–Oare?

–Da. Lucrez pentru că îmi place ceea ce fac.

–Dar n-o să fii niciodată mulțumită, nu?

O replică tăioasă îi amuți pe buze. Nu se gândise niciodată la ceea ce se afla în spatele ambiției ei. Nu-și permisesese niciodată să se gândească. Dar acum, când era confruntată cu această ipoteză, trebuia să recunoască adevărul. Întotdeauna fusese ambițioasă. Avea o personalitate puternică și înregistrase succese profesionale remarcabile. Își urmărea cu tenacitate scopurile și o dureau cumplit eșecurile. Munca o acaparase total. Nu existase altceva în afară de carieră care să ocupe un loc primordial în viața ei. Oare dorința ei unică și nebunească de a reuși era pedeapsa pentru acele cuvinte grele spuse la mânie? Oare sentimentul de vinovăție, pe care nu-l conștientizase până atunci, era motivația ambiției ei fără măsură?

Amândoi tăcură, pierduți în propriile gânduri, luptându-se cu demonii abia scoși la iveală.

–Și unde anume în New Mexico?

–Anume ce? Tiel se întorsese spre el. Aaaa, destinația mea. În Angel Fire.

–Am auzit de Angel Fire, dar n-am fost niciodată acolo.

—Aer de munte, pârauri și plopi. Cred că sunt verzi, nu argintii, dar am auzit că e frumos.

—Ai auzit doar? Adică nici tu n-ai mai fost acolo?

Tiel scutură din cap.

—O prietenă mi-a oferit apartamentul ei pentru o săptămână.

—Ai fi ajuns de mult acolo, dacă nu ai fi făcut imprudența de a-l suna pe Gully.

Tiel se uită la Sabra, apoi cercetă chipul aspru al Doctorului.

—Mi-ar fi părut rău să nu trăiesc ceea ce am trăit, zise ea, surprinsă de dorința bruscă de a-l atinge. Rezistă tentației, dar rămase cu ochii ațintiți în ochii lui. Se priviră îndelung.

Tiel tresări puternic când sună telefonul. Se împletici, ridicându-se cu greu de pe podea, urmată de Doctor. Ronnie puse mâna pe receptor.

—Domnul Calloway?

Așteptă răspunsul de la celălalt capăt al firului într-un răstimp care îi păru o eternitate. Tiel își reprimă din nou dorința de a-l atinge pe Doctor. Ar fi vrut să-l ia de mână și să-l strângă tare, așa cum fac doi oameni apropiați în așteptarea unor vești atât de importante.

În cele din urmă, Ronnie se întoarse spre ei sprijinind receptorul de piept.

—Calloway spune că a vorbit cu procurorul din Tarrant, nici nu știu ce district este asta, și au hotărât ca el și cei doi părinți să se întâlnească și să discute. Spune că dacă eu recunosc că am greșit și sunt de acord să merg la consiliere, s-ar putea să mi se ofere posibilitatea unei eliberări condiționate. Există această posibilitate.

Tiel izbucni fericită:

—Extraordinar!

—Înțelegerea e bună, Ronnie. În locul tău, aș fi de acord cu ea, îi spuse Doctorul.

—Sabra, tu ce zici?

Sabra nu răspunse și Doctorul aproape că o răsturnă pe Tiel când se repezi și îngenunche lângă fată.

—Este inconștientă!

—Vai, Dumnezeuule, strigă Ronnie. A murit?

—Nu, dar are nevoie urgentă de ajutor, băiete. U-R-G-E-N-T-Ă!

Tiel o lăsă pe Sabra în mâinile Doctorului și se apropie de Ronnie. Îi era teamă ca, în disperarea lui, să nu se sinucidă.

—Spune-i lui Calloway că ești de acord cu condițiile lui. Eu o să-i dezleg pe Cain, pe Juan și pe celălalt. Bine?

Ronnie privea disperat cum Doctorul o ridicase pe Sabra în brațe. Fata sângera puternic.

—Vai, Iisuse, vai, Dumnezeuule, ce am făcut!

—Lasă văicărelile pentru mai târziu, Ronnie, spuse Doctorul sec. Spune-i lui Calloway că ieșim.

Tânărul, năucit, începu să bolborosească ceva în receptor. Tiel luă repede o foarfecă, îngenunche lângă Cain și îi tăie banda adezivă din jurul gleznelor.

—Și mâinile?

Cain de-abia mai vorbea. Probabil că lovitura fusese foarte puternică.

—Când ajungi afară.

Tiel nu avea încredere în el și nu intenționa să-i dea ocazia să mai facă o dată pe eroul. Cain o privi cu răutate:

—Ai dat de belea, cucoană.

—Ca de obicei, replică Tiel și se întoarse spre cei doi mexicani.

Juan rezista cu stoicism durerii provocate de rana de la picior, dar privirea lui exprima ură. Tiel îi tăie banda

adezivă de la glezne. Vern făcuse treabă bună când îl legase.

Instinctiv, Tiel simțea o aversiune și mai mare pentru cel pe care-l porecliseră Doi. Ochii lui negri o priveau cu răutate și exprimau o nedisimulată poftă sexuală, aproape scabroasă, care trezi în Tiel o dorință imperioasă de a face un duș.

După ce se ocupă și de această sarcină, Tiel spuse:

– Doctore, ieși tu primul, și îi făcu semn să meargă spre ușă. Ești de acord, Ronnie?

– Da, da. Du-o pe Sabra la cineva care poate s-o ajute.

Tiel se duse la ușă și o ținu deschisă ca să poată ieși Doctorul. Sabra părea o păpușă de cârpă în brațele lui. Ronnie o mângâie drăgăstos pe păr și pe obraz și gemu de disperare, văzând că fata nu reacționează!

– Stai liniștit, Ronnie, trăiește încă, îl calmă Doctorul. O să se facă bine.

– Doctor Giles, îi transmise Tiel Doctorului atunci când acesta trecu pe lângă ea cu fata în brațe.

– Am înțeles.

Doctorul ieși și traversă în fugă parcare, purtând în brațe ființa aflată în stare de inconștiență.

– Ieși tu acum, îi spuse Ronnie lui Tiel.

Ea scutură din cap.

– Eu stau cu tine. Vom ieși împreună.

– N-ai încredere în ei? Întrebă băiatul cu un glas ascutit și subțire din cauza fricii. Crezi că agentul Calloway o să încerce să facă ceva?

– N-am încredere în ei. Ea arată cu capul spre cei trei ostatici. Lasă-i pe ei să iasă înaintea noastră.

Ronnie ezită preț de o clipă.

– Bine. Acum, tu. Cain. Du-te.

Agentul FBI, încă zăpăcit de lovitură, se îndreptă greoi spre ușă; Tiel o ținu deschisă pentru el. Asta era pentru

el mai jignitor și mai dureros decât cele două lovituri primite în cap. Fără îndoială, îi era jenă de colegii lui, și mai ales de Calloway.

Ronnie așteaptă până când Cain fu luat pe sus de o echipă de asistenți de la Salvare, după care le făcu semn lui Juan și lui Doi să se îndrepte spre ușă.

— Voi, ieșiți acum.

După ce încercaseră de două ori să scape, acum lăsau impresia că nu se grăbesc să iasă. Merseră încet spre ușă, sușotind între ei în spaniolă.

— Haide, spuse Tiel, nerăbdătoare să-i vadă plecați. Abia aștepta să iasă și să afle cum se simțea Sabra.

Juan mergea înainte, șchiopătând vizibil. În pragul ușii avu o ezitare și cercetă rapid parcare. Tiel observă că Doi mergea în spatele lui Juan, lipit de el, de parcă l-ar fi folosit ca pe un scut. Trecură pragul.

Tiel se întorsese să vorbească cu Ronnie, când, dintr-o dată, fațada magazinului fu invadată de o lumină orbitoare. Cei din echipa antitero se apropiiau amenințător. Tiel constată cu surprindere că erau mult mai mulți decât i se păruse atunci când se dusesese să vorbească cu agentul Calloway.

Ronnie înjură și se ascunse după teighea. Tiel țipă; nu de frică, ci de furie.

În mod inexplicabil, polițiștii îi înconjurară pe Juan și pe Doi și le strigară să se întindă cu fața la pământ. Juan, care era rănit, nu avu încotro și se conformă. Pur și simplu se prăbuși.

Neținând cont de avertismente, Doi o luă la fugă, dar fu prins imediat și trântit la pământ. Înainte ca Tiel să se dezmeticească, totul luă sfârșit. Cei doi mexicani fură imobilizați și luați de echipa antitero.

Luminile se stinseră la fel de brusc, precum se aprinseseră.

—Ronnie? Numele băiatului se auzi dintr-o portavoce. Ronnie? Domnișoară McCoy? Era Calloway. Nu vă speriați. V-ați aflat lângă doi oameni foarte periculoși. I-am văzut pe casetă și i-am recunoscut. Sunt căutați de autorități și aici, și în Mexic. De asta doreau ei atât de mult să scape. Dar acum am pus mâna pe ei. Sunteți în siguranță, puteți ieși.

În loc să se calmeze în urma informației primite, Tiel se înfurie și mai tare. Cum au îndrăznit să nu o prevină despre pericol!? Doar că acum nu avea timp să-și exprime mânia. Va discuta despre asta ceva mai târziu cu Calloway și cu ceilalți.

Încercând să-și recapete calmul, ea i se adresă lui Ronnie:

—I-ai auzit. Totul este în ordine acum. Toată agitația asta și echipa antitero nu erau pentru tine. Hai să mergem!

Ronnie era, în ciuda încurajărilor, încă speriat și neîncrezător. Oricum, nu se mișcase de după tejghea.

Dumnezeule, te implor, să nu care cumva să fac o mare greșală tocmai acum, se rugă Tiel. Nu putea să-l bruscheze, dar trebuia să-l determine într-un fel să iasă afară și să se predea.

—Cred că ar fi mai bine dacă ai lăsa aici pistoalele, ce zici? Pune-le pe tejghea. Pe urmă, ieși afară cu mâinile sus; așa ei vor ști că nu ai mințit când ai spus că vrei să se termine cu tot circul ăsta. Ronnie nu se mișcă. Părea obosit și înfrânt. Nu, nu înfrânt, se corectă ea. *Dacă el consideră situația în care se află o înfrângere, s-ar putea să nu mai vrea să iasă. Probabil că el se gândea acum la variantele și alternativele lui.*

—Ai procedat nemaipomenit, Ronnie. Te-ai opus lui Russell Dendy și FBI-ului și foarte bine ai făcut. Ai câștigat!

Voi n-ați dorit decât să vă asculte cineva și să fie cinstit cu voi. Și ați reușit. Ați realizat ceva.

Ronnie o privea. Ea îi zâmbi, sperând să nu îi pară nesinceră, prefăcută, așa cum se simțea de fapt.

— Pune odată armele alea jos și hai să mergem. Te țin eu de mână, dacă vrei.

— Nu, nu. Ies singur.

Puse pistoalele pe tejghea; în timp ce Ronnie își ștergea palmele umede de jeanși, Tiel răsuflă ușurată.

— Ia-o înainte. Eu vin imediat în spatele tău.

Tiel avu o ezitare, îngrijorată de armele pe care el putea oricând să pună mâna. Oare se prefăcuse sau chiar avea de gând să se predea?

— Bine. Plec. Vii și tu?

Ronnie își umezi buzele rănite.

— Da.

Ea se întoarce îngrijorată spre ușă, o deschise și păși afară. Cerul nu mai era acum negru, ci de un cenușiu-închis. Contururile vehiculelor și siluetele oamenilor se profilau bine în acest fundal. Atmosfera era deja sufocantă și doar un vânt ușor răscolea nisipul, atingându-i blând fața.

Tiel mai făcu câțiva pași, după care privi înapoi. Ronnie ținea mâna pe ușă, gata s-o deschidă. Nu se vedea nici o armă în mâna lui. *Să nu faci nimic rău acum, Ronnie. Ești liber să mergi acasă.*

Pe Tiel o întâmpinară Calloway, Davison, Gully și șeriful Montez.

Și Doctorul. Era acolo, stând puțin mai retras față de ceilalți, cu umerii săi lați și cu părul fluturându-i în vânt.

Cu coada ochiului, Tiel observă echipa antitero care îl obliga pe Doi să intre într-o dubă. Portiera fu trântită cu zgomot și mașina plecă în trombă din parcare, cu un

scârțâit puternic de roți. Juan fusese pus pe o targă, iar doi asistenți îi acordau primul ajutor.

Tiel își întoarse privirea de la el, dar nu pentru mult timp. Mexicanul începuse să se lupte cu un asistent care voia să-i facă o injecție în mâna încătușată. Ca un nebun în cămașă de forță, se zvârcolea, dând haotic din mâini. Gura i se mișca și i se puteau ghici cu ușurință cuvintele pe buze. Ceva era anormal, dar Tiel nu-și dădea încă seama ce anume.

Apoi înțelese că el urla în limba engleză.

De unde până unde?, se întrebă ea prosteste, *parcă nu vorbea decât spaniola.*

Mai mult, cuvintele nu aveau nici un sens, pentru că el striga cât îl ținea gura:

—Are o pușcă! Uite! Omul acela! Vai, Dumnezeule, nu!

Tiel auzi cuvintele cu o secundă înainte ca Juan să sară de pe targă, să se arunce peste acel bărbat și să-l doboare la pământ.

Asta nu înainte ca Russell Dendy să tragă un foc de armă cu pușca de vânătoare.

Tiel auzi zgomotul de sticlă spartă, se roti rapid și văzu cum cădeau cioburile de sticlă pe Ronnie. Nu-și putea aminti dacă țipase sau nu. Nu-și amintea nici că străbătuse înapoi distanța până la intrarea în magazin într-o fugă și nici că se lăsase în genunchi și în mâini, cu toată sticla spartă de acolo.

Își amintea însă că Juan striga, ca să-și salveze viața:

—Sunt agentul Martinez de la Finanțe și lucrez sub acoperire! Sunt Martinez, de la Finanțe, și lucrez sub acoperire!

capitolul 15

Antibioticul pe care i-l injecta asistenta îi provoca usturime. Cioburile perforaseră pantalonii, care-i erau acum tăiați deasupra genunchilor.

Tiel nu observase tăieturile decât în clipa în care asistenta de la Salvare începu să-i extragă cioburile cu o pensetă fină. Abia atunci începuse să o doară. Dar nu era o durere puternică. Pe Tiel o interesa mai degrabă ceea ce se petrecea în jurul ei, decât rănilor superficiale pe care le avea.

Stând pe o targă – deoarece refuzase să urce în ambulanță – Tiel încerca să privească în spatele femeii care o îngrijea. În lumina zorilor abia ivite, farurile celor aproximativ zece mașini de poliție și de salvare produceau un amestec amețitor de lumini colorate. Personalul medical, care nu se grăbise să-l ajute pe Ronnie, se ocupa acum de ea, de agentul Martinez de la Finanțe și de Cain.

Presei i se interzisese accesul în imediata apropiere a zonei de operațiuni, dar elicopterele cu reporterii de la știri zumzăiau deasupra scenei de „luptă” ca niște imense insecte obraznice. Un convoi cu mașini de televiziune era parcat într-o zonă stâncoasă, de unde se putea vedea depresiunea cunoscută sub numele de Rojo Flats. Razele soarelui, care răsărise nu demult, se reflectau în antenele de pe acoperișul caselor din împrejurimi.

În mod obișnuit, Tiel McCoy s-ar fi bucurat nespus de o asemenea priveliște. Scena asta ar fi fost în elementul ei. Acum însă privea prin obiectivul camerei video și în reportajul ei live, dar nu simțea nici o urmă de adrenalină.

Încercase să comenteze în maniera ei tipică, plină de entuziasm, deși era și ea conștientă că prestația de acum era departe de stilul ei. Spera însă ca telespectatorii să nu observe acest lucru sau, în cazul în care ar fi observat, să pună lipsa ei de vervă pe seama coșmarului prin care trecuse.

Reportajul se desfășura totuși pe un fundal dramatic. Tiel strigase de durere, din păcate în microfon, în timp ce elicopterul se ridica de la sol, pentru a-l duce pe Ronnie Davison la cel mai apropiat centru medical. O echipă de intervenție aștepta acolo să-l ia în primire pe rănit. Curentul puternic, creat de palele elicopterului, îi umpluse ochii de nisip, iar Tiel încercă să-și ascundă lacrimile sub acest pretext.

Imediat ce încheie rezumatul evenimentelor petrecute în ultimele șase ore, ea îi dădu microfonul lui Kip, care o sărută pe obraz exclamând: „Grozav!” Kip se grăbi să filmeze, profitând de accesul exclusiv pe care îl avea la locul acțiunii, datorită lui Tiel.

Doar după ce își termină reportajul, Tiel consimți să-i fie examinate palmele și genunchii însângerați.

— Probabil că știi ceva, i se adresă ea asistentei medicale.

— Scuzați-mă, domnișoară McCoy, dar nu știu nimic.

— Sau nu vrei să vorbești.

— Nu știu nimic, repetă femeia și puse la loc capacul sticlutei cu dezinfectant.

— Chiar ar trebui să mergeți la un spital ca să se uite cineva la mâinile dumneavoastră. S-ar putea să mai fi rămas niște cioburi, adăugă ea.

— N-au mai rămas. Mă simt bine. Tiel sări de pe targă. O usturau genunchii, dar disimulă grimasa de durere în fața asistentei. Mulțumesc.

– Tiel, cum te simți? Gully venea plin de nervi spre ea. Nemernicii ăștia nu m-au lăsat să trec, decât după ce s-au ocupat de mâinile și genunchii tăi. Caseta e extraordinară, fetițo. E opera ta de artă. Dacă n-o să-ți aducă postul ăla de la *Nine Live*, înseamnă că nu mai există dreptate pe lume.

– Ai auzit cumva cum se simte Ronnie?

– Nu.

– Dar Sabra?

– Nimic, de când cowboy-ul acela a dus-o la doctorul Giles și au plecat cu elicopterul.

– Că tot veni vorba, Doctorul este pe aici?

Gully nu o auzi. El scutură din cap și bodogăni:

– Aș fi vrut să pun eu mâna pe Dendy. Îți garantez că l-aș fi făcut să-și dorească moartea.

– Presupun că l-au arestat.

– Șeriful a ordonat oamenilor lui să-l bage la zdup.

Deși văzuse totul cu ochii ei, lui Tiel nu-i venea să creadă că Dendy trăsesese în Ronnie Davison.

– Nu știu cum de s-a putut întâmpla asta, îi mărturisi ea lui Gully.

– Nimeni nu i-a dat lui atenție. L-a păcălit pe Calloway. Plângea, își frângea mâinile. E clar că ne-a păcălit. A reușit să ne convingă că își recunoaște greșelile și că nu dorea decât ca Sabra să scape sănătoasă. Ticălos mincinos!

Tiel nu se mai putu stăpâni și izbucni în lacrimi:

– Este greșeala mea, Gully. Eu i-am garantat lui Ronnie că va fi în siguranță când va ieși din magazin; i-am promis că, dacă se predă, n-o să pățească nimic.

– Dar asta i-am promis cu toții, domnișoară McCoy.

Tiel se întoarse furioasă spre cel care vorbea:

– Sunt foarte supărată pe dumneata, domnule Calloway.

– După cum ți-a spus și colegul dumitale, Dendy m-a păcălit. Nimeni nu și-a închipuit că are o armă la el.

—Nu e vorba doar de asta. Ai fi putut să mă previi în legătură cu Huerta, atunci când am ieșit cu fetița.

—Și, dacă ai fi știut cine era, ce-ai fi făcut?

Ce-ar fi făcut? Habar n-avea, dar oricum nu asta era important.

—Știai că Martinez este agent la Finanțe?

Calloway o privi cu tristețe:

—Nu. Am crezut că e unul dintre oamenii lui Huerta.

Amintindu-și cum bărbatul acela rănit se aruncase asupra lui Dendy, Tiel remarcă:

—A făcut un lucru extraordinar. Nu numai că s-a lăsat deconspirat, dar și-a riscat și viața. Dacă un singur trăgător ar fi reacționat rapid... Se scutură la gândul că trupul agentului ar fi putut fi ciuruit de colegii lui.

—M-am gândit la asta, recunosc Calloway îngândurat. Vrea să-ți vorbească.

—Mie?

—Ești pregătită?

Calloway o conduse la altă ambulanță, punând-o între timp la curent cu starea în care se afla Martinez.

—Glonțul i-a trecut prin coapsă, fără să atingă vreun os sau vreo arteră. A fost de două ori norocos în noaptea asta. Calloway o ajută să urce în ambulanță pe ușa din spate.

Fașa improvizată pe care i-o pusese Doctorul fusese înlocuită cu un bandaj sterilizat. Tricoul plin de sânge zăcea alături. La vederea lui, Tiel simți cum i se strânge inima. Își aminti de mâinile Doctorului, care bandajau rana pe care chiar el o provocase.

Martinez era conectat la aparate și i se făcea și o transfuzie de sânge, dar era conștient.

—Domnișoară McCoy.

—Agent Martinez. Ești un bun profesionist. Ne-ai păcălit pe toți.

Martinez zâmbi, arătându-și dinții albi și frumoși pe care Tiel îi remarcase de la bun început.

—Ăsta este scopul oricărui agent care lucrează sub acoperire. Slavă Domnului că s-a păcălit și Huerta. Am intrat în banda lui încă din vara trecută. Azi-noapte a trecut frontiera un camion plin cu oameni.

—A fost găsit în urmă cu o oră, îi informă Calloway. Ca de obicei, condițiile de transport erau deplorabile. Cei închiși în camion s-au bucurat că au fost luați în custodie, considerându-se salvați.

—Huerta și cu mine eram pe cale să-i vindem unui fermier din Kansas. Huerta urma să fie arestat imediat după tranzacție. Ne-am oprit aici ca să mâncăm ceva.

Bărbatul ridică din umeri, ca și cum ar fi vrut să spună că asta era tot. Restul îl știa și ea.

—Sunt bucuros că n-am intrat cu arme în magazin. Le lăsasem în mașină — ceea ce nu făceam de obicei. Avem un motiv serios să mulțumim destinului. Dacă Huerta ar fi fost înarmat, lucrurile s-ar fi sfârșit prost.

—O să ai necazuri?

El zâmbi din nou.

—Sper ca FBI-ul să mă dea dispărut. Dacă o să mă mai întâlnești vreodată, probabil că n-o să mă mai recunoașteți.

—Înțeleg. Încă o întrebare, de ce ai încercat să iei copilul?

—Huerta voia să-l atace pe Ronnie și să-l anihileze. M-am gândit să-i distrag atenția. De fapt, mi-era teamă că îi va face rău copilului. Era singura modalitate de a-l salva.

Tiel se înfioră, gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla.

—Dar te-ai comportat cam dur cu Cain.

—M-a recunoscut, spuse Martinez. Am lucrat împreună la un caz cu vreo doi ani în urmă. N-a avut prezența de spirit să-și țină gura. Era cât p-aci să mă dea de gol de câteva

ori. A trebuit să-l fac să tacă. Uitându-se la Calloway, adăugă: Cred că are nevoie de niște cursuri de specializare la Quantico.

Tiel își ascunse zâmbetul.

—Ar trebui să-ți mulțumim pentru actele dumitale de curaj, domnule Martinez. Îmi pare rău că ai fost rănit.

—Tipul acela — Doctorul —... un om minunat! A făcut exact ceea ce trebuia să facă. În locul lui, aș fi procedat la fel. Aș vrea să-i transmit că nu-i port pică.

Calloway spuse:

—A plecat deja.

Ascunzându-și dezamăgirea, Tiel strânse ferm mâna lui Martinez în ciuda durerii ascuțite care îi săgetă palma. Coborî din ambulanță, iar Gully o aștepta. După ce ambulanța plecă, veniră la ei Vern și Gladys.

Se vedea că dăduseră o raită pe la automobilul lor, erau îmbrăcați altfel și păreau vioi și proaspeți, de parcă tocmai s-ar fi întors dintr-un sejur de două săptămâni într-o stațiune balneară. Tiel îi îmbrățișă pe rând.

—N-am vrut să plecăm fără să-ți dăm adresa noastră și să ne promiți că vom ține legătura. Gladys îi întinse o bucată de hârtie pe care era scrisă adresa lor din Florida.

—Vă promit. Vă continuați luna de miere?

—După ce ne oprim în Louisiana ca să-mi văd fiul și nepoții, spuse Vern.

—Care sunt cu siguranță cei mai leneși și mai zăpăciți copii din lume, zise Gladys.

—Ei, Gladys, protestă Vern.

—Dar nu spun decât adevărul, Vern. Sunt niște bătărași, știi doar. Apoi, Gladys își șterse discret lacrimile care-i apăruseră la ochi. Sper din tot sufletul ca tinerii să depășească toate momentele grele. Sunt foarte îngrijorată și abia aștept să aflu că sunt toți trei sănătoși.

—Și eu. Tiel strânse mâna micuță a lui Gladys.

—A trebuit să dăm niște declarații șerifului, apoi agenților FBI. Le-am spus că nu ne-am putut abține să nu-l lovim pe nenorocitul ăla de Cain cu conserva aia de chili. Prea a fost un idiot, zise Vern.

Gully rânji. Calloway se crispă, dar nu făcu nici un comentariu.

—Donna a acaparat toate camerele TV, spuse Gladys cu pică. Dacă o asculți, ai senzația că ea a fost eroina poveștii.

Vern băgă mâna în punga de plastic, scoase micuța casetă video și o puse în palma lui Tiel.

—Să nu uiți de asta, îi șopti el.

Adevărul era că Tiel uitase complet de caseta înregistrată pe camera video a celor doi bătrâni.

Gladys îi șopti pe furiș:

—Ne-am strecurat înapoi în magazin ca să o luăm.

—Vă mulțumesc pentru tot. Tiel se emoționează din nou, atunci când bătrânii își luară la revedere și se îndreptară spre mașină.

—Lună de miere? întrebă Gully, în timp ce bătrâneii se îndepărtau.

—Au fost grozavi. O să-mi fie dor de ei.

El o privi uimit.

—Tu te simți bine?

—Da. De ce întrebi?

—Pentru că te porți cam ciudat.

—N-am dormit toată noaptea. Îndreptându-și umerii, Tiel luă poziția pe care o adopta atunci când urma să fie filmată și se întoarse spre Calloway: acum presupun că aveți o mulțime de întrebări și pentru mine.

În duba FBI, Calloway o servi cu cafea și cu burrito, duse de asistentele sociale de la biserica baptistă. Lui Calloway îi trebui o oră ca să consemneze toate informațiile pe care Tiel i le spuse dintr-o răsufare.

–Cred că este suficient pentru moment, domnișoară McCoy. Îți vom mai pune niște întrebări ceva mai târziu.

–Înțeleg.

–Nu m-ar mira dacă procurorul te va ruga să fii de față când ne vom întâlni pentru a discuta acuzațiile aduse lui Ronnie Davison.

–*Dacă* vă veți întâlni, spuse ea cu voce joasă.

Agentul FBI își feri privirea simțindu-se vinovat în mare măsură pentru ceea ce se întâmplase. Recunoscuse faptul că fusese indus în eroare de comportarea lui Russell Dendy. Nu observase că acesta se dusesse la elicopterul cu care venise și că luase de acolo o armă de vânătoare. Dacă Ronnie ar muri, Calloway ar trebui să răspundă pentru cele întâmplate.

–Ai vreo veste proaspătă în legătură cu starea lui Ronnie?

–Nu, răspunse Calloway. Tot ce știu este că trăia atunci când l-au urcat în elicopter. N-am mai aflat nimic despre el. Fetița se simte bine. Sabra nu și-a revenit total, dar este mai bine decât mă așteptam. A primit sânge suficient.

–Dar unde a dispărut domnul Cole Davison?

–L-au lăsat să-l însoțească pe Ronnie. Era... ei, bine, cred că îți dai seama.

Tăcură câteva clipe. În cele din urmă, Calloway îi făcu semn să iasă din mașină.

–La revedere, domnule Calloway.

–Domnișoară McCoy? Tiel întoarse capul. Agentul special părea stânjenit de ceea ce dorea să-i spună. Cred că a fost un adevărat coșmar pentru dumneata, dar sunt recunoscător că am avut acolo, înăuntru, pe cineva atât de echilibrat. I-ai ajutat pe toți să-și păstreze cumpătul și ai acționat cu foarte mult calm.

–Eu nu sunt un om deosebit, domnule Calloway. Poate, doar, cu mai mult temperament, spuse ea cu un

zâmbet trist. Dacă n-ar fi fost Doctorul... Ți-a dat vreo declarație?

– Declarația i-a luat-o șeriful Montez.

Calloway îi făcu semn în direcția șerifului Montez, pe care ea nu-l observase și care stătea sprijinit de dubă. El duse mâna la pălărie, salutând-o politicos, dar se prefăcu că nu înțelege întrebarea nerostită în legătură cu Doctorul.

– Primarul nostru vă invită la un motel din zonă. Nu este tocmai ca la Ritz, o avertiză el cu un chicotit, însă sunteți binevenită oricât veți dori.

– Mulțumesc, dar mă întorc în Dallas.

– Ba nu te întorci în Dallas acum. Gully venise împreună cu Kip. Mergem la elicopter să dăm caseta asta editorului pentru prelucrare.

– Vin și eu. Sper că vei trimite pe cineva după mașina mea.

Gully dezaprobă cu un gest din cap, înainte ca Tiel să-și termine fraza.

– Nu e loc decât pentru două persoane, iar eu trebuie să mă întorc. Nici nu vreau să mă gândesc ce mi-a făcut nebunul ăla cu cercei în sprâncene în birou. Tu acceptă invitația primarului. O să trimitem elicopterul după tine mai târziu, împreună cu cineva care să-ți aducă mașina la Dallas. Și, pe lângă toate astea, miroși urât. Nu cred că ți-ar strica un duș.

– Dar știu că te pricepi s-o întorci din condei atunci când trebuie, zise Tiel supărată.

Fără alternativă și, în plus, prea obosită să continue discuția în contradictoriu, Tiel se resemnă. Au mai stabilit doar momentul și locul de unde avea să o ia elicopterul, șeriful Montez promițându-i că o va duce chiar el acolo. Gully și Kip și-au luat la revedere și s-au grăbit spre elicopterul care îi aștepta.

Calloway îi întinse mâna.

—Mult noroc, domnișoară McCoy.

—La fel și dumitale.

Tiel dădu mâna cu agentul, iar când el încercă să și-o retragă, ea i-o reținu.

—Ai spus că ești bucuros că m-am aflat acolo, spuse ea, arătând spre magazin. La rândul meu, îți mărturisesc că am fost bucuroasă că dumneata ai condus acțiunea, domnule Calloway. Și Tiel spuse asta cu sinceritate. Avuseseră noroc cu toții că el a fost cel însărcinat cu rezolvarea acelei situații delicate. Poate că altcineva n-ar fi fost în stare să dezamorseze criza într-un mod atât de înțelept.

Complimentul îl făcu să se simtă jenat.

—Mulțumesc, spuse el pe un ton reținut, apoi se întoarse și intră în duba FBI.

Șeriful Montez luă bagajele lui Tiel și le puse în portbagajul mașinii lui de patrulă.

—Pot să-mi conduc mașina, șerifule, încercă ea să protesteze.

—Nu e cazul. Ești mult prea obosită și mi-e teamă că o să adormi la volan. Nu-ți face griji pentru mașină, o să trimit un coleg de-al meu să o aducă. O s-o parcam în fața biroului nostru.

În mod surprinzător, Tiel râsuflă ușurată, măcar acum, măcar o dată nu mai trebuia să preia controlul și să ia hotărâri.

—Mulțumesc.

Drumul până la motel fu scurt. Erau șase camere, toate cu ușile vopsite în portocaliu, umbrite de un parasolar.

—Nu e nevoie să mai mergi la recepție. Ești singurul client. Montez coborî de la volan și veni lângă ea ca să o ajute.

Șeriful avea cheia de la cameră și îi deschise ușa. Aerul condiționat era deja pornit. Aparatul huruia puternic, iar una dintre piese păcănea din când în când, dar sunetele nu o deranjau. O vază plină cu flori, un coș cu fructe proaspete și ceva de mâncare o așteptau pe măsuta din cameră.

– Doamnele de la biserica catolică nu se lasă mai prejos față de cele de la biserica baptistă, glumi șeriful.

– Sunteți toți foarte drăguți.

– Ne face plăcere, domnișoară McCoy. Dacă nu erai dumneata, lucrurile ar fi fost într-adevăr dramatice. Nimeni de aici nu și-ar fi dorit ca Rojo Flats să apară pe hartă ca un loc unde s-a petrecut un masacru. Atinse borul pălăriei în semn de salut în timp ce se retrăgea. Înainte de a ieși îi spuse: În caz că dorești ceva, sună la recepție. Altfel nu te va deranja nimeni. Odihnă plăcută. O să trec mai târziu pe aici.

În mod obișnuit, primul lucru pe care îl făcea Tiel când intra într-o cameră era să deschidă televizorul. Era absolut dependentă de știri. Chiar dacă nu privea spre ecran, avea mereu televizorul deschis pe postul de știri. Adormea și se trezea ascultând știrile.

De data asta, trecu pe lângă TV fără să-l observe și își duse geanta cu cosmetice în mica baie. Cabina de duș era înghesuită, dar apa fierbinte o relaxă. Se săpuni și își șamponă părul, lăsând apoi jetul de apă să-i maseze trupul obosit. Se rase pe picioare, ocolind rănila de pe genunchi. Își uscă puțin părul, apoi se aplecă peste chiuvetă și se spălă pe dinți. Se simțea înviorată, dar tot nu putea să-și alunge sentimentul de tristețe care o încerca, aparent inexplicabil. Se întreba de ce? În fond, realizase cel mai bun reportaj din viața ei. *Nine Live* îi aparținea, nu avea nici un dubiu în privința asta, Gully îi confirmase. Ar fi trebuit să danseze de fericire. Unde dispăruse euforia

pe care o simțea atunci când făcea un reportaj bun? Starea ei de spirit era la fel de „răsufată“ ca o șampanie destupată în urmă cu trei zile.

Lipsa de somn. Asta era. După ce va dormi câteva ore, va fi ca nouă. De fapt, va redeveni ea însăși. Cu bateriile reîncărcate, gata de muncă.

Se întoarse în cameră, scoase din valiză un sutien și niște chiloți, îi îmbrăcă, puse ceasul să sune și se îndreptă spre pat. Cearșafurile erau albe și moi. Pentru o clipă se gândi că le-ar putea păta cu sânge de la palmele și genunchii loviți, dar era prea obosită să mai facă ceva.

În clipa aceea auzi o bătaie în ușă. Crezu inițial că e un păcănit de la aerul condiționat, dar când bătaia se repetă, se duse să deschidă.

capitolul 16

Doctorul intră în cameră, închise ușa în urma lui, își scoase ochelarii de soare și îi puse pe măsută, împreună cu pălăria, lângă coșul neatins cu bunătăți aduse de doamnele de la biserica catolică.

Se bărbierise și mirosea a săpun. Purta o pereche destul de veche, dar curată, de jeanși Levi's, o cămașă albă, o curea de piele și cizme de cowboy.

Tiel nu se mai gândi la nimic și se aruncă în brațele lui. Sau el se aruncase în brațele ei? Ea nu-și mai amintea cine făcuse primul gest. Și, oricum, nu mai avea importanță cine ce făcuse. Important era că el o ținea strâns în brațe. Lacrimile pe care nu și le putea stăvilii îi îmbibau Doctorului cămașa. Îi prinse ceafa cu palma lui lată și-i culcă obrazul pe pieptul lui ca să-i domolească hohotele de plâns.

—A murit? Ai venit să-mi spui că Ronnie a murit?

—Nu, nu de asta am venit. N-am noutăți despre Ronnie.

—Cred că ăsta e un semn bun.

—Așa sper și eu.

—Nu-mi venea să cred și nici acum nu pot crede, Doctore. Zgomotul ăla. Zgomotul ăla asurzitor, oribil. Și, pe urmă, când l-am văzut întins acolo, nemișcat, peste toate cioburile alea, plin de sânge...

—Ssst, liniștește-te, nu s-a întâmplat nici o nenorocire.

Cuvintele liniștitoare le rosti cu gura lipită de cămpla ei. Apoi tăcu și Tiel simți cum buzele lui îi sărutau pleoapele. Tiel ridică fruntea și îl privi printre lacrimi. Atingându-i fața, ea gemu încetișor, copleșită de dorință.

Buzele lui, insistente și flămânde, le desfăcură fără nici o împotrivire pe ale ei. Limba lui preluă cu autoritate inițiativa. Măinile lui Tiel i se încleștară de ceafă. Apoi își plimbă degetele prin părul lui și se supuse acelui sărut brutal, ce trăda dorința nestăvilită de a o poseda. Tiel fu străbătută de un fior puternic și simțurile ei se treziră la viață. Intensitatea dorinței care o cuprinse o sperie. Ca o adolescentă la prima ei întâlnire, era uimită și uluită de tumultul simțurilor, încântată, copleșită, temătoare, dar plină de dorință.

Catarama lui îi atinge abdomenul, dar senzația nu era neplăcută. Metalul rece se încălzise de pielea goală dintre sutien și chiloți. Puternice și sigure, mâinile lui îi cuprinseră șoldurile și o traseră mai aproape de el. Buzele lui coborâră de-a lungul gâtului. Tiel își lăsă capul într-o parte, iar el îi sărută și îi mușcă ușor lobul urechii. Suspinând, Tiel se răsuci ușor oferindu-și gâtul și umărul spre a fi sărutate. Ridicându-i părul, el o sărută pe ceafă. Atingerea ușoară îi provocă fiori de plăcere ce se răspândiră de-a lungul spinării.

Ajunsă cu spatele la el, ea se sprijini de pieptul lui lat. Bărbatul îi cuprinse sânii cu palmele, după care mâinile lui coborâră până la șolduri, unde se opriră. Dominat de dorință, trupul lui Tiel se ondulă ațățător. Prinzând curaj, el își strecură mâna jos, între coapsele ei fierbinți: „Tiel“, îi murmură numele, apoi întoarse capul și îi căută buzele.

Se sărutară, în timp ce degetele lui continuau să o mângâie, să o exploreze. Tiel se ridică pe vârfuri și se lipi de el, culcându-și obrazul pe umărul lui. Dorea să fie cât mai aproape de el. Apoi, întorcându-se brusc, ea se undui pe pieptul lui. Bărbatul gemu excitat, o prinse de fese și o ridică aproape de mijlocul lui. Se potriveau ca două piese de puzzle. Perfect. Uimitor. Tiel ridică un picior

și îl puse pe șoldul lui. Excitat la maximum, el îi strivi gura cu buzele, apoi o luă în brațe și o așeză pe pat, acoperind-o cu trupul lui.

El îi îndepărtă șuvițele de păr, eliberându-i fața. Ochii lui, plini de dorință, o priviră îndelung.

—Nu știu ce îți place la mine.

Glasul lui era aspru, mai aspru decât de obicei, și Tiel își dori să-i simtă asprimea pe piele.

Vârful degetului ei îi atinse sprânceana, apoi nasul și descrie conturul buzelor lui.

—Îmi plac, zise Tiel ușor derutată.

—Ce vrei să fac eu?

O clipă, ei îi fu teamă că va începe din nou să plângă. Emoția îi blocase respirația, dar reuși să se controleze.

—Convinge-mă că trăiesc, Doctore.

El îi descheie sutienul și îi sărută sânii pe rând, așăptător, mângâindu-le sfârcurile cu limba. Pe Tiel o cuprinse un freamăt și se simți copleșită de dorință.

Când buzele lui îi cuprinsesă sfârcul, Tiel nu mai reuși să-și controleze trupul care se arcui în așteptarea plăcerii. Bărbatul gemu excitat când ea îi atinse sexul cu mânu.

Apoi se ridică de pe pat și își scoase grăbit hainele. Tiel îl privi. Avea mușchii frumos reliefați, abdomenul plat, iar bărbăția lui se etala cu agresivitate.

În clipa în care el puse un genunchi pe pat, Tiel se ridică. Degetele ei mângâiară membrul fierbinte și dur. Fără urmă de pudoare, el îi permise să-l privească.

Tiel îi prinse apoi șoldurile cu mâinile și îl trase aproape; capul ei îi atinge pieptul, iar penisul lui se odihnea între sânii ei.

După o clipă, el gemu incapabil să se mai țină, o culcă ușor pe spate, se aplecă peste ea și îi acoperă chiloșii. O clipă o privi admirativ, apoi se aplecă și o sărută chiar

deasupra părului pubian. Sărutul excitant o făcu să se apropie de el coplesită de dorință.

Coapsele i se desfăcură, bărbatul o trase spre el și o penetra.

*

Zăceau goi, epuizați de senzațiile trăite. Aparatul de aer condiționat răcise camera, dar pielea lor era încă fierbinte.

Tiel stătea întinsă peste el, cu un genunchi strecurat între coapsele lui. El respira regulat și îi mângâia ușor părul.

— Am crezut că te-a durut, că am fost prea brutal.

— Ce tot spui? murmură ea.

— Ai strigat.

Da. La prima zvâcnire. Își amintea acum. Întoarse capul și-și frecă nasul de pieptul lui.

— Pentru că mi-a fost bine.

Brățele lui o înconjură strâns.

— Și mie. Ceea ce faci tu...

— Ce anume?

— Lucrul ăla.

— Eu nu fac nimic.

El deschise ochii și zâmbi.

— Ba da, faci.

— Da?

— Hmmm. Și e formidabil.

Roșind, își puse din nou obrazul pe pieptul lui.

— Sunt epuizată.

— Și eu.

— Dar nu vreau să dorm.

— Nici eu.

Mai trecură câteva clipe de beatitudine. Apoi Tiel puse mâinile pe pieptul lui și-și sprijini bărbia de ele.

— Doctore?

–Hmmm.

–Ai adormit? Pot să te întreb ceva?

–Sigur.

–Ce facem noi acum? Ce se întâmplă cu noi?

El deschise un ochi și o privi.

–Vrei să încep cu denumirea științifică, toată vorbăria politicoasă, sau merge și în argou?

Ea se încruntă.

–Voiam să spun...

–Știu ce voiai să spui.

Deschise și al doilea ochi și își ridică capul pe pernă ca să o privească mai bine.

–Facem exact ceea ce ai spus tu mai devreme, Tiel. Ne convingem unul pe celălalt că trăim. Nu este un lucru neobișnuit ca oamenii să-și dorească să facă dragoste după o experiență în care au fost aproape de moarte. Sau după ce-și amintesc de faptul că sunt muritori. Ai auzit cred de persoane care fac sex după ce participă la înmormântări. A face dragoste este până la urmă o confirmare a faptului că trăiești.

–Adevărat? Să știi că este cea mai fantastică manifestare a instinctului de supraviețuire pe care o știu.

El chicoti. Tiel tăcu, gânditoare, apoi suflă ușor peste pieptul lui.

–Asta a fost deci, de fapt?

El îi ridică bărbia cu un deget, pentru a o face să se uite din nou la el.

–Să facem lucrurile să meargă între noi ar fi mult prea complicat, Tiel.

–Tot o mai iubești pe Shari?

–Iubesc amintirile frumoase legate de ea. Și, firește, le urăsc pe cele urâte. Dar dacă îți închipui că fantoma ei este încă prezentă în mintea mea, pot să te asigur că greșești. Relația mea cu ea – bună, rea sau indiferentă –

nu m-ar împiedica nici măcar pentru o clipă să-mi doresc să am alta.

—Te-ai însura iar?

—Aș vrea. Dacă aș iubi o femeie, aș vrea să-mi petrec viața alături de ea, iar asta este, de fapt, definiția căsătoriei. După o clipă, el o întreabă: Dar tu, ce amintiri și sentimente mai ai pentru John Malone?

—Ca și tine, dulci-amare. Am trăit o poveste romantică. Poate și pentru că ne-am căsătorit foarte repede, cuprinși de pasiune, fără să ne cunoaștem suficient. Dacă n-ar fi murit, cine știe ce s-ar fi întâmplat? Poate că drumurile noastre s-ar fi despărțit.

—După câte înțeleg eu, va rămâne în amintirea ta ca un erou martir.

—Nu, Doctore. Nici amintirea mea nu se leagă de o fantomă.

—Și Joe?

—Joe e căsătorit, îi aminti ea.

—Dar dacă n-ar fi fost?

Tiel se gândi o clipă la Joseph Marcus, apoi scutură din cap.

—Probabil că relația ar fi mers o vreme, dar până la urmă în mod cert ar fi eșuat. Era doar o experiență, nu o iubire. Nimic serios, te asigur. Nici nu-mi mai amintesc de el.

Ea se ridică puțin și-și trecu mâinile peste pieptul lui.

—În mod cert, de tine o să-mi amintesc. Arăți exact așa cum mi-am imaginat.

—Ți-ai imaginat cum arăt eu dezbrăcat?

—Recunosc că da.

—Când?

—Când ai intrat ieri în magazin. Mă gândeam: „O! Ce bărbat frumos!”

—Sunt frumos?

—Foarte.

—Mulțumesc, doamnă, rosti el rar, cu ochii ațintiți pe sânii ei. Și tu ești o splendoare.

—Da, sunt sigură că le spui asta tuturor femeilor cu care te culci.

Zâmbind, el răsuci între degete o şuviță din părul ei mătăsos. Zâmbetul îi dispăru și spuse pe un ton serios:

—Am trecut prin multe împreună, Tiel. O naștere. Aproape o moarte. Ore în care n-am știut cum se va termina totul. Traume de genul ăsta unesc oamenii, îi apropie mult.

Cuvintele lui erau ca o continuare a gândurilor ei. Dar nu era prea plăcut să audă că el atribuia legătura lor doar traumei prin care trecuseră; faptul că el putea reduce pasiunea și atracția la o astfel de explicație pragmatică o supăra.

Dacă ei doi s-ar fi întâlnit la un pahar cu o seară în urmă n-ar fi existat nici o atracție, nici o scântele, nu s-ar fi aflat acum în pat împreună. Asta voia el să spună. Dacă el reducea și explica totul printr-o reacție psihologică la șoc, nu mai avea nici un rost să mai amâne plecarea.

Felicitări, Doctore. Ești primul — probabil, și ultimul — meu iubit de-o noapte. De fapt, de o dimineață, își spuse ea în gând.

Tiel dădu să se ridice, dar el se folosi de mișcarea ei ca s-o tragă deasupra lui.

—Cu tot pericolul care ne păștea pe noi toți, am avut fantezii incredibil de reale despre acest lucru.

—Care lucru? spuse ea încântată.

Mâinile lui o mângâiau pe spate, pe fese și, atât cât putea ajunge, pe coapse.

—Voiam să fac dragoste cu tine.

El se ridică puțin ca să o sărute. La început, sărutul fu liniștit și cald; îi mângâie buzele, în timp ce mâinile continuau să o dezmierde de la umeri până la coapse.

Tiel se înfioră. Când el o simți vibrând, sărutul deveni mai apăsător. Mâinile lui îi presară bazinul lipindu-l de penisul în erecție. Provocatoare, ea se mișcă peste el. Respirația lui deveni sacadată și grea și îi depărtă coapsele. O penetra cuprins de o dorință puternică, totală, împlinindu-i o nevoie de care ea nu știuse până acum, dar care exista de mult timp. Plăcerea fu imensă.

Se mișcau într-un ritm perfect. Tiel simțea nevoia să fie posedată de el total. Atunci când ejaculă, el o ținu posesiv nemișcată și degetele lui lăsară urme în carnea ei. Ea își îngropă fața în umerii lui și îl mușcă pentru a-și stăpâni strigătul de plăcere.

Trăiră un orgasm plăcut, lent, prelung.

Tiel era atât de relaxată, atât de satisfăcută încât avea impresia că devenise o parte din el. Nu se mișcă atunci când el trase cearșaful și pătura peste ei. Adormi adăpostindu-l încă în trupul ei.

*

— Tiel?

— Hmmm?

— A sunat deșteptătorul.

Ea mormăi arțăgoasă și-și strecură mâinile și mai adânc în subsuorile lui fierbinți.

— Trebuie să te trezești. Vine elicopterul să te ia, mai ții minte?

Da, își amintea, dar nu voia să se trezească. Voia să stea exact așa cum stătea acum, cel puțin pentru următorii zece ani. Doar așa ar fi putut să recupereze lipsa de somn din noaptea trecută. Doar așa s-ar fi săturat de el.

—Haide! Sus! Trebuie să arăți bine înainte de a veni șeriful Montez după tine.

Ea se dădu la o parte gemând, căscă îndelung și, apoi, întrebă:

—De unde știi toate astea?

—Mi-a spus el. Așa am aflat unde te pot găsi. Ea îl privi ca prin ceață, iar el spuse: Și-a dat seama că voiam să te văd. Asta ai vrut să știi?

—Da.

—Mi-e prieten. Jucăm pocher din când în când. El îmi cunoaște povestea, știe de ce m-am refugiat în locul ăsta și este în stare să păstreze un secret.

—Chiar și față de FBI.

—A întrebat dacă îmi poate lua el declarația și Calloway a fost de acord. Avea destule pe cap. Doctorul își aruncă picioarele peste marginea patului. Pot să mă duc primul la baie? Termin repede.

—Te rog.

În timp ce se apleca să-și ia chiloșii, el o zări întinzându-se leneșă. Mai rămase câteva clipe pe marginea patului, mângâindu-i sânii tari.

—Nu prea vreau să pleci cu elicopterul ăla.

—Roagă-mă și poate că n-am să plec.

—Trebuie să pleci.

—Trebuie, spuse ea îmbufnată. Oftând, el își retrase mâinile.

—Da.

Se ridică și se duse la baie.

—Poate, își șopti Tiel ca pentru sine, o să te conving să vii și tu cu mine.

Tiel scoase un sutien și niște chiloși din valiză și începu să se îmbrace; tocmai era pe punctul de a-și trage pantalonii, când simți privirea Doctorului.

Se întoarse, gata să-i zâmbească și să facă o remarcă despre băieții care trag cu ochiul, dar expresia de furie de pe chipul lui o făcu să renunțe.

Neînțelegând ce se întâmplase, dădu să deschidă gura și să-l întrebe ce anume nu era în ordine, dar el întinse mâna cu reportofonul.

Acesta rămăsese în buzunarul pantalonilor ei, pe care îi lăsase, împreună cu alte haine murdare, pe noptieră. El le mișcase din loc și găsisese reportofonul.

Probabil că pe fața ei se citea vinovăția. Cu o mișcare rapidă și sigură, el apăsă pe „play”. Vocea lui răsuna clar în încăpere:

De exemplu, spitalul a fost închis din cauza proastei reclame. Reclamă proastă fondată și susținută de oameni ca tine.

La fel de hotărât, el opri caseta și aruncă reportofonul pe pat.

—Ia-l. Privind disprețuitor la lenjeria de pat răvășită, adăugă: Îl meriți.

—Doctore, ascultă-mă...

—Ai obținut ceea ce ai vrut. Un reportaj bun.

Dând-o la o parte, el își ridică jeanșii și îi îmbracă cu gesturi nervoase.

—Vrei să termini odată cu indignarea asta și cu toate prostiile tale și să mă ascuți?

El îi arată cu mâna reportofonul incriminator.

—Am auzit destul. Ai obținut ce-ți doreai? Toate detaliile vieții mele personale? Mă mir chiar că ai rezistat atât. Și n-ai zburat la Dallas cu viteza luminii ca să prelucrezi materialul ăsta plin de picanterii despre mine.

Își trase fermoarul de la jeanși și smulse cămașa de pe scaun.

—A, nu, stai puțin. N-am plecat pentru că mai întâi ai vrut să te culci cu mine. După ce Joe nu știu cum

s-a dovedit așa de jigodie, orgoliul tău a avut nevoie de o satisfacție.

Vorbele lui o dureau și reacționă spunându-i:

—Cine a venit aici? Eu sigur nu te-am urmărit. Tu ai venit, îți amintești?

El trase o înjurătură pentru că nu-și găsea o șosetă și încălță cizma pe piciorul gol.

—Și nici nu este vina mea că tu ești demn de un bun reportaj, îi mai strigă ea.

—Dar eu nu vreau să fiu protagonistul nici unui reportaj. Nu am vrut asta niciodată.

—Păcat, Doctore, pentru că ai fi fost excelent în rol. De vreme ce ești foarte cunoscut, nimic nu te împiedică să devii un erou. Azi-noapte ai salvat niște vieți omenești. Crezi cumva că vei trece neobservat? Copiii ăia și părinții lor vor vorbi despre „Doctor“. Ca și ceilalți ostatici. Orice reporter care se respectă ar dori să aibă exclusivitatea. Nici prietenul tău Montez n-o să te poată proteja de publicitate. Oricum apăreai la știri, indiferent de situație. Dar de vreme ce „Doctorul“ este sihastrul Bradley Stanwick, vei fi în centrul atenției. Senzaționala știre a zilei.

El făcu semn spre reportofon.

—Dar tu le-ai luat-o înainte, nu? Mai ai vreun reportofon și sub pat? Sperai să înregistrezi și cum fac dragoste?

—Du-te naibii!

—Nu îmi pot închipui ceva mai rău de atât.

—Mi-am făcut meseria. Atât! Trebuia să o fac.

—Și eu care credeam că totul era confidențial. Dar vei folosi „materialul“, nu? Toate chestiile astea pe care ți le-am mărturisit doar ție? Cel puțin așa credeam.

—Da, o să-l folosesc.

Doctorul o privi mânios timp de câteva secunde, apoi se îndreptă către ușă. Tiel fugi după el, îl prinse de braț și îl întoarse cu fața spre ea:

—Nici măcar nu îți dai seama, dar ăsta ar fi cel mai bun lucru pentru tine acum.

El se zbatu pentru a-și elibera brațul.

—Dintr-un motiv sau altul, chiar nu cred asta.

—Te-ar putea obliga să te confrunți cu realitatea. Poate așa ai înțelege că nu ai nici un motiv să fugi de lume. Azi... azi-noapte, spuse ea, grăbindu-se să-i transmită tot ce avea de transmis, înainte ca el să plece, i-ai spus lui Ronnie că nu poate fugi de problemele lui. Că fuga nu era o soluție. Dar tu cum ai procedat? Te-ai mutat aici și ți-ai băgat capul ca struțul în nisipul din Texas, refuzând să recunoști adevărul. Adică faptul că ești un medic talentat, și atât de capabil că ai salvat și că ai putea salva încă atâtea vieți, chiar nu contează pentru tine? Numai Dumnezeu știe ce viitor strălucit ai putea avea. Din cauza mândriei tale și a furiei, și a deziluziilor în privința colegilor, ai abandonat totul. Dacă reportajul ăsta te va readuce la lumină și dacă, cu puțin noroc, vei găsi motive să te întorci la munca ta, atunci zău că nu-mi voi cere scuze.

El îi întoarse spatele și deschise ușa.

—Doctore? strigă ea.

—A venit mașina să te ia, spuse el pe un ton sec.

capitolul 17

În biroul lui Tiel era o dezordine mai mare decât de obicei. În condiții normale, se putea lăuda cu un birou impecabil, dar acum lucrurile scăpaseră parcă de sub control. Primise sute de mesaje, cărți poștale și scrisori de la colegi și telespectatori, care o lăudau pentru reportajul ei. Toți apreciau felul în care se comportase în timpul acelei crize. Avea munți de scrisori de deschis. Deocamdată zăceau în mare neorânduială.

Nu mai era loc nici pentru buchetele de flori primite în săptămâna ce trecuse, deși Tiel trimisese deja multe dintre ele în restul birourilor și în sălile de ședință.

Vern și Gladys îi trimisese o enormă plăcintă cu brânză. Tot departamentul mâncase pe rupe și nu reușiseră s-o dea gata.

După cum era de așteptat, era în centrul atenției și asta nu numai pe plan local. Fusesse interviuată de către reporteri de la departamentele de știri internaționale, inclusiv de cei de la CNN și Bloomberg. Datorită dramatismului poveștii de dragoste, a nașterii în condiții de urgență și a modului în care se încheiase conflictul, reportajul captase interesul telespectatorilor din întreaga lume.

Tiel primise o ofertă de publicitate de la o companie auto din zonă, dar refuzase. Diverse reviste pentru femei îi propuseseră să publice articole ample despre ea, de la secretul succesului și până la felul în care își decorase casa. Neoficial, era „Femeia Săptămânii“.

În ciuda succesului ei, nu se simțise niciodată mai supărată ca acum.

Încerca să facă puțină ordine pe biroul ei, când intră Gully.

– Bună, fetițo!

– Am dus restul de plăcintă cu brânză la cafeneaua noastră, zise ea.

– Eu am mâncat ultima bucată.

– Arterele tale n-or să mă ierte niciodată.

– Am reușit să-ți spun țe treabă minunată ai făcut?

– Mi-ai spus, dar asta este o chestie pe care îmi place mereu să o aud.

– Grozavă treabă.

– Mulțumesc. Dar sunt epuizată.

– Se vede. Arăți groaznic.

Tiel îi aruncă o privire răutăcioasă.

– Nu spun decât ceea ce văd.

– Mama ta nu te-a învățat că uneori nu e frumos să spui anumite lucruri?

– Ce e cu tine?

– Ți-am spus, sunt...

– Nu ești doar obosită. Știu cum e când te simți obosit, însă tu nu ești numai obosită. Ți-a fost momentul tău de glorie, ar trebui să strălucești, dar... ți-ai pierdut pofta de viață. E Linda Harper de vină? Ești supărată că a profitat de tine și se autoprezintă ca mare salvatoare?

– Nu.

Tiel deschise liniștită un plic și citi cuvintele de felicitare. „Îmi plac reportajele tale de la TV. Ești modelul meu de viață. Aș vrea să fiu ca tine când o să cresc mare. Și îmi place și coafura ta.”

Gully spuse:

– Nu-mi vine să cred că nu l-ai recunoscut pe doctorul Bradley Stanwick când l-ai văzut în magazin.

– Hmmm.

Gully continua să vorbească, deși Tiel nu-i dădea atenție.

—Hai s-o luăm altfel, continuă el. Nu te cred că nu l-ai recunoscut pe Bradley Stanwick.

Schimbarea tonului lui Gully era evidentă și nu avea cum să se eșchiveze de la răspuns. Puse pe birou bilețelul de la Kimberly, fetița din clasa a cincea, și se roti încet cu scaunul ca să-l înfrunte pe Gully.

El o privi îndelung în ochi, iar ea îl susținu privirea fără să clipească.

În cele din urmă, el își frecă obrazul, pielea uscată i se întindea ca o mască de cauciuc de Halloween.

—Presupun că ai avut motivele tale să-l ascunzi identitatea.

—El m-a rugat.

—Aha.

Își lovi apoi fruntea cu palma.

—Bineînțeles! Ce tâmpit pot fi! Personajul principal al reportajului ți-a spus: „Nu vreau să apar la televizor” și, în consecință, tu l-ai ascultat. Ce altceva puteai face? Și ce dacă ai omis un element esențial în reportajul tău!

—Dar n-a avut nici o influență asupra pontului, Gully.

Nervoasă, Tiel se ridică și începu să-și strângă lucrurile și să le pună în geantă, cu intenția să plece.

—Linda s-a ocupat de personaj. Așa că nu vâi de ce te văicărești.

—M-am văicărit? M-ai auzit tu pe mine că mă plâng?

—Așa mi s-a părut.

—Sunt doar curios să aflu din ce motiv ești mai bun reporter al meu m-a tras în piept.

—Nu-i adevărat.

—Ba da, m-ai tras în piept! Și încă bine de tine! Vreau să știu de ce.

Tiel se întoarse, îl privi și rosti enervată:

– Pentru că... Se opri, își îndreptă spatele, inspiră adânc și își termină ideea pe un ton mai blând: s-ar fi complicat lucrurile.

– S-ar fi complicat...

– S-ar fi complicat.

Tiel îl ocoli pe Gully, își luă jacheta din cuier și o îmbracă, evitând privirea plină de curiozitate a șefului ei.

– A fost ca în cazul lui Gât Lung, continuă ea.

– Ba nu a fost deloc ca în cazul lui Gât Lung, care era un informator. Bradley Stanwick a jucat un rol important în toată povestea asta, a fost personajul principal.

– Există o deosebire, dar o s-o discutăm altădată, nu acum, când sunt gata de-a pleca în concediu.

– Așadar pleci?

Gully o urmă îndeaproape după ce ea ieși din birou și se îndreptă spre ieșirea din spate.

– Acum am nevoie de odihnă mai mult ca oricând. Mi-ai aprobat cererea în urmă cu câteva zile.

– E adevărat, spuse el pus pe ceartă. Dar m-am răzgândit. Știi la ce m-am gândit? M-am gândit să faci un show-pilot pentru *Nine Live*. Și doctorul ăsta de cancer, în stil de cowboy, ar putea fi primul tău invitat. Pregătește o emisiune în care el să vorbească despre ancheta în cazul morții nevastă-sii. Să spună ce părere are despre eutanasiu. Dacă el a ajutat-o să moară.

– A avut toate motivele s-o facă, dar n-a făcut-o.

– Vezi? Avem deja un dialog interesant. Și am putea continua cu rolul pe care l-a jucat în conflictul din magazin. Ar fi grozav! Le-am putea arăta show-ul ăsta pilot celor de sus. Poate că o să-l difuzeze ca un reportaj special într-o seară, după știri. Ar fi biletul tău de intrare la *Nine Live*.

– Nu te ambala, Gully.

Tiel împinse ușa grea ce dădea spre parcare. Asfaltul era fierbinte ca un grătar încins.

—De ce, Tiel? Gully mergea în spatele ei. Nu asta ți-ai dorit? Pentru asta ai muncit atât. I l-ar putea da Lindei, mai ales dacă vor afla că tu ai știut tot timpul cine e Stanwick. Amână-ți concediul până îți rezolvi situația.

—Și după aceea n-o să mai pot pleca din cauza pregătirilor. Scutură din cap: Nu, Gully. Plec în concediu.

—Nu te înțeleg. Suferi cumva de sindromul premenstrual sau ce?

Tiel zâmbi, refuzând cearta.

—M-am săturat de atâta muncă, Gully. Am obosit să mă tot lupt pentru un post. Șefii știu ce pot și de ce notorietate mă bucur. Au auzit despre munca mea, despre cotele de popularitate și despre toate premiile. În mod normal, toate astea ar trebui să-l convingă că eu sunt cea mai bună în acest post.

Tiel deschise portiera și îl aruncă geanta înăuntru.

—Agentul meu o să țină legătura cu ei, cât timp sunt plecată. Va pune în contractul meu și postul de la *Nine Live*. Dacă nu mi-l dau, nu-mi renunț la contractul cu ei. Am primit deja zeci de oferte tentante în ultima săptămână.

Se aplecă înainte și îl sărută pe obrazul căsut de uimire.

—Te iubesc, Gully. Îmi iubesc munca. Dar nu e decât o muncă; nu mai reprezintă în totalitate viața mea.

Se opri o dată în drumul spre ieșirea din oraș, lângă un tomberon din spatele unui supermarket, și aruncă reportofonul și caseta video primită de la Vern și Oladys.

Tiel înjură undița pe care o ținea în mână de pomană.

—La dracu'!

—Nu mușcă?

Vocea din spatele ei o făcu să tresară speriată și simțea că i se înmoaie genunchii când îl văzu. Stătea rezemat lejer de un copac și o privea. Trupul lui suplu și înfățișarea de cowboy se potriveau perfect cu peisajul.

—Nu-mi închipuiam că te pricepi și la pescuit, spuse el.

Bătuse atâta drum ca să-i vorbească despre pescuit?

—Bineînțeles că știu. Trase afară undița și se încruntă. Treaba asta se face când ai vreun pârau limpede de munte în spatele casei de vacanță... Doctore, ce faci aici?

—Ai vești bune despre Ronnie, nu?

Ronnie Davison își revenise. Exista posibilitatea să se întoarcă acasă în câteva zile.

—Foarte bune. Și despre Sabra. Este din nou la Forth Worth. Am vorbit cu ea aseară la telefon. Ea și mama ei vor primi dreptul de tutelă asupra lui Katherine. Ronnie va putea s-o viziteze când dorește, dar au hotărât să amâne căsătoria pentru vreo doi ani. Indiferent de problemele lui judiciare, au căzut de acord să mai aștepte, ca să vadă dacă relația lor o să reziste timpului.

—Copii deștepți. Dacă o să fie bine, o să se căsătorească.

—Așa gândesc și ei.

—Dendy poate fi mulțumit că nu l-au acuzat de omor.

—Da, dar intențiile lui au fost dezvoltate în fața multora. Sper să i se facă multe zile negre pentru această tentativă de omucidere.

—Și eu sper la fel. A pus în pericol mai multe vieți.

Cei doi nu mai scoaseră o vorbă. Tăcerea era întreruptă doar de ciripitul păsărelelor și de susurul monoton și plăcut al râului. Când tensiunea ajunsese la apogeu, Tiel vorbi din nou:

—Și, ce faci aici?

—Am primit o plăcintă cu brânză de la Vern și Gladys.

—Și eu.

—Enormă.

—De neimaginat.

Simțindu-se caraghioasă așa cum stătea, cu undița ridicată, o puse la picioare. Regretă imediat gestul; acum nu mai știa ce să facă cu mâinile, care i se păreau cumplit de grele. Și le strecură în buzunarele de la spate, cu palmele în afară.

—E frumos aici, nu?

—Da, desigur.

—Când ai venit?

—Acum o oră.

—Aha. Apoi, repetă întrebarea: Doctore, ce faci?

—Am venit să-ți mulțumesc.

Tiel coborî capul și-și privi picioarele. Tenișii intraseră adânc în noroi.

—Nu e nevoie. Să-mi mulțumești, vreau să spun. N-am fost în stare să mă folosesc de înregistrare. Am avut și o casetă video. De la Gladys. Calitatea casetelor nu era extraordinară, dar nimeni nu mai avea una la fel.

Tiel inspiră adânc, privi spre el, apoi în jos.

—Dar erai și tu pe casetă. Puteai fi recunoscut. Și n-am vrut să profit de tine după... după tot ce s-a întâmplat la motel. Atunci totul a devenit ceva personal. Nu puteam să profit de tine, fără să profit și de mine însămi. Așa că le-am aruncat. Nimeni nu le-a văzut și nu le-a auzit.

—Hmmm. Știi, nu pentru asta doream să-ți mulțumesc. Ea ridică fruntea.

—Da?

—Am văzut reportajele tale despre ceea ce s-a întâmplat în magazin; au fost extraordinare, vorbeai serios. Jurnalism TV de înaltă clasă. Ai meritat tot ce ai primit. Și îți mulțumesc și pentru faptul că nu ai făcut publice

discuțiile noastre. Ai avut dreptate în legătură cu expunerea mea. Oricum se întâmpla, cu tine sau fără tine. Acum am înțeles asta.

Pentru prima dată în viața ei, Tiel nu știa ce să spună.

– Am venit să-ți mulțumesc pentru că m-ai făcut să-mi analizez viața. Să mă gândesc la cât de mult m-am irosit. După ce a murit Shari și după toate evenimentele care au urmat, am simțit nevoia de singurătate ca să reflectez, să-mi pun ideile în ordine. Asta a durat... să zicem șase luni. În rest am făcut exact ce-ai spus tu, m-am ascuns. M-am autopedepsit. Am fost un laș.

Tensiunea pe care o simțea se transformă în emoție. Ar fi vrut să se apropie de el, să-l îmbrățișeze, însă dorea să afle și ce mai avea el de spus.

– Mă întorc la vechea mea muncă. În ultima săptămână, am fost la Dallas și am vorbit cu câțiva medici și cercetători, noi pe piață, cu care m-aș putea înțelege. Mulți au obosit să tot vorbească prin comitete și comisii de cancer, ca să obțină aprobări pentru tratamente noi, în vreme ce pacienții sunt în suferință. Vrem să scoatem medicamentele din mâinile avocaților și ale birocratilor și să le redăm medicilor. Am format un grup, ne-am unit forțele și cunoștințele. O privi mirat. Plângi?

– Mi-a intrat soarele în ochi.

– Da? Ei, bine, de asta am venit să-ți mulțumesc.

Tiel își șterse lacrimile cât putu de repede.

– Nu trebuia să faci atâta drum. Puteai să-mi transmiți un mesaj prin e-mail sau să-mi dai un telefon.

– Și asta ar fi fost un gest de lașitate. Doream să-ți spun toate astea personal.

– Cum ai aflat unde sunt?

– Am vorbit cu Gully, care mi-a cerut să-ți transmit un mesaj, care sună cam așa: „Spune-i că m-am lămurit.

Tocmai mi-am dat seama de ce s-ar fi complicat lucrurile".
Înțelegi ceva din asta?

– Da, zise Tiel zâmbind.

– Vrei să-mi explici și mie?

– Poate mai târziu. Dacă mai stai pe aici.

– Dacă nu te deranjează.

– Cred că pot să te suport.

Doctorul zâmbi o clipă, apoi expresia feței deveni serioasă.

– Amândoi suntem dedicați profesiei noastre.

– Ceea ce ne-a apropiat.

– Dar nu va fi ușor.

– Nimic din ceea ce e important nu este ușor.

– Nu știm cum va fi.

– Dar știm unde dorim să ajungem. Și mai știm că n-o să ajungem nicăieri dacă nu încercăm.

– Mi-am iubit soția, Tiel, și iubirea te face să suferi.

– Durerea este mai mare atunci când nu ești iubit. Poate o să găsim o modalitate să ne iubim fără să ne rănim.

– Dumnezeuule, aș vrea să te ating.

– Doctore, murmură ea. Apoi râse: Bradley / Brad? Cum să-ți spun?

– Cred că ar fi de ajuns dacă mi-ai spune: „Vino aici”, a zis el, în timp ce reducea distanța care-i despărțea.